

HỒI THỨ NĂM MƯỜI MỐT CHỈ MÀNH TREO CHUÔNG

Ngoi cổ miếu nằm tọa lạc trên một khu đất trống. Nó không lớn lắm, nhưng vẫn có vẻ uy nghi thần bí. Thất Thất ngồi dưới mái hiên, dõi mắt nhìn về hướng Thất sơn. Nàng đã được Tôn Tử tiên sinh đưa đến đây và dặn chờ đợi Tiểu Quân. Ánh mắt của nàng dõi qua làn nước mưa, ngong ngóng chờ đợi.

Một luồng gió mạnh thổi tạt những tia nước hắt vào mặt nàng, nhưng Băng Tâm Ngọc Nữ vẫn thờ ơ với những tia nước đó.

Nàng không biết tới bao giờ Tiểu Quân mới đến. Chàng có đến hay không, hay chẳng bao giờ đến. Thất Thất đã đối mặt với Thánh cô Ngũ Phương Đài, nàng cảm nhận một điều, con người này có một hấp lực kỳ lạ. Hấp lực đó tiềm ẩn ngay trong nhan sắc, lời nói và phong cách, chính vì hấp lực đó mới biến Tử Kiếm Thường Nhân, một con người băng giá lạnh lùng thành tên nô bộc trung thành.

Thất Thất thở dài một tiếng, sự nghĩ đến Tiểu Quân. Nàng nhủ thầm:

"Tiểu Quân giờ đã ra sao... Có như Thường Nhân không. Mình hy vọng Tiểu Quân không phải là Thường Nhân." Thất Thất vừa nghĩ đến đây thì thấy trong màn nước trắng xóa có bóng người đang lăm lũi tiếng về phía nàng. Dáng người đó trông có vẻ ủ rũ và thất thần.

Thất Thất bật đứng dậy:

- Tiểu Quân...

Tiểu Quân tiến đến đứng dưới mái hiên ngôi cổ miếu. Toàn thân chàng ướt đẫm.

Thất Thất cau mày:

- Tiểu Quân... Đệ làm sao vậy... Vào trong này nhanh lên.

Tiểu Quân nhìn Thất Thất:

- Tỷ tỷ...

Thất Thất toan đội mưa bước xuống nhưng Tiểu Quân đã khoát tay cản lại :

- Tỷ tỷ đừng đội mưa.

Chàng bước vào mái hiên.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Đệ bị sao vậy ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Đệ không sao đâu...

- Đệ đệ không sao thật a. Tỷ tỷ cảm thấy có gì không ổn trong đệ.

- Tỷ tỷ đừng lo cho Tiểu Quân.

Thất Thất lắc đầu. Nàng nắm tay Tiểu Quân kéo vào trong ngôi cổ miếu.

- Đệ đệ vào trong miếu đi... Ngoài này lạnh lắm.

Tiểu Quân theo Thất Thất vào trong ngôi cổ miếu.

Thất Thất nói:

- Đệ cởi đồ ra để tử tử hong lửa cho khô kéo lạnh.
- Đệ muốn cảm nhận cái lạnh giá bên ngoài đang sưởi cái lạnh bên trong.

Thất Thất nheo mày:

- Đệ nói thật đi... Đã có chuyện gì xảy ra với đệ rồi phải không ?

Nàng nắm tay Tiểu Quân:

- Đệ đệ đã bị...
- Tiểu Quân chẳng bị gì đâu.
- Tử tử đọc được những ý niệm trong ánh mắt của đệ đệ. Nói cho tử tử nghe đi... Tử tử có thể giúp được cho đệ... Có phải chính Thánh cô Ngũ Phương Đài khiến cho Tiểu Quân thất thần phải không?

Tiểu Quân nhìn nàng:

- Tiểu Quân cảm thấy mình vô dụng, Tiểu Quân vô dụng.

Thất Thất lắc đầu:

- Tiểu Quân mà vô dụng sao... Thất Thất không tin, nhất định không tin. Chẳng qua Tiểu Quân cảm nhận như vậy bởi một cú xóc nào thôi.

Nàng đặt tay lên vai Tiểu Quân:

- Đệ nói cho tử tử biết đi... Đệ đang gặp chuyện gì ?

Tiểu Quân thở dài, rồi mỉm cười với Thất Thất:

- Tiểu Quân không có chuyện gì đâu... Tử tử đừng lo.

Đôi mày vòng nguyệt của Thất Thất khẽ cau lại :

- Phải chính Thánh cô Ngũ Phương Đài khiến thân sắc và tâm trí của đệ đệ mất hết chăng ?

Tiểu Quân bậm môi. Chàng thở dài một tiếng:

- Có lẽ đúng như tử tử nói thật. Ngũ Phương Đài đã lấy toàn bộ trái tim và khối óc của Tiểu Quân rồi.

Thất Thất quay nhìn ra cửa cổ miếu:

- Tử tử đã đoán đúng phải không ?
- Tử tử đoán đúng... Sự thật là như vậy đó.
- Tử tử không ngờ Ngũ Phương Đài lại có sức mạnh ma quỷ như vậy. Hình như nam nhân nào gặp nàng nhất định đều để trái tim và khối óc cho nàng. Ngay cả Xảo quỷ cũng vậy.

Nàng quay lại nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân có cần tử tử đến bí cung tử địa để thỉnh Ngũ Phương Đài đến đây không.

Tiểu Quân cau mày:

- Bây giờ Ngũ Phương Đài không còn là Thánh cô nữa rồi.
- Cái gì... Đệ đệ chuyện gì đã xảy ra ?

Tiểu Quân xoa trán mình. Chàng nhìn Thất Thất rồi thuật lại tất cả mọi việc.

Nghे hết câu chuyện của Tiểu Quân kể lại, dung diện Thất Thất thay đổi hẳn:

- Tỷ tỷ không ngờ Ngũ Phương Đài lại rơi vào tình cảnh như vậy.
- Tỷ tỷ... vì Tiểu Quân mà Ngũ Phương Đài phải mạo phạm với Đỗ Hạo Thiên.

Tiểu Quân lo cho nàng... Không biết bây giờ Ngũ Phương Đài và Tôn Tử tiên sinh ra sao. Ngoài hai người đó còn bao nhiêu sinh linh nữa...

Chàng lắc đầu:

- Tiểu Quân vô dụng.
- Tiểu Quân đừng hành hạ mình như vậy... Không ai trách đệ đệ đâu.

Nàng cởi áo ngoài của Tiểu Quân:

- Đệ chờ tỷ tỷ hong khô áo của đệ.
- Tỷ tỷ.. Thất Thất lắc đầu:

- Bây giờ là lúc Tiểu Quân cần bảo trọng hơn ai hết. Đỗ Hạo Thiên chỉ mong mỗi một điều là Tiểu Quân biến thành cái xác không hồn mà thôi. Nếu như Tiểu Quân còn sống ngày nào, thì họ Đỗ phải kiêng nể ngày nấy, không dám hí lộng giang hồ.

Nàng nhìn Tiểu Quân:

- Đệ phải giữ gìn sức khỏe mới đúng. Vận mạng võ lâm trông chờ vào bản lĩnh của Tiểu Quý.

Thất Thất nói xong, đến bên bệ thờ gom nhặt những cây củi khô, rồi đánh đá lửa châm môi. Ngọn lửa bùng lên, ngôi cổ miếu ấm hẳn lại. Bên ngoài mưa cũng nhẹ dần.

Thất Thất hong chiếc áo của Tiểu Quân thỉnh thoảng lại liếc trộm chàng.

Nàng cảm nhận Tiểu Quân như một pho tượng bất động, thần trí chìm vào cõi hư ảo nào đó.

Nàng nghĩ thầm:

"Có lẽ Tiểu Quân đang nghĩ về Ngũ Phương Đài. Cũng đúng thôi... bản tính Tiểu Quân là như vậy mà... Huống chi Thánh cô Ngũ Phương Đài đối với Tiểu Quân lại nặng tình nữa." Tiểu Quân bất chợt quay lại nhìn nàng. Ánh mắt của họ chạm vào nhau.

Thất Thất khế cụp hai hàng lông mi cong vút.

Tiểu Quân nói :

- Mấy ngày qua tỷ tỷ như thế nào ?
- Tỷ tỷ được Ngũ Phương Đài đối xử rất tốt.

Nàng không muốn nói cho Tiểu Quân biết buổi đầu mình diện kiến Ngũ Phương Đài.

Nàng nhìn Tiểu Quân:

- Phương Đài rất tốt với tỷ tỷ !

Tiểu Quân mỉm cười :

- Tỷ tỷ dấu đệ... Chắc chắn Phương Đài không đối xử tốt với tỷ đâu... Nàng lúc đó hành xử mọi việc vì chữ hận mà thôi. Tiểu Quân đoán chắc Ngũ Phương Đài đã cho tỷ tỷ uống nhuễn cốt tán... Sau này nàng mới thay đổi chính kiến, hóa hận thành tình.

- Thất Thất không qua được cặp mắt của Tiểu Quân. Nếu không có Tôn Tử tiên sinh cứu mang. Thất Thất giờ chẳng biết như thế nào.

Chiếc áo Tiểu Quân đã khô, nàng trao lại cho chàng:

- Đệ vận lại áo đi kéo lạnh.

- Tỷ tỷ lúc nào cũng lo lắng cho đệ.

- Trong cõi đời này, ngoài Tiểu Quân ra tỷ tỷ đâu còn ai thân thiết nữa.

Tiểu Quân vận lại chiếc áo đã được Thất Thất hong khô. Chàng nhìn Thất Thất nói:

- Tỷ tỷ... Bây giờ chúng ta tìm Tử Phương Thoa ở đâu.

Thất Thất đứng lên, tiến ra cửa cổ miếu.

Tiểu Quân bước theo chân nàng, Thất Thất quay lại :

- Tiểu Quân rất cần Tử Phương Thoa phải không ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Nếu không có Tử Phương Thoa, Tiểu Quân khó mà phá được tà công Lôi âm thần của Đồ Hạo Thiên.

- Theo như tỷ tỷ biết, chỉ ở núi Chung Nam mới hy vọng tìm được Tử Phương Thoa.

- Chúng ta sẽ lên đường đến núi Chung Nam.

Thất Thất nhìn thẳng vào đáy mắt của Tiểu Quân:

- Tỷ tỷ chỉ đoán mò thôi. Có đến núi Chung Nam chưa hẳn chúng ta đã tìm được Tử Phương Thoa. Cho dù có biết chắc Tử Phương Thoa trên núi Chung Nam cũng chưa hẳn đã lấy được.

- Vậy là sao ?

- Trên núi Chung Nam có một vị ẩn sĩ không bao giờ chen vào chuyện giang hồ, nhưng người đó cũng không cho một ai lên núi Chung Nam.

- Chẳng lẽ vận mạng của võ lâm như chuông treo sợi tóc mà vị ẩn sĩ đó cũng không màng đến ư ?

- Tỷ tỷ chỉ nói thôi mà.

- Đệ sẽ đến Chung Nam sơn. Nếu vị ẩn sĩ kia cho mượn thì tốt, bằng như không cho mượn Tử Phương Thoa, Tiểu Quân bắt buộc phải hành động thôi.

- Đệ mong mới có Tử Phương Thoa để cứu Ngũ Phương Đài ?

- Tiểu Quân không dấu tử tử... Sự thật như vậy đó... Tiểu Quân không có Phương Đài giờ chẳng còn đứng đây đâu.

- Tử tử biết. Nhưng đi lúc này tử tử e bất tiện... võ công của đệ chưa phục hồi hẳn.

Hãy tạm thời dùng ngôi cổ miếu này làm nơi vận công điều tức phục hồi võ công, đến khi hoàn toàn bình phục, chúng ta hãy đến núi Chung Nam.

Tiểu Quân suy nghĩ. Chàng thở ra một tiếng.

Thất Thất đặt tay lên vai Tiểu Quân:

- Đệ đệ đừng lo lắng quá... Kẻ ác không bao giờ toại thành chí nguyện đâu.

- Tiểu Quân chỉ lo trễ quá mà thôi.

- Dục tốc bất đạt... Nếu như võ công của Tiểu Quân chưa hồi phục hoàn toàn mà lên núi Chung Nam, e chỉ nguy đến tính mạng của đệ.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân:

- Tử cũng vừa mới phục hồi công lực thôi...

Thất Thất vừa dứt lời thì mười người bất thần xuất hiện ngay cửa ngôi cổ miếu.

Vừa thấy mười người đó, Tiểu Quân đã phấn khởi hẳn lên bởi họ là những bằng hữu của chàng.

Dẫn đầu là Trương Huyền Tổ và Độc vương vô ảnh Tây Môn Báu. Đi cạnh Tây Môn Báu là Hạ Hầu chương môn phái Tung Sơn, Hà Chỉ chương môn phái Hoa sơn và Phàm Nhân chương môn phái Thanh Thành. Ngoài năm người đó ra còn có năm gã đại hán sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Trương Huyền Tổ tiến thẳng đến trước mặt Tiểu Quân:

- Xảo quỷ !

- Trương chân nhân... Sao các người có thể rời thoát tử địa bí cung.

- Chúng ta nhờ Thánh cô Ngũ Phương Đài... Không có Thánh cô đâu ai có thể rời khỏi bí cung tử địa chứ. Trương bản đạo không ngờ đứng sau lưng Thánh cô lại là tên Đồ Hạo Thiên.

Tiểu Quân nhìn qua Độc vương vô ảnh Tây Môn Báu:

- Chúng ta hội mặt đủ ở đây cũng tốt lắm rồi. Độc huynh tình hình tại bí cung tử địa như thế nào rồi ?

- Bí cung tử địa bây giờ canh phòng rất cẩn mật... Tất cả mọi người đã khuất phục Đồ Hạo Thiên rồi. Chỉ còn những người chúng ta mà thôi. Thoát ra khỏi vùng tử địa đó là may mắn lắm rồi.

Độc Vương vô ảnh liếc Trương Huyền Tổ:

- Nếu không có Thánh cô chúng ta không biết như thế nào.

Tiểu Quân hỏi Trương Huyền Tổ:

- Ngũ Phương Đài bây giờ ra sao ?

- Xảo quỷ đừng lo. Thánh cô tạm thời thất thế hơn Đồ Hạo Thiên nhưng người vẫn có cách, sau này sẽ yểm trợ chúng ta.

- Tiểu Quân chỉ lo cho Phương Đài.

Trương Huyền Tổ bật cười giả lả:

- Tiểu Quân đừng lo. Thánh cô tự lo cho mình được. Ví như chúng ta đây, nếu không có Thánh cô quả thật khó mà đào thoát khỏi bí cung tử địa.

Trương Huyền Tổ nhìn sang Thất Thất:

- Ngọc Nữ Băng Tâm cũng được Thánh cô giải thoát đến đây à ?

Thất Thất gật đầu:

- Cứ cho là như vậy.

Trương Huyền Tổ nhìn lại Độc vương vô ảnh:

- Lão độc... Thánh cô gởi cho Xảo quỷ vật gì.

Vẻ mặt Tiểu Quân phấn chấn hẳn lên.

Độc Vương vô ảnh Tây Môn Báu lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình. Y giờ lọ tịnh bình đến trước mặt Tiểu Quân, nói:

- Ngũ Phương Đài Thánh cô bảo tại hạ trao chiếc tịnh bình này cho Xảo quỷ. Trong tịnh bình này có chứa được thảo dụng để truat tà khí Lôi âm thần.

Tiểu Quân đón lấy chiếc tịnh bình:

- Đa tạ Độc huynh đã mang vật đến cho Tiểu Quân.

Chàng vừa dứt lời thì đã neho mảy. Tiểu Quân nhìn lại lọ tịnh bình. Chàng giật mình bởi nhận ra lớp vỏ xù xì của chiếc tịnh bình tựa như vỏ trái mít.

Tiểu Quân thối luôn về sau hai bộ, đứng ngang với Thất Thất.

- Tỷ tỷ... coi chừng ! Thất Thất cau mày nhìn chiếc lọ trên tay Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhìn Trương Huyền Tổ:

- Trương đạo trưởng thật ra đến đây theo lệnh ai ?

Vương Túc Lệ bước vào cổ miếu:

- Theo lệnh của Túc Lệ.

- Thì ra là Vương cô nương.

Vương Túc Lệ cười khẩy một tiếng, rồi nhướng mắt nói với Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Người thử nhìn lại hai bàn tay của mình coi.

Tiểu Quân nhún vai:

- Khỏi cần nhìn. Tiểu gia cũng biết mình bị trúng độc.

Vương Túc Lệ mỉm cười :

- Nhưng Xảo quỷ chưa biết đó là chất độc gì.

Tiểu Quân liếc Độc vương vô ảnh Tây Môn Báu:

- Độc huynh chắc biết chất độc gì chứ ?

- Đan sa phối hợp với Vô ảnh chi độc.

Túc Lệ cười khẩy một tiếng:

- Tiểu quỷ nghe rồi chứ ?

Nàng bước đến đối mặt với Tiểu Quân và Thất Thất:

- Xảo quỷ biết Đan sa và Vô ảnh chỉ độc lợi hại như thế nào rồi. Nếu đã biết thì hãy theo Túc Lệ về đầu phục Kim sa giáo chủ. Túc Lệ bảo đảm sinh mạng cho Xảo quỷ và Băng Tâm tiên tử.

Thất Thất nhìn Trương Huyền Tổ:

- Trương đạo trưởng đã đầu phục Đồ Hạo Thiên từ lúc nào vậy ?

Trương Huyền Tổ gục mặt nhìn xuống đất. Lão im lặng bởi sự then thừng.

Thất Thất nói tiếp:

- Thất Thất không ngờ một trưởng lão Võ Đang, một chưởng giáo Độc môn, một chưởng môn nhân Thanh Thành phái, chưởng môn nhân Hoa sơn phái, chưởng môn nhân Tung sơn phái thế mà cụp lưng cúi đầu khuất phục một tên ma đầu như Đồ Hạo Thiên.

Trương Huyền Tổ ngẩng lên:

- Tiểu Quân và Thất Thất cô nương hãy theo Túc Lệ hộ tống về đầu phục Kim sa giáo chủ.

Tiểu Quân nạt ngang:

- Tâm bậy... Tiểu Quân không quen cụp lưng như các vị.

Trương Huyền Tổ lắc đầu:

- Chỉ có con đường đó hai người mới giữ được mạng sống của mình thôi.

- Chân nhân khẳng định chỉ mỗi một con đường đầu phục là toàn mạng à ?

Chàng khoát tay:

- Không đâu.. Tiểu Quân này có rất nhiều cách để giữ mạng mình.

Chàng nhìn Vương Túc Lệ:

- Dụng độc để ép người thì đau hay ho gì, phải không Vương hộ tống. Nếu như các người có bản lĩnh thì hãy dùng bản lĩnh của mình bức ép Tiểu Quân đầu phục...Vậy có hay hơn không. Các người vừa được tiếng, vừa được người.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay:

- Với mười cao thủ đây thì Tiểu Quân chắc chắn thảm bại rồi.

Vương Túc Lệ cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Đáng ra Túc Lệ và các vị đây sẽ dùng võ công bức tử người, nhưng giáo chủ đã phán lệnh, đối phó với Tiểu Quân xảo quỷ thì bất cần thủ đoạn.

- Ấy, thì ra các người cũng gờm mặt Tiểu gia đây chứ.

- Túc Lệ không cần nhiều lời với Xảo quỷ.

Nàng vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức bốn gã đại hán vận võ phục huỳnh y khệ nệ khiêng đặt trước cửa cổ miếu hai chiếc áo quan.

Túc Lệ chỉ hai chiếc áo quan đó nói:

- Nếu như Xảo quỷ không đầu phụ Đồ giáo chủ thì hãy chui vào quan tài đi.

Tiểu Quân nheo mày:

- Tiểu gia chỉ có một mà tới hai cỗ áo quan. Chẳng hay cỗ áo quan nào của Xảo quỷ vậy ?

- Một cho Tiểu Quân, một cho Băng Tâm Ngọc Nữ Công Tôn Thất Thất.

Tiểu Quân quay sang Thất Thất:

- Tỷ tỷ... Kim sa phái chuẩn bị đưa đám Tiểu Quân và tỷ tỷ đó.

- Họ muốn thì chúng ta phải chiều thôi.

Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói với Thất Thất:

- Tỷ tỷ hãy đào thoát đi... Để những người này cho Tiểu Quân hành xử... Dù sao Tiểu Quân cũng đã trúng phải Đan sa rồi. Có đi cũng vô ích mà thôi.

Thất Thất căng thẳng hẳn lên. Nàng truyền âm nhập mật đáp lời Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Có chết thì chúng ta cùng chết chung.

- Tỷ tỷ còn trọng trách với giang hồ... hãy đến Chung Nam sơn cầu khẩn lấy Tử Phương Thoa.

Thất Thất lắc đầu:

- Tất cả bọn người này đã đầu phục ma đầu rồi. Chúng ta không cần đến Tử Phương Thoa nữa.

- Tỷ tỷ... Tiểu Quân đoán chắc họ cũng đã bị Đan sa khống chế rồi.

Thất Thất lắc đầu:

- Mặc kệ họ.

Nàng ngẩng lên đối nhãn với Vương Túc lệ:

- Các người còn chờ gì nữa... Ra tay đi !

Vương Túc Lệ gần giọng:

- Ắ muốn chết... Lấy mạng ả cho bốn hộ tướng.

Mệnh lệnh của Vương Túc Lệ ban ra, Trương Huyền Tổ, Tây Môn Báu và ba vị chưởng môn không thể không thi hành. Cả năm cao thủ thượng thặng của võ lâm đồng loạt xuất thủ.

Ba ánh chớp quang từ ba ngọn trường kiếm của ba vị chưởng môn kết thành hình chữ phẩm công vào vùng thượng đẳng của Thất Thất, còn Trương Huyền Tổ thì dụng phát trần phóng ra một thức Nhứt điều xung thiên đánh vào hạ đẳng của nàng. Riêng Độc vương Vô ảnh Tây Môn Báu thì sử dụng đến độc công, từ hai ống tay áo giũ ra những âm thanh phân phật, chứng tỏ y đang dụng vô ảnh chi độc phủ lên người Thất Thất.

Một mình đương đầu với năm đại cao thủ nhứt đẳng võ lâm, Thất Thất chẳng hề

nao nóng. Bởi ý niệm của nàng là cùng chết với Tiểu Quân. Thất Thất ngã bộ về sau tránh ba thanh trường kiếm trong chớp mắt, đồng thời hữu thủ vỗ ngược về phía ngọn phát trần của Trương Huyền Tổ.

Bình...

Nàng hất được ngọn phát trần đó nhưng không thể tránh được những luồng độc khí vô hình vô sắc của Tây Môn Báu.

Tiểu Quân thấy Thất Thất đã động thủ, chàng không thể đứng yên. Bản thủ xoay tròn, Tiểu Quân thi triển năm đạo chỉ khí mạnh như năm lưỡi tầm sét công thẳng về phía Độc vương vô ảnh Tây Môn Báu.

Đang phát động độc công thấy đàn chỉ thần công ào ào rút gió, kẻ thành năm đạo tầm sét công thẳng vào mình, Tây Môn Báu hoảng hốt phi thân né năm đạo chỉ kinh đó.

Rét...

Tây Môn Báu đã nhanh, nhưng năm đạo chỉ của Tiểu Quân vẫn hót gọn chéo y của gã, dư kinh của đàn chỉ hất luôn Độc vương ra ngoài cửa cổ miếu.

Gã đổ kênh xuống đất. Nhờ ngọn chỉ công của Tiểu Quân mà Thất Thất mới tránh được vô ảnh chi độc của Độc Vương Tây Môn Báu.

Vừa phát chỉ công, Tiểu Quân cảm nhận đầu óc mình tối sầm, mắt đỏ hào quang, hai bàn tay nóng buốt, huyết lưu sôi sùng sục như sắp cô đặc lại.

Chàng ôm đàn điên lão đảo.

Vương Túc Lệ lướt đến, áp sát vào Tiểu Quân:

- Bây giờ mới đến lượt ta.

Thất Thất thấy Tiểu Quân lâm vào tình thế nguy kịch nhưng không thể nào tiếp ứng được. Nàng liên tục bị ba ngọn trường kiếm và cây phát trần bức ép, chỉ biết đỡ chứ chưa công được chiêu nào.

Thất Thất vừa toan tràn bộ ứng tiếp Tiểu Quân thì ngọn phát trần của Trương Huyền Tổ cắt ngang trước mặt nàng. Không có vũ khí, Thất Thất nghiêng răng vận dụng hết chân khí dụng tay đỡ ngọn phát trần của Trương chân nhân.

Bình... Đôi ngọc thủ của Thất Thất tê buốt tưởng như chẳng còn sức nhấc lên nổi. Vừa lúc đó thì ba ngọn trường kiếm chia thành ba hướng đồng loạt tập kích vào nàng.

Thất Thất nghĩ thầm:

"Thế cũng được... Mình và Tiểu Quân cùng chết."

HỒI THỨ NĂM MƯỜI HAI SÁT KIẾM ĐUỔI QUÂN MA

Một chớp đỏ sáng rực lóe lên, ánh chớp đỏ đó tưởng như thoát ra từ dưới địa phủ vụt bay ngược lên không trung. Tất cả mọi người đều sững sờ.

Không khí trong tòa cổ miếu như cô đặc hẳn lại, mọi người ngửi được mùi tử khí.

Ba thanh trường kiếm của ba vị chưởng môn đại phái đã bị gãy ngang, cây phát trần cũng chẳng hơn gì. Mọi người định thần mới nhận ra Tử kiếm Thường Nhẫn đứng ngay bên cạnh Thất Thất và Tiểu Quân.

Thanh huyết kiếm chĩa mũi xuống, cặp mắt cá chết của Thường Nhẫn đã trở lại sắc ma lạnh lẽo như hôm nào.

Vương Túc Lệ sững sốt:

- Tử kiếm Thường Nhẫn !

Thường Nhẫn nhướng đôi mày rậm rịt, từ đôi mắt cá chết của y toát ra cái nhìn lạnh lẽo vô hồn vô cảm.

Vương Túc Lệ gần giọng nói:

- Thường Nhẫn... Người dám chống lại Thánh cô Ngũ Phương Đài ?

Tiểu Quân lúc này đã ngồi kiết đờ dưới đất để vận công khống chế kịch độc.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh như băng hàn:

- Thường mỗ không chống, nhưng không một ai được chạm đến Thất Thất và Tiểu Quân.

- Người cứu hai người này thì đã chống lại Ngũ Phương Đài rồi.

- Vương cô nương về nói lại với Ngũ Phương Đài... Thường mỗ đã gọi lại nàng một cánh tay.

Thường Nhẫn nhìn Tiểu Quân. Gã thở dài một tiếng, rồi quay sang Thất Thất:

- Thất Thất cô nương... Chúng ta đi thôi! Thất Thất cúi xuống tính xóc nách Tiểu Quân, nhưng Vương Túc Lệ đã nghiêng răng gần từng tiếng:

- Một mình Thường Nhẫn và Thất Thất đi thì được, nhưng phải để Tiểu Quân lại.

- Kiếm của ta gãy, mạng ta mất, Tiểu Quân sẽ thuộc về các người.

Sau câu nói của Thường Nhẫn, vẻ mặt Vương Túc Lệ đanh hẳn lại. Những nét kiêu diễm lẳng lơ biến mất mà thay vào đó là một lớp sắc da ngập tràn sát khí.

- Thường Nhẫn... ý người quyết đấu với Túc Lệ à ?

Nàng gần từng tiếng:

- Người quyết rồi à ?

- Các người hãy quay về Kim cung đi.

- Hừ... Tử Kiếm... Người tưởng có thể cản được Vương Túc Lệ này sao ?

Nàng phi thân về sau bốn bộ, ra lệnh cho năm gã đại hán.

- Ngũ sát đường... lấy mạng gã cho ta.

- Tuân lệnh Vương hộ tướng ! Năm gã đại hán đồng loạt rút xoát binh khí. Trên tay những người đó là những ngọn quỷ đao kỳ quặc vô cùng.

Cả năm người đồng loạt múa quỷ đao đá tạo thành những đóa hào quang phát ra những âm thanh vi vu rền rợn.

Áp lực của năm vòng kim quang chưa thực sự tấn công mà Thất Thất cảm nhận sát khí tỏa ra nặng nề vô cùng. Nàng âm thầm vận công để phối hợp với Thường Nhẫn.

Khi năm gã Ngũ sát đường dần lên một bộ, thanh trường kiếm trong tay Thường Nhẫn vẫn không hề nhích động. Trong khi đó Thất Thất đã tỏ ra căng thẳng tột cùng.

Nàng nghĩ thầm:

"Không biết Tử Kiếm Thường Nhẫn có đủ bản lĩnh đối phó cùng một lúc với năm gã này không." Nàng liếc mắt chú nhãn vào thanh huyết kiếm mà lo lắng.

"Chừng nào ngọn huyết kiếm kia sẽ xuất chiêu đây ? Tại sao nó tịnh yên đến độ không hề thấy chút biểu lộ gì." Đôi tinh nhãn của Thường Nhẫn vẫn lạnh băng như cặp mắt cá chết không hồn không cảm.

Năm vòng Kim quang quỷ đao từ từ áp dần về phía ba người. Trang y của Thất Thất lẫn chéo y của Thường Nhẫn đã chịu áp lực của năm vòng kim quang.

Ngũ sát đường quát lớn một tiếng:

- Vạn đao phân ảnh ! Cùng với tiếng quát như sấm động đó, năm vòng kim quang đồng loạt ập thẳng vào Thường Nhẫn.

Đao đã nhập tất kiếm phải động. Một cái động duy nhất nhưng nhanh không thể nào tưởng được, một cái động duy nhất nhưng là cái động của uy lực chết chóc không sao lường được. Có lẽ cái tịnh vừa rồi của thanh huyết kiếm là để chuẩn bị cho cái động này, một cái động xuất phát từ cái tịnh, rồi quay trở về với cái tịnh vĩnh cửu.

ống tay áo pháp phêu của Thường Nhẫn không biết đã xuất ra từ lúc nào, nhưng nó đã đánh bật năm thanh quỷ đầu đao, trong khi Tử Kiếm thì quét ngang một đường cầu vòng với độ chính xác không thể nào tưởng tượng được.

Thường Nhẫn đã trở về tư thế khoáng đạt của một kiếm thủ lạnh lùng và bất nhân trong khi Ngũ sát đường đứng đực ra giữa tòa cổ miếu.

Vương Túc Lệ lẫn Trương Huyền Tổ, và ba vị chương môn đồng loạt lùi lại.

Vương Túc Lệ lắc đầu:

- Người...

Thường Nhẫn buông một câu lạnh nhạt:

- Hãy rời khỏi đây đi ! Thường Nhẫn dứt lời khẽ đảo bộ, kiểm tra vào vỏ.

Kết.. Âm thanh kiếm khí như tạo thành một kinh lực vô hình thổi vào năm gã Ngũ sát đường. Năm gã đó ngã vật ra đất, cùng với những cái thủ cấp rơi ra khỏi cổ.

Một cái chết không thể nào tưởng tượng được, một cái chết mà trước đây Trương Huyền Tổ lần ba vị chưởng môn đại phái đã từng run sợ bởi Ngại tử đột quyết, nhưng lần này cái chết do Thường Nhân tạo ra còn nhanh hơn, khủng khiếp hơn. Mặc dù thủ cấp đã lìa khỏi cổ, nhưng năm gã Ngũ sát đường vẫn còn chớp mắt liên tục, ngỡ như họ chưa biết đầu đã lìa khỏi cổ rồi. Thậm chí đôi mày còn cau hăn lại bởi còn cảm giác đau đớn khi đầu nện xuống sàn cổ miếu.

Vương Túc Lệ biến hăn sắc diện.

Trương Huyền Tổ thối về sau đứng ngang với Túc Lệ.

Túc Lệ quát Trương Huyền Tổ và ba vị chưởng môn nhân:

- Tối lượt các người cản gã lại.

Trương Huyền Tổ và ba vị chưởng môn biến sắc. Trương Huyền Tổ nói:

- Chúng tôi không phải là đối thủ của Tử kiếm Thường Nhân.

- Các người cãi lệnh Vương Túc Lệ này à ?

Phàm Nhân khoát tay:

- Có muốn cản gã lại, chúng tôi cũng không còn vũ khí.

Phàm Nhân vừa nói vừa cùng với Hà Chỉ, Hạ Hầu phi thân ra ngoài cổ miếu. Ai mà chẳng quý mạng sống của mình. Ba vị chưởng môn Hoa sơn, Thanh Thành và Tung sơn cũng chỉ vì sự sinh tồn mà đầu phục Vương Túc Lệ, giờ đây họ lại đứng trước tử thần thì lòng ham sống càng dấy lên cao hơn. Không nói, mà cả ba cùng một ý nghĩ là thoát chạy để sống.

Thấy ba người đó bỏ chạy rồi, Trương Huyền Tổ lúng túng:

- Bần đạo cũng phải quay về bí cung thôi.

Vương Túc Lệ lạng người chắn ngang cửa:

- Lão đạo sĩ thú cũng muốn đi nữa sao ?

- Vương hộ tướng... Bần đạo không phải là đối thủ của Tử kiếm.

- Hừ... Lũ các người quá quý cái mạng bé xít, sống chẳng đáng chút nào.

Túc Lệ vừa nói vừa bất thần thộp vào yết hầu của Trương Huyền Tổ.

Năm ngón chỉ ngọc của nàng giựt mạng, kéo theo một vòi máu phun ra xối xả.

Trương Huyền Tổ trợn trừng hai mắt, đưa tay ôm lấy yết hầu. Lão khọt khẹt nói:

- Bần đạo... Biết sẽ có... Sẽ có cái ngày này.

Trương Huyền Tổ gượng quay lại nhìn Thường Nhân rồi dờn mắt xuống Tiểu Quân:

- Tha... thứ cho... Tha thứ cho...

Lão đổ gục xuống mặt gạch, hôn lìa khỏi xác.

Vương Túc Lệ chiếu hai luồng sát nhân vào mặt Tử Kiếm Thường Nhân:

- Những kẻ chống lại Kim sa phái đều phải chịu số phận như vậy đó. Rồi một ngày gần đây chính người cũng phải chịu chung số phận với lão đạo sĩ thú này.

Nàng quay lưng phi thân ra ngoài cổ miếu. Túc Lệ đứng ngay mái hiên, quay mặt lại gần từng tiếng:

- Dù các người có trốn khỏi giang hồ, Kim sa phái cũng tìm đến các người.

Nói xong, nàng trở khinh thuật thoát đi luôn.

Thất Thất sực nhớ đến độc công mà Tiểu Quân đã bị trúng vội vả nói với Thường Nhẫn:

- Thường huynh... Can ả lại...

Nhưng đã muộn quá rồi. Túc Lệ chỉ còn là cái bóng nhạt nhòa trong màn sương sớm đầy hơi nước.

Thất Thất cúi xuống Tiểu Quân:

- Tiểu Quân...

Thường Nhẫn ngồi xuống bên Tiểu Quân gọi khẽ:

- Xảo quỷ... Xảo quỷ...

Mặc cho Thất Thất và Thường Nhẫn lay gọi, Tiểu Quân vẫn nhắm nghiền hai mắt.

Những giọt mồ hôi to bằng hạt đỗ tuôn ra phủ khắp khuôn mặt anh tuấn của chàng.

Thất Thất lay Tiểu Quân:

- Đệ đệ ! Hãy tỉnh lại đi ! Nàng lau mồ hôi trên mặt Tiểu Quân.

Thất Thất ngược lên nhìn Thường Nhẫn:

- Thường Nhẫn các hạ... Làm sao bây giờ ? Tiểu Quân đã bị trúng Đan sa thân dược của Đồ Hạo Thiên và vô ảnh chi độc của Tây Môn Báu...

Thường Nhẫn cau mày:

- Xảo quỷ trúng một lúc hai loại độc chất đó ?

Thất Thất gật đầu. Nàng chỉ chiếc tịnh bình có phủ lớp vỏ bọc đầy những nóm gai tua tua.

- Họ dụng trò hạ đẳng đê tiện...

- Xảo quỷ đã bị lừa... Dù là người thông minh cách mấy nhưng đâu phải lúc nào Xảo quỷ cũng minh mẫn.

- Thường các hạ... Chúng ta đi tìm đại phu cho Tiểu Quân.

Thường Nhẫn gật đầu:

- Với hai thứ độc chất này không biết có vị đại phu nào có bản lĩnh để có thể giải độc cho Xảo quỷ.

- Thất Thất nghĩ sẽ có người cứu được Tiểu Quân.

Nàng vừa nói vừa cúi xuống toan xốc nách chàng, nhưng Tiểu Quân thở ra một tiếng rồi mở mắt nhìn Thất Thất.

Thất Thất mừng rỡ :

- Tiểu Quân... Đệ đệ có sao không ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tạm thời còn sống, nhưng không biết chết lúc nào.

Tiểu Quân đứng lên quay mặt nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Tiểu Quân chờ đợi... Cuối cùng Thường Nhẫn huynh cũng đã đến.

- Thường mỗ không thể không đến.

- Không có Thường huynh có lẽ Thất Thất tử tử mà Tiểu Quân đã rơi vào tay Đồ Hạo Thiên rồi. Chúng ta mau rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Nhất định Kim sa phái sẽ truy sát chúng ta.

Tiểu Quân nhìn cái xác của Trương Huyền Tổ. Chàng thở dài ảo não:

- Tiểu Quân không ngờ Trương chân nhân phải chịu cái chết thảm như vậy.

- Chính Vương Túc Lệ đã lấy mạng lão chân nhân đó.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh nhạt:

- Kẻ đi tìm cái sống thường nhận được cái chết trong sự hối tiếc những ngày mình đã sống.

Thường Nhẫn quay sang Tiểu Quân:

- Chiếc lâu thuyền của Tiểu Quân đã bị bọn thảo khấu đốt mất rồi.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không sao... Nếu còn chiếc lâu thuyền đó chưa chắc Thường Nhẫn Tử Kiếm đã đến đây kịp cứu cái mạng của Xảo quỷ. Chúng ta đi.

Thường Nhẫn hỏi :

- Đi đâu ?

- Đến Chung Nam sơn.

Thường Nhẫn cau mày:

- Đến Chung Nam sơn ?

Thất Thất lắc đầu:

- Đến Chung Nam sơn làm gì ? Lúc này đi tìm đại phu chữa trị cho Tiểu Quân là hay nhất.

Tiểu Quân nhún vai:

- Đệ đệ biết trong người mình như thế nào. Đừng mất thời gian nữa.

Chàng nhìn Thường Nhẫn:

- Thường huynh... Chúng ta không có nhiều thời gian đâu và Tiểu Quân cũng không phải hạng người tham sống sợ chết.

- Ý của Tiểu Quân, Thường mỗ thông cảm.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân:

- Đệ đệ... Có cần thiết phải lặn lội đến Chung Nam sơn trong lúc đệ đệ bị trúng độc không ?

Tiểu Quân nhìn Thất Thất:

- Tỷ tỷ... Ai cũng có một số phận... Tiểu Quân cũng có số phận riêng của Tiểu Quân.

Tiểu Quân vừa mới dứt lời thì tiếng nữ nhân trong trẻo như ngọc va vào nhau cất lên ngay bên ngoài cửa:

- Tiểu Quân nói đúng... Ai cũng có một ngôi sao định mạng riêng. Không một ai sinh ra trên cõi đời này chối bỏ được số phận của mình.

Thường Nhẫn vừa thoáng nghe giọng nói đó, đã trở mắt nhìn ra cửa. Hai cánh môi của gã hé mở.

Nàng...

HỒI THỨ NĂM MƯỜI BA MỘT NGƯỜI KHÓ HIỂU

Tiểu Quân vừa nghe giọng nữ nhân đã phấn chấn hẳn lên. Chàng buột miệng nói:

- Thúy Ngân Đài... Hay quá... Không ngờ nàng lại đến đây.

Tiểu Quân bước đến bên Ngân Đài:

- Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc và Trân Trân đang ở đâu ?

Ngân Đài nhếch mép:

- Tiểu Quân lo lắng cho những người đó à ? Đừng lo lắng quá như vậy. Hiện nay họ đang ở một nơi rất an toàn.

Thất Thất nhìn Ngân Đài. ánh mắt của nàng xoi mói như muốn đọc những ý niệm thâm kín trong đầu Ngân Đài.

Thất Thất hỏi :

- Sao Thúy Ngân Đài cô nương biết chúng tôi đang ở đây ?

- Ngân Đài đã xâm nhập tử địa bí cung và biết được tất cả, nên mới đến đây.

Nàng nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn:

- Chính Ngân Đài đã hướng dẫn Thường Nhẫn kiếm thủ đến nơi này.

Thường Nhẫn quay sang Tiểu Quân, gật đầu:

- Chính Ngân Đài cô nương đã hướng dẫn Thường mỗ đến nơi này.

Ngân Đài nói tiếp:

- Tiểu Quân... Ngân Đài đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ rồi. Từ lương khô đến xe ngựa, chúng ta chỉ còn lên đường thôi.

Thất Thất nheo mày:

- Ngân Đài cũng biết chúng ta tính đi đến Chung Nam sơn nữa à ?

Ngân Đài gật đầu:

- Thất Thất tiên tử không biết chứ tôi đã nghe tất cả rồi. Nếu như không đến Chung Nam sơn tìm Tử Phương Thoa thì dù cho có mười Tiểu Quân hay mười Tử Kiếm Thường Nhẫn cũng không ngăn được Đỗ Hạo Thiên độc bá võ lâm, nếu như gã tụ thành cảnh giới tối thượng "Lôi âm ma công", đao thương bất nhập, kim cương bất hoại.

Ngân Đài quay lại Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Chúng ta lên đường chứ. Ngôi cổ miếu này không tiện cho các người trú ngụ đâu.

Tiểu Quân nói với Thất Thất:

- Ngân Đài nói đúng đó. Chúng ta lên đường thôi, đừng để mất thời gian nữa.

Mọi người rời cổ miếu, xuôi về hướng Đông, đến một thị trấn cách tử địa bí cung độ ba mươi dặm thì mặt trời cũng đứng bóng.

Ngân Đài nói với Tiểu Quân:

- Chúng ta vào một tửu quán nào đó nghỉ ngơi, để tôi đi lấy lương khô vào xe ngựa.

Tiểu Quân gật đầu.

Thất Thất nhìn Ngân Đài:

- Thúy Ngân Đài cô nương đi một mình sợ gặp kinh địch. Hay để ta cùng đi với cô nương vậy.

Thúy Ngân Đài mỉm cười :

- Thất Thất tỷ tỷ đừng lo... Trong giang hồ Ngân Đài đâu phải hạng nữ nhi ẻo lả.

Tiểu Quân nhìn Thương Nhẫn:

- Thường huynh ở lại đây cùng với Thất Thất tỷ tỷ, để Tiểu Quân đi cùng với Ngân Đài.

Thường Nhẫn lẳng lặng chẳng nói tiếng nào.

Thất Thất lắc đầu:

- Tiểu Quân chưa trực được Đan sa và Vô ảnh chi độc, nên ở lại, để tỷ tỷ đi cho.

- Tỷ tỷ cứ lo cho Tiểu Quân hoài... Hãy lo lắng cho Thường huynh đây.

Ngân Đài khoát tay:

- Không cần đâu... Ngân Đài đi một mình được mà. Trong nửa khắc, tôi sẽ quay trở lại ngay.

Ngân Đài nói xong, quay lưng trở khinh công siêu phàm thoát đi nhanh hơn một cơn gió thoảng.

Ngân Đài đi rồi, Thất Thất mới nói với Tiểu Quân:

- Đệ đệ, Tỷ tỷ cảm thấy có điều gì đó không ổn. Linh cảm của tỷ tỷ cảm nhận có người nào đó đang lợi dụng chúng ta.

Tiểu Quân nheo mày:

- Ai lợi dụng chúng ta... Tỷ tỷ nghi ngờ Thúy Ngân Đài à ?

Thất Thất gật đầu:

- Đúng như vậy. Tỷ tỷ cảm nhận vị cô nương này đang dấu một âm mưu gì đó.

Tiểu Quân bật cười khanh khách:

- Tỷ tỷ quá đa nghi rồi. Tào tháo mà sống dậy chắc phải nhận tỷ tỷ là sư mẫu của lão. Tiểu Quân biết Thúy Ngân Đài mà. Hành tung của nàng rất bí ẩn nhưng nhút nhát đều lo cho Tiểu Quân. Tại Thiếu Lâm Tự, nếu không có Thúy Ngân Đài, Tiểu Quân đã bị lão Lập Cư chôn dưới đồng gạch vụn rồi.

Thường Nhẫn nhìn Tiểu Quân.

Thất Thất thở dài một tiếng:

- Tiểu Quân đã nhận định như vậy thì tỷ tỷ tin theo Tiểu Quân, đừng nói gì với Thúy cô nương đấy nhé.

- Tất nhiên đệ đệ sẽ không nói đâu.

Tiểu Quân quay lại Thường Nhẫn:

- Thường huynh, ước gì bây giờ chúng ta có một vò rượu năm cân để chén thù chén tạc nhĩ. Nghĩ cũng nực cười, có lúc rượu uống không hết, kén chọn từng vò rượu ngon đặc biệt, có khi chẳng có được một bầu rượu nhỏ để giải cơn thèm.

Thường Nhẫn vuốt thanh huyết kiếm:

- Có gì khó đâu... Trước mặt chúng ta là một kho rượu kia.

Tiểu Quân nghiêm mặt:

- Sợ chúng ta vào tửu điểm sẽ lộ hành tung.

Thất Thất tròn mắt:

- Ý... Tiểu Quân mà cũng sợ lộ hành tung sao ?

- Tỷ tỷ không hiểu... Lúc này cũng giữ bí mật đến Chung Nam sơn càng tốt chứ có gì đâu.

- Đệ đệ mất nhuệ khí từ lúc nào thế ?

- Ý tỷ tỷ... Thôi được.

Tiểu Quân nhìn Thường Nhẫn:

- Thường huynh... Chúng ta vào tửu quán chứ ?

Thường Nhẫn gật đầu. Ba người kéo vào tửu quán ven đường. Tiểu Quân nhìn đảo qua một lượt, thấy trong tửu quán chẳng có bóng khách nhân nào, phần khởi vô cùng nói với Thường Nhẫn:

- Thế này thì tốt quá rồi.

Tiểu Quân chọn chiếc bàn đặt ngay bên cửa sổ, từ chiếc bàn này có thể quan sát toàn bộ không gian bên ngoài. Chàng gọi gã điểm nhị bưng ra vò rượu năm cân.

Gã điểm nhị từ sau bếp tắt tả bước ra. Y khúm núm nói:

- Khách quan dùng rượu gì ạ ?

Tiểu Quân nhìn Thất Thất, rồi quay sang Thường Nhẫn, dời mắt lại điểm nhị.

- Tiểu gia nói thật, lúc này Tiểu gia chẳng có mang kim ngân theo, nếu như điểm chủ tin tưởng thì có thể bán thiếu cho Tiểu Quân năm cân rượu... Rượu gì cũng được.

Gã điểm nhị lưỡng lự.

Tiểu Quân dựng đôi chân mày lưỡi kiếm:

- Ê... Người không tin Xảo quỷ này à.

Gã điểm nhị nhìn chàng chằm chằm:

- Khách nhân đây là... là Xảo quỷ Tiểu Quân... Chủ nhân lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc"?

- Chiếc lâu thuyền đó đã chìm dưới dòng Hoàng Giang rồi.

- Mà có đúng khách nhân chính là Xảo quỷ không ?

- Chẳng lẽ ta là ai ?

Thất Thất gật đầu với gã điếm nhị:

- Đúng vậy đó... Vị công tử này chính là Xảo quỷ Tiểu Quân.

Gã điếm nhị reo lên:

- Tốt lắm... Tốt lắm rồi... Nếu đúng là Xảo quỷ Tiểu Quân, tiểu nhân xin thết đãi...

Tiểu Quân nhượng mày với gã:

- Sao điếm chủ lại muốn thết đãi ta ?

- Tiểu nhân được Xảo quỷ ghé vào quán là vinh dự lắm rồi đâu dám lấy kim ngân của người. Trong giang hồ đâu đâu cũng nghe danh Xảo quỷ.

- Người nói quá làm lỗ mũi Tiểu gia phình ra đấy. Thôi đừng tăng bốc nữa, nếu có lòng thì bán thiếu cho ta là tốt lắm rồi.

- Dạ dạ.. Tiểu nhân sẽ phục vụ Xảo quỷ thật chu đáo.

Gã điếm nhị nói xong, lần luôn vào sau nhà, một lúc sau khệ nệ bưng lên một vò rượu năm cân. Gã đặt vò rượu xuống bàn:

- Đây là Bách hoa tửu... Loại rượu ngon nhất mà Tiểu nhị có trong nhà, thỉnh Xảo quỷ ! Tiểu Quân mở nắp vò rượu. Mùi hảo tửu bốc lên ngùn ngụt khiến hai cánh mũi của chàng phập phều.

Chàng nhìn gã điếm nhị:

- Chưa uống rượu mà ta đã cảm nhận rượu ngon như thế nào rồi.

Tiểu Quân bưng cả vò rượu rót vào ba cái chén. Chàng rót rượu đầy vun, nhưng khi bưng chén thì Thất Thất đã cản lại.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Con sâu rượu của người thôi thúc đến độ thần trí u mê à ?

Nàng vừa nói vừa chớp mắt với Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn bật đứng dậy, cầm luôn chén rượu của mình, đưa đến trước mặt gã điếm nhị:

- Tại hạ mời điếm chủ chén rượu đầu.

Gã điếm nhị nhìn Thường Nhẫn chằm chằm. Y ngượng ngịu nói:

- Các hạ sợ tiểu nhị bỏ độc vào trong rượu hả ?

Y lắc đầu:

- Không ngờ tiểu nhân có lòng tốt lại bị người nghi ngờ.

Gã vừa nói vừa đón chén rượu đưa lên miệng uống cạn, rồi đặt chén xuống bàn.

Y chép miệng nói với Tiểu Quân:

- Ái chà... Bách hoa tửu của tiểu nhân quả là ngon vô cùng. Vò rượu này tiểu nhân đã phải hạ thổ đúng năm niên mới có được cái mùi này. Nếu như Xảo quỷ và nhị vị đây sợ trong rượu có độc... Tiểu nhân mạn phép xin lại.

Tiểu Quân nhướng mày:

- Ê.. Tiểu gia có sợ đâu. Chẳng qua tử tử và Thường huynh quá cẩn trọng đấy thôi.
- Thế Tiểu nhị kính Xảo quỷ !
- Ha... Ha... Ha... Tốt lắm... Tốt lắm...

Tiểu Quân cầm chén rượu, chỉ một hơi uống cạn rồi đặt chén xuống bàn.

Chàng chép miệng:

- Ái chà... Rượu của điểm chủ quả là ngon.
- Xảo quỷ quá khen đấy thôi, nhưng đem ra rượu tiễn đưa người chết thì lúc nào cũng ngon.

Thường Nhẫn vừa nghe gã điểm chủ nói, trừng mắt gần giọng:

- Người vừa nói cái gì ?

Gã điểm chủ nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu nhân không nói ra, nhưng Xảo quỷ vẫn có thể đoán biết. Bách hoa tửu là thứ rượu để cúng tế những người sắp mang đi hạ huyệt.

Gã tiểu nhị rót thêm rượu ra hai cái chén nữa.

Thất Thất nhìn chằm chằm vào hai chén rượu. Nàng hơi sững sờ bởi câu nói của gã điểm chủ nhưng lại thấy y tiếp tục rót rượu thì càng ngạc nhiên hơn.

Nàng hỏi gã:

- Trong Bách hoa tửu có độc ?

Gã tiểu nhị lắc đầu:

- Không... Trong rượu không có độc, nhưng Bách hoa tửu dùng để đưa người chết vào huyệt thôi à.

- Người nói vậy có ý gì ?

- Dạ tiểu nhân chỉ nói theo đúng nghi thức.

Tiểu nhị vừa nói vừa quay lưng ra cửa hậu, lớn giọng ra lệnh:

- Đưa người đi ! Bốn gã đạo tỳ, đi cùng với Song tình khệ nệ khiêng vào một cỗ áo quan.

Thường Nhẫn đứng bật dậy:

- Các người muốn...

Thường Nhẫn chưa nói hết câu thì tiếng của Ngũ Phương Đài vọng lên ngay ngoài mái hiên:

- Gã nói đúng đó... Xảo quỷ đã dùng rượu cúng tiễn đưa người chết, nên y phải trở về cõi âm ty thôi.

Thường Nhấn đánh mặt lại khi nghe chất giọng của Phương Đài:

- Ngũ Phương Đài !

Thất Thất căng thẳng hẳn lên:

- Thánh cô !

Các thớ thịt trên khuôn mặt lạnh lùng của Thường Nhấn run lên giần giật, tưởng chừng như y đang đứng trên một ngọn lửa đỏ cháy bùng bùng ngay dưới chân.

Gã điểm nhị nhìn Tiểu Quân:

- Xảo quỷ đã dùng rượu Bách hoa tửu, vậy tiểu nhân thỉnh người vào áo quan !

Thất Thất nhướng đôi mày vòng nguyệt:

- Các người có thể bắt được Tiểu Quân chui vào chiếc áo quan này sao ?

Gã tiểu nhị bình thản nói:

- Xảo quỷ đã dùng Bách hoa tửu rồi.

Tiểu Quân liếc Ngũ Phương Đài rồi dời mắt lại gã điểm nhị:

- Tiểu Quân mới dùng có hai chén mà... Chưa hết vò rượu ngon này, sao vội đưa Tiểu Quân đi chôn như vậy.

Gã điểm nhị nhìn Ngũ Phương Đài:

- Thỉnh Thánh cô cho biết ý định.

Ngũ Phương Đài thở ra một tiếng:

- Cứ để Tiểu Quân dùng hết vò rượu đó.

Tiểu Quân vỗ tay reo lên:

- Các người nghe rõ rồi chứ ?

Chàng dứt lời bùng luôn vò rượu năm cân ngửa cổ tu ừng ực. Tiểu Quân đặt vò rượu xuống bàn, đưa tay chùi miệng chép lưỡi :

- Rõ ràng rượu tiến đưa người chết lúc nào cũng ngon hơn những loại rượu khác.

Chàng nhìn gã điểm nhị:

- Y... Mà hình như điểm chủ cũng có dùng Bách hoa tửu phải không.

Gã điểm chủ gật đầu.

Tiểu Quân nheo mày, nhìn lại cỗ áo quan:

- á chà... hai người sắp đi xuống âm ty mà chỉ có một cỗ quan tài... Có chật lắm không ?

Chàng vuốt mũi nói tiếp:

- Tiểu Quân nói thật nhé... Tiểu Quân không muốn nằm chung với nam nhân trong một cỗ áo quan đâu.

Chàng nhìn lại Ngũ Phương Đài:

- Phải chi người dùng Bách hoa tửu với Tiểu Quân là Phương Đài Thánh cô, Tiểu Quân này sẵn sàng chui ngay vào trong chiếc áo quan này nằm chờ.

Phương Đài nghe Tiểu Quân nói nhưng không mở miệng đáp trả. Nàng chỉ cụp đôi mi cong vút, nhìn xuống đất.

Tiểu Quân lại bung vò rượu uống tiếp. Chỉ hai lần bung vò rượu đã vơi xuống phân nửa, chàng xoa tay vòng quanh vò rượu Bách hoa tửu.

Gã điểm nhị dãi mắt chờ Tiểu Quân uống hết vò rượu năm cân, để đưa chàng vào cỗ áo quan.

Vừa lúc đó, có tiếng ngựa hí vang bên ngoài. Cùng với tiếng ngựa hí vang đó, hai mươi mũi tên tầm dầu phạm pháp ghim vào vách ngôi tửu quán.

Tiểu Quân nhảy đồng lên:

- Tiểu gia không muốn bị thiêu đâu.

Tiểu Quân vừa nói vừa quẳng vò rượu vào cỗ áo quan. Chàng điểm mũi giày phi thân qua cửa sổ.

Chỉ chờ có thế, Tử kiếm Thường Nhẫn và Thất Thất đồng loạt phát chiêu công vào đối phương.

Thúy Ngân Đài điều khiển đôi tuấn mã sắc lông đen mượt kéo theo cỗ xe lao đến.

Nàng thét lớn:

- Tiểu Quân ! Tiểu Quân phi thân luôn lên chỗ ghế xà ích.

Chàng thét lớn:

- Tỷ tỷ... Thường huynh...

Thường Nhẫn và Thất Thất lướt ra ngoài nhưng hai người chạm mặt ngay với Thánh cô Ngũ Phương Đài. Ngũ Phương Đài không màng đến Tiểu Quân mà hình như chỉ cốt chặn đường Thường Nhẫn và Thất Thất mà thôi.

Đối mặt với Ngũ Phương Đài, tay cầm kiếm của Thường Nhẫn run bần bật.

Gã trông tựa như một con bệnh đang lên cơn sốt.

Thúy Ngân Đài quát roi da vào mông ngựa. Tiếng ngựa hí vang lồng lộng.

Tiểu Quân nheo mày:

- Ngân Đài... Nàng tính bỏ...

- Không kịp nữa đâu.

Đôi tuấn mã chồm đến trước sau cái đánh roi lần thứ hai của Ngân Đài. Chúng nện vó phi nước đại, để lại phía sau những lớp bụi mù mịt.

Khi cỗ xe song mã đã mất hút rồi. Thường Nhẫn mới lấy lại được bình tâm. Y gần giọng nói:

- Phương Đài... Nàng hãy tránh ra.

- Thường Nhẫn... Người không dám xuất kiếm với bốn nương à.

Thất Thất thở hắt ra một tiếng, nhìn Phương Đài nói:

- Tử kiếm không dám động đến Thánh cô nhưng Thất Thất thì khác.

Phương Đài nhìn nàng.

- Bốn nương thỉnh giáo Băng Tâm tiên tử.

Ngũ Phương Đài vừa dứt lời Thất Thất bưng lại áp sát vào nàng. Đối mặt với Ngũ Phương Đài lần này, Thất Thất đã hạ quyết tâm lấy mạng Thánh cô. Nàng vận công hết mười hai thành chân âm, tổng ra một đạo kinh âm nhu, nhưng tiềm ẩn bên trong sức mạng di sơn đảo hải, có thể đập nát một tòa nhà ba gian.

Kinh khí âm nhu vừa chạm vào thân ảnh của Ngũ Phương Đài thì bị màn kiếm khí càn khôn chẻ nát thành những mảnh kinh bé nhỏ. Kinh lực của Thất Thất nhanh chóng tản mát thành những ngọn gió hiu hiu chẳng có chút dư lực gì, thậm chí cả xiêm y của Phương Đài cũng chỉ hơi lay động.

Ngũ Phương Đài chẳng hề phản công lại sau khi hóa giải nội kinh âm nhu của Thất Thất.

Nàng còn khoanh tay trước ngực vẻ bàng quang như chẳng hề biết vừa rồi Thất Thất đã dụng đến mười hai thành chân âm tấn công mình.

Nàng còn cười mỉm với Thất Thất. Phương Đài quay sang Thường Nhẫn:

- Thường Nhẫn... Phương Đài đã lấy của ngươi một trái tim, một cánh tay, giờ ta gọi lại ngươi vị cô nương này.

Nàng nhìn lại Thất Thất:

- Một chưởng ta nhận của nàng xem như ta đền lại cho Thường Nhẫn. Bảo trọng ! Phương Đài quay lưng trở khinh thuật bỏ đi. Nàng vừa thoát đi thì Song tình và mấy gã kia cũng lũ lượt kéo theo sau Phương Đài.

Thất Thất nheo mày:

- Tại sao Thánh cô lại bỏ đi... Thất Thất không thể hiểu được.

Nàng bước đến bên cạnh Thường Nhẫn:

- Thường kiếm thủ... Chúng ta mau đuổi theo Ngân Đài và Tiểu Quân.

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Họ đã đi xa rồi.

Thất Thất hỏi tiếp:

- Tại sao Thánh cô không lấy mạng chúng ta hoặc dẫn độ về Tử địa bí cung ?

- Nàng muốn gọi lại Thường Nhẫn một trái tim và một cánh tay.

- Hành tung của Phương Đài không sao hiểu được.

- Thất Thất nói đúng đó... Cuộc đời, ý niệm và hành động của Thánh cô Ngũ Phương Đài là một dấu hỏi, không một ai có thể lý giải được.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TƯ DÂM NỮ LOẠN TÌNH

Phong Vân tiểu xá.

Gian tiểu xá tọa lạc trên một bãi bằng lưng chừng sườn núi Thất sơn, nằm về hướng tây. Đó là tòa tiểu xá duy nhất được thấp những ngọn đèn lồng sắc sỡ mỗi lúc đêm về, và cũng chỉ có căn tiểu xá này được canh phòng nghiêm ngặt, mặc dù bất cứ tên thuộc nhân nào của Kim sa phái cũng đều biết đó chỉ là gian nhà của Vương hộ tướng Vương Túc Lệ.

Nhưng kể từ khi Túc Lệ thay Ngũ Phương Đài làm chủ tòa bí cung tử địa thì chỗ ở của nàng cũng thay đổi theo, đó cũng là cái lệ bình thường của kẻ tiến người lùi.

Bên ngoài Phong Vân tiểu xá, có hai hàng cung nữ đều vận võ phục, binh khí lúc nào cũng lấp lăm lăm trên tay gối như họ đang chuẩn bị đối mặt với một đại sát tinh lúc nào cũng có thể xuất hiện san bằng tòa tiểu xá.

Bên trong tiểu xá Phong Vân, lúc nào cũng có mùi xạ hương ngào ngạt, thứ hương thơm của giống chồn cái đến mùa giao hoan tỏa ra để dẫn dụ những con đực. Ngoài mùi xạ hương thơm nức đó, là những bức màn lụa trắng mỏng tanh, giăng phủ khắp nơi. Nếu bất cứ ai bước vào Phong Vân tiểu xá sẽ sợ tưởng mình lạc bước vào một căn phòng the dành riêng cho những đôi tân lang và tân nương trong ngày giao cẩn hợp hôn.

Trong ánh sáng nhàn nhạt hắt ra từ bốn chiếc đèn lồng rọi lên những tấm lụa trắng là những bóng người đang dựng cuộc mây mưa có một không hai trong giang hồ. Cùng với những động tác gợi dục, dâm ô là tiếng rừ rừ, thốn thụt của Vương Túc Lệ.

Thiên hạ đệ nhất dâm phụ Vương Túc Lệ giờ đây đã tạm thời quản lý vùng tử địa bí cung tất thị sẽ dùng quyền hạn để thỏa mãn tất cả cá tính vốn đã tiềm ẩn trong từng huyết mạch và trí óc của ả.

Tiếng thở thê, trong veo, và không thiếu phần gợi cảm của Túc Lệ cất lên:

- Chàng mãi mãi là người tình của thiếp nghe.

Tiếng nói ngọt ngào của một gã nam nhân nào đó thêu thào:

- Nàng đừng bỏ Giang Bạch này nghe... Mãi mãi Giang Bạch sẽ là nô bộc cho nàng.

- Thiệt không... Thiếp sợ rồi đây chàng sẽ quên thiếp. Nam nhân không bao giờ chung tình như nữ nhân đâu.

- Sao nàng nói vậy... Mặc dù Giang Bạch là đào hoa công tử nhưng được sánh duyên giai ngẫu với Thiên kiều dâm phụ thì cũng đáng lắm chứ.

Túc Lệ bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe vừa dâm dật vừa cay độc, và có chút gì đó của loài quỷ dữ đang chờ thòp lấy mạng sống một con người.

Nàng thủ thủ nói tiếp:

- Chàng hãy thử thiếp là dâm phụ đi.

Giang Bạch lẻo nhéo nói:

- Nàng là dâm phụ... Dâm phụ của ta... Người tình của ta.
- Chàng có thích ở mãi mãi bên thiếp không ?
- Thích chứ... Có chết ta cũng muốn ở bên nàng.

Giang Bạch vừa dứt lời thì đã rú lên một tiếng thảm thiết vô cùng:

- A... A... A...

Sau tiếng rú thảm của Giang Bạch, Túc Lệ rừ rì nói:

- Chàng muốn chết để được gần gũi thiếp sao lại thét lên như vậy.
- Đừng, đừng... Ta không...

Gã lại rú lên đau đớn hơn:

- A... A... A... A...

Sau tiếng rú thảm thê đó không gian trầm lắng trở lại, một sự im lặng đến rợn người. Không ai biết sau những bức rèm bằng lụa trắng kia chuyện gì đã xảy ra. Và Giang Bạch còn sống hay đã chết.

Tiếng chuông lắc leng keng. Cửa Phong Vân tiểu xá mở ra, hai ả cung nữ bước vào.

Vương Túc Lệ vén rèm:

- Mang hán quăng xuống giếng.
- Tuân lệnh Vương Thánh nữ ! Hai ả cung nữ lôi cái xác trần truồng của Đào Hoa công tử Giang Bạch. Thấy cái xác của Giang Bạch, chắc chắn chẳng một gã nam nhân nào còn tơ tưởng ân ái với giai nhân dâm phụ Vương Túc Lệ.

Hai ả cung nữ mang xác Giang Bạch ra ngoài, thả nhiên quăng xuống cái giếng đào sẵn cách gian Phong Vân tiểu xá chỉ độ hai mươi trượng. Họ đập nắp giếng, rồi quay trở lại hàng vệ nữ đứng canh. Xem sắc diện của hai người đó đủ biết công việc này họ đã làm thường xuyên, không còn xa lạ gì nữa.

Tiếng chuông leng keng lại vang lên trên tiểu xá Phong Vân. Hai ả cung nữ như hiểu ý định của Túc Lệ. Họ lẳng lặng phi thân bỏ đi. Độ nửa khắc sau thì trở lại, nhưng không phải trở về bằng tay không mà theo sau họ là một hán tử trung niên vẻ mặt khá khô ngô tuấn tú.

Một người nói với gã hán nhân đó.

- Công tử đứng đây.

Gã công tử đứng ngay ngoài mái hiên, cùng với một nàng cung nữ. ả còn lại tiến đến bên ngoài cửa Phong Vân:

- Khải bẩm Vương Thánh nữ... Chúng tôi đã mang Lý Lâm Kỳ, ngoại hiệu Phi đao thuộc Giang Nam thập tướng đến bái kiến.

Giọng của Vương Túc Lệ cất lên nghe eo éo:

- Cho mời Lý Lâm Kỳ công tử vào.

Ả cung nữ quay lại chỗ Lý Lâm Kỳ:

- Vương nương Thánh nữ cho mời Lý công tử.

Lý Lâm Kỳ sửa lại trang phục rồi thông dong tiến lên bậc tam cấp. Y đứng ngay ngoài mái hiên, ôm quyền xá một cái:

- Tại hạ Lý Lâm Kỳ, ngoại hiệu Phi Dao Giang Nam thập tướng, xin diện kiến với Vương Thánh nữ.

Cửa tiểu xá hé mở.

Lý Lâm Kỳ nhìn qua khe cửa. Mặt y thoáng chút căng thẳng chờ đợi, bởi ngay trước mặt gã là một thân hình vệ nữ đầy nhục cảm.

Lý Lâm Kỳ phải rít một hơi thật sâu mới trấn tĩnh tâm thần.

Vương Túc Lệ Ôn nhu nói:

- Thỉnh Lý công tử vào tiểu xá của thiếp.

Lý Lâm Kỳ rít một luồng dương khí, rồi bước qua ngưỡng cửa tiểu xá.

Không biết Lý Lâm Kỳ nghĩ gì trước vẻ đẹp trần tục, lả lơi của Vương Túc Lệ, nhưng ánh mắt của họ Lý cứ chằm chằm nhìn vào giai nhân không chớp.

Bên đây Vương Túc Lệ cũng chẳng khác gì gã họ Lý. Đôi thu nhãn của nàng sáng trong hơn khi đối diện với dung diện khả ái, khôi ngô tuấn tú của Lý Lâm Kỳ.

Túc Lệ chớp mắt liên tục.

- Lý huynh chắc không thấy thiếp là kẻ sở sàng.

Lý Lâm Kỳ lắc đầu:

- Không... Lý mỗ đã ao ước đến cái ngày này lâu lắm rồi.

Túc Lệ nhoẻn miệng cười :

- Thiếp hạnh phúc quá... Lý huynh làm cho Túc Lệ này cảm thấy lâng lâng vô cùng. Huynh có cần chút Đan sa thân dược không ?

Lý Lâm Kỳ lắc đầu:

- Huynh đã có đủ Đan sa dùng đến ngày mai, chỉ mong được ân ái với Túc Lệ mà thôi.

Vương Túc Lệ chớp mắt. Đôi thu nhãn của nàng như lóc ra những khát vọng cuồng nhiệt đầy nhục tính. Nàng ngoắc Lý Lâm Kỳ:

- Chàng hãy đến đây với thiếp.

Lý Lâm Kỳ tiến đến bên Vương Túc Lệ. Đôi tay trắng nõn của Túc Lệ như đôi măng xà, nhanh chóng quán lấy cổ họ Lý. Nàng như chẳng còn cột sống mà nhũn ra nằm gọn trong lòng Lý Lâm Kỳ.

Túc Lệ thủ thủ:

- Lâu lắm rồi thiếp mới có dạng một đấng lang quân như chàng.

Nàng thủ thủ bằng giọng ngọt ngào khuyến dụ:

- Chàng hãy ôm chặt thiếp vào lòng đi. Thiếp thích lắm.

Lý Lâm Kỳ gật đầu, bất chợt một đốm sáng xuất hiện trên hữu thủ của họ Lý, và ngọn phi đao đã chích mũi vào yết hầu Vương Túc Lệ.

Lý Lâm Kỳ đổi giọng, vừa cay độc vừa hăm dọa:

- Vương Thánh nữ... Nàng có biết ngọn phi đao của ta đã đặt vào yết hầu nàng rồi chứ ?

Túc Lệ nhướng mắt:

- Tại sao chàng lại làm vậy. Thiếp đối tốt với chàng mà.

- Lý mỗ không phủ nhận nàng đã tốt với ta.

- Thế tại sao chàng lại muốn giết thiếp... Thiếp có làm gì hại đến chàng không?

Lý Lâm Kỳ nheo mày:

- Nàng chưa đối xử xấu với Lý mỗ, nhưng ta muốn hỏi về một người Tần Tần Côn, sư huynh của ta đã được cung nữ đưa đến điện kiến nàng, sao không thấy quay trở về.

Nàng hãy nói cho ta biết Tần Tần Côn đang ở đâu ?

Túc Lệ bậm môi. Nàng hơi uốn người như muốn nâng cao đôi gò bồng đảo để áp vào người họ Lý.

Túc Lệ nói:

- Tần Tần Côn đại ca có lẽ đã đến gặp đại sư tử Ngũ Phương Đài rồi cũng nên.

- Ngũ Phương Đài ?

Túc Lệ chớp mắt. Liền sau cái chớp mắt đó, hai giọt lệ long lanh rịn ra ngoài, từ từ lăn xuống gò má nàng.

- Ngũ Phương Đài tử tử đã từng hại Túc Lệ, giờ đây Túc Lệ vừa gặp được ý trung nhân lại bị hành tung của tử tử làm cho vạ lây.

Lý Lâm Kỳ thoáng lưỡng lự:

- Vậy Tần Tần Côn sư huynh của Lý mỗ không đến gặp nàng mà đến diện ngộ với Ngũ Phương Đài Thánh cô ?

- Có thể như vậy... Nếu như Tần Côn sư huynh của chàng đến diện kiến Ngũ Phương Đài tử tử, chắc Tần sư huynh khó bảo toàn được tính mạng.

Hữu thủ của Lý Lâm Kỳ khẽ run lên từng cơn một. Y thanh khẽ:

- Giang Nam Thập Tướng đã mất bốn nay lại thêm Tứ ca Tần Tần Côn nữa. Giang nam thập tướng rồi sẽ ra sao ?

Lý Lâm Kỳ vừa nói vừa khóc nức một tiếng.

Túc Lệ mỉm cười, nói với họ Lý:

- Lý tướng công... Nếu như Tần Tần Côn đại ca bị sư tử Phương Đài bức tử... Túc Lệ sẽ trả thù cho chàng.

- Nàng có thể giết được Thánh cô Ngũ Phương Đài sao ?

- Vì tình yêu thiếp sẵn sàng làm tất cả...

- Thật vậy sao. Túc Lệ... Nàng hứa với Lý mỗ đi.

- Thiếp hứa... Nếu như Tần đại ca chết bởi bàn tay gian ác của Phương Đài Thánh cô, Túc Lệ sẽ cùng với chàng lấy mạng Thánh cô Ngũ Phương Đài.

Lý Lâm Kỳ nhìn thẳng vào đáy mắt Vương Túc Lệ:

- Túc Lệ... Nàng có thật lòng không ?

- Chàng không tin thiếp sao ?

- Chẳng lẽ vì Lâm Kỳ này mà nàng có thể giết sư tử của mình à.

- Không một ai trên đời này có thể lý giải hết chữ tình. Với lại tử tử đã từng bức nhục Túc Lệ kia mà. Nếu chàng đối xử tốt với thiếp, thiếp sẽ vì chàng.

- Nàng sẽ vì ta ?

Túc Lệ chớp mắt:

- Nếu chàng không tin thì hãy lấy mạng Túc Lệ đi. Túc Lệ từ lâu đã yêu chàng rồi...

Nhưng...

Lý Lâm Kỳ thở dài một tiếng, ngọn phi đao được tra vào thắt lưng.

- Túc Lệ tha thứ cho ta.

Túc Lệ chớp mắt, nhướn miệng cười :

- Thiếp bắt đền chàng đó.

Lý Lâm Kỳ thở dài:

- Ta không muốn đắc tội với nàng đâu... Chẳng qua vì ta ngộ nhận nàng đã hại Tứ ca Tần Tần Côn. Vì cái nghĩa kết giao huynh đệ đồng sinh đồng tử mà Lý Lâm Kỳ tí nữa đã hại nàng rồi.

- Nếu chàng giết thiếp thì không còn ai giúp chàng trả được cái hận này đâu.

- Ta biết... Nhưng ta thà chết còn hơn sống mà ray rứt bởi cái chết của Tứ ca.

Túc Lệ dụi đầu vào ngực Lý Lâm Kỳ:

- Chàng đừng nói chuyện đó nữa... Thiếp sợ muốn chết luôn. Ông trời đầy đọa Túc Lệ hay sao mà người mình tơ tưởng yêu đương nỡ đang tâm giết mình.

Nàng nức khẽ một tiếng.

Lý Lâm Kỳ nghe tiếng nức đó tỏ ra lúng túng vô cùng:

- Túc Lệ... Ta chỉ hiểu lầm nàng thôi.

- Giờ đây mà chàng còn lạnh nhạt với Túc Lệ à ?

Nét ngài giai nhân của nàng sa sầm xuống:

- Chàng vẫn còn xa cách với người con gái đã yêu chàng.

Lý Lâm Kỳ lắc đầu:

- Không đâu... Chẳng qua ta vẫn còn lúng túng mà thôi.

- Lâm Kỳ... Thiếp muốn dâng hiến cho chàng, chúng ta trở thành phu phụ... Thiếp sẽ cùng chàng đến Thánh cô sư tử hỏi cho ra sự thật.

Túc Lệ vừa nói vừa kéo Lý Lâm Kỳ xuống. Nàng chà xát hai cánh môi tham lam lên mặt Lý Lâm Kỳ. Đôi tay trắng nõn của nàng như cặp măng xà quăn ghệt lấy cổ họ Lý.

Với sự đòi hỏi trao thân cuồng nhiệt của Túc Lệ, cộng với ý niệm trả thù cho Tần Côn, Lý Lâm Kỳ không thể còn định tâm suy nghĩ gì nữa. Trong đầu gã chỉ còn mỗi một ý niệm chiếm hữu Vương Túc lệ đang còn có cơ hội tiến cận Thánh cô Ngũ Phương Đài trả thù cho Tứ ca.

Con ong tìm hoa, hoa hé nhụy. Hoa tỏa hương để ong say tình. Sự trao đổi đó bất thình lình ngừng lại, không gian lắng đọng chỉ duy nhất còn tiếng thầm thì yêu đương nhưng Lâm Kỳ có biết đâu tử thân đã chờ hấn làm xong phận sự của một gã nam nhân đối với một nữ nhân nổi loạn.

Lý Lâm Kỳ chợt cảm nhận đại huyết thận du của mình đau buốt, tứ chi bải hoải cũng là lúc Túc Lệ đẩy bật y qua một bên.

Vẻ mặt nhu mì, kiều diễm đầy tình cảm của nàng biến mất thay vào đó là những nét đăm đăm ngập tràn sát khí.

Lý Lâm Kỳ biến sắc:

- Túc Lệ... Sao nàng lại điểm huyết huỳnh ?

Túc Lệ xĩa ngón trở vào trán Lý Lâm Kỳ:

- Người tưởng Túc Lệ thánh nữ này yêu thương người à ?

Nàng ngửa mặt bật cười khanh khách, rồi nhìn Lý Lâm Kỳ đang uể oải nằm dưới sàn Phong Vân tiểu xá.

- Ta chỉ muốn đùa giỡn với người mà thôi.

- Nàng muốn gì ?

Túc Lệ buông một câu lạnh lùng nghe mà gai cả cột sống:

- Muốn giết người. Có được không ? Người đã hưởng thụ xong rồi, giờ thì phải đền lại chứ... Mà đền bằng cái mạng của người kìa.

Lý Lâm Kỳ lắc đầu:

- Tứ ca cũng chết bởi tay yêu nghiệt Túc Lệ ?

- Trước khi chết hấn cũng được hưởng như người.

Lý Lâm Kỳ nghiêng răng ken két:

- Lý mỗ... Lý mỗ đáng chết... Lý mỗ vô dụng. Trời ơi có mắt như mù, có tai như điếc, sao ta lại có thể tin vào lời yêu nghiệt, tin vào lời dâm phụ...

Túc Lệ cau mày:

- Người còn than vãn gì nữa... Người đã được tận hưởng những khoái cảm sung sướng nhất trên trần gian này rồi, giờ còn ân hận sao ? Thế mà dám xưng là nam tử đại trượng phu.

Vương Túc Lệ ghệt tóc Lý Lâm Kỳ:

- Người là Phi đao trong Giang Nam thập tướng phải không.

- Yêu nghiệt... Giết Lý mỡ đi !

- Cần gì người hối thúc như vậy.

Nàng chiêm ngưỡng vẻ khôi ngô tuấn tú trên gương mặt của họ Lý.

- Bộ mặt của người cũng tuấn tú lắm đó.

Nàng thò tay vào mớ trang phục lấy ngọn Phi đao của họ Lý. Đưa ngọn phi đao đến trước mặt Lý Lâm Kỳ.

- Ngọn tiêu đao này của người chắc sắc bén lắm, và chút nữa nó đã ghim vào yết hầu của ta rồi.

Lý Lâm Kỳ nhắm mắt lại.

Vương Túc Lệ cau hăn đôi mày vòng nguyệt:

- Ui cha ơi... Nam tử đại trượng phu đứng trước cái chết mà không dám nhìn... Ta thất vọng quá.

Mặc dù nói như vậy nhưng nàng lại dùng hai ngón tay kéo ngược mi mắt của họ Lý lên.

- Ta không muốn thấy ai nhắm mắt đâu.

- Yêu nghiệt còn chờ gì nữa mà chưa ra tay ?

- Người khỏi hối thúc.

Vương Túc Lệ từ từ chích mũi phi đao vào yết hầu Lý Lâm Kỳ.

Nàng vừa chích vừa nói:

- Người thấy thế nào ?

- Hành sự đi !

- Cái gì cũng có thời gian. Người hưởng thụ cũng cần thời gian, vậy chết cũng phải có thời gian chứ.

Nàng dứt lời nhấn ngọn phi đao vào đúng một đốt tay rồi từ từ kéo dọc xuống đan điền họ Lý. Động tác của Vương Túc Lệ ngỡ như tên đồ tể đang mổ một con heo.

Lý Lâm Kỳ rên khẽ một tiếng:

- Ôi chao...

Vương Túc Lệ nghe tiếng rên của gã bèn nở một nụ cười thỏa mãn:

- Ta thích xem nam nhân chết như thế này.

Nàng vừa nói vừa cúi xuống liếm vào máu đang rịn ra từ vết rạch.

Cứ như thế, Vương Túc Lệ hành xử Lý Lâm Kỳ, và cuối cùng là một nhát phi đao ghim vào đan điền họ Lý. Lý Lâm Kỳ còn chút hơi tàn vẫn nẩy ngược người lên, biến thành một cái xác góm ghiech như những cái xác đã từng bước vào gian Phong Vân tiêu xá.

Vương Túc Lệ ngửa mặt nhìn xác Lý Lâm Kỳ phát ra tràng cười khoái trá và tự thị.

Tiếng cười của ả nghe rợn cả cột sống, và hiển nhiên bọn thị nữ bên ngoài đã biết, vừa rồi vị công tử họ Lý kia đã biến mất khỏi cõi đời.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI LĂM

TÌNH HẬN TÂM TRỌC

Tiếng đàn tỳ bà réo rắt cất lên từ ngôi nhà bát giác, âm điệu của tiếng đàn đó nghe thật là náo nê ai oán. Tiếng đàn như oán trách người nào đó, và cũng gọi cho người nghe một thân phận vốn đã chịu nhiều nỗi xót xa đọa đầy.

Nghe tiếng đàn này, chắc chắn không một ai cầm lòng nổi, và đương nhiên sẽ hòa cảm cùng với người tạo ra tiếng đàn uẩn khúc kia.

Trong tòa nhà bát giác, giữ vườn hoa khoe sắc, Ngũ Phương Đài lướt những ngón tay thon thả, thanh tú lên từng phím đàn để tạo những âm điệu trầm bổng ai oán. Nàng đang dùng tiếng đàn kia để oán trách ai, hay để than thân trách phận cho mình. Ngũ Phương Đài như chìm hẳn vào những cung bậc do mình tạo ra trên cây đàn tỳ bà. ánh mắt của nàng như chập vào những cung bậc trầm bổng đang quên thực tại.

- Thánh cô Ngũ Phương Đài thật là tài sắc vẹn toàn. Nhan sắc đã thoát phàm, nghệ cầm kỳ cũng chẳng thua kém ai.

Nghe giọng nói của Vương Túc Lệ, Ngũ Phương Đài hạ tay khỏi cây đàn, từ từ quay lại.

Nàng nhìn Túc Lệ:

- Vương muội đến tìm tỳ ?

Vương Túc Lệ gật đầu:

- Túc Lệ đến đây để tìm tỳ... Nếu không có việc đã không đến tìm. Tỳ tỳ đừng trách Túc Lệ đã phá ngang những thời khắc thoát tục của tỳ.

- Ta không trách Túc Lệ đâu. Và bây giờ Ngũ Phương Đài cũng không có quyền để trách.

Túc Lệ bật lên tròng cười nghe buốt cả thính nhĩ:

- Sao tỳ tỳ lại nhu nhược như vậy, không trách Túc Lệ được sao ?

Hai mí mắt của Phương Đài sụp xuống:

- Nơi này đã thuộc về Túc Lệ rồi... Ta không còn là chủ nhân tử địa bí cung.

- Tỳ tỳ trách muội đó à ?

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Ta không trách. Túc Lệ làm chủ nhân vùng tử địa bí cung này cũng được chứ có sao đâu. Bản thân ta cũng chẳng màng đến danh vị Thánh cô nữa.

Túc Lệ mỉm cười bước đến đối mặt với Phương Đài:

- Tỳ tỳ nghĩ như vậy cũng được.

Nàng nhìn thẳng vào đáy mắt Phương Đài:

- Hôm nay chắc chắn tỳ tỳ không còn Đan sa thân thảo nữa phải không ?

- Ta đang chờ người mang Đan sa đến. Nhưng đã quá thời khắc vẫn chưa có người mang đến.

Túc Lệ lắc đầu:

- Chẳng có ai mang đến cho tử tử đâu.

Ngũ Phương Đài tròn mắt:

- Sao vậy ? Sao không mang Đan sa đến cho ta chứ ? Túc Lệ... Mọi người muốn gì ?

- Tử tử tự biết mà.

Phương Đài cau mày:

- Tại sao không mang Đan sa đến cho ta ?

- Tử tử tự suy nghĩ coi vì sao hôm nay tử tử không có Đan sa thần thảo.

Ngũ Phương Đài bặm môi. Nàng quay lưng lơ đãng nhìn những khóm hoa trước mặt:

- Ta biết rồi... có phải vì ta không giết Tử kiếm Thường Nhẫn và Băng Tâm tiên tử Công Tôn Thất Thất nên Vương mọi người không cho người mang Đan sa thần thảo đến cho ta.

Túc Lệ cười khẩy một tiếng, chấp tay sau lưng bước đến bên cạnh Ngũ Phương Đài:

- Tử tử đã được lệnh tách Tiểu Quân ra khỏi Thường Nhẫn và Thất Thất, rồi giết ngay Tử kiếm và Băng Tâm tiên tử, sao tử tử lại không giết họ ? Tử tử chống lại mệnh lệnh của mọi người à ?

Phương Đài thở dài một tiếng:

- Ta muốn đền lại cho Tử kiếm Thường Nhẫn một cánh tay và một trái tim.

Túc Lệ bật cười vang dội. Nàng cất tràng cười đó, mặt đanh hẳn lại, gần từng tiếng:

- Thánh cô Ngũ Phương Đài mềm lòng rồi sao ? Nếu như mềm lòng thì hôm nay sẽ được Vương Túc Lệ trui lại. Chính vì sự mềm lòng của Thánh cô nên hôm nay mới không có phần Đan sa cho người.

Ngũ Phương Đài quay ngoắt lại đối diện với Túc Lệ:

- Vương mọi người có thể xử với ta như vậy sao ?

- Không có ngoại lệ riêng cho tử tử đâu.

- Túc Lệ... Ngày xưa Phương Đài coi người như tình cốt nhục, cơ sao bây giờ người đối với ta tàn nhẫn như vậy.

- Mọi người phải giữ môn qui của Kim sa phái... Tử tử đâu có ngoại lệ để xóa bỏ môn qui đó.

Phương Đài thở hắt ra một tiếng:

- Nếu không có Đan sa, ta khổ như thế nào, mọi người chắc biết rồi chứ.

- Tất nhiên là biết, nhưng Đan sa không thể cho một kẻ phạm giới qui.

Túc Lệ chấp tay sau lưng thả bước ra mái hiên tòa nhà bát giác.

Phương Đài bước theo chân nàng.

Phương Đài nói:

- Túc Lệ... Muội cho tử tử một cơ hội tận nghĩa với người đã vì mình.

Túc Lệ quay ngoắt lại nạt ngang:

- Không có cơ hội đó đâu.

Túc Lệ buông luôn một câu lạnh lùng:

- Có công thì thưởng... Có tội thì trừng.

- Chẳng lẽ vì một chuyện con con tha chết cho Thường Nhẫn và Thất Thất, muội tính hành xử ta sao. Muốn giết Thường Nhẫn và Thất Thất lúc nào cũng được, có khó gì đối với Phương Đài này đâu, nhưng ta cho họ một cơ hội sống mà thôi. Ta nghĩ bây giờ hai người đó chẳng còn con đường nào ngoài con đường mai danh ẩn tích. Nếu họ mai danh ẩn tích thì cũng chẳng khác gì đã chết kia mà.

- Muội chỉ muốn lấy cái đầu của Thường Nhẫn và Thất Thất chứ đâu muốn nghe tử tử nói gã và ả Băng Tâm tiên tử đưa nhau vào chốn thâm sơn cùng cốc để mai danh ẩn tích xây tổ uyên ương.

- Họ rời khỏi giang hồ thì coi như đã chết rồi.

Túc Lệ nghiêng răng, gằn từng tiếng:

- Muội muốn thấy gã chết cơ. Và nếu có thể được Túc Lệ sẽ moi tim hắn mà ăn nữa kia.

- Muội căm thù Thường Nhẫn ?

Túc Lệ quay ngoắt lại đối nhãn với Phương Đài:

- Đúng... Túc Lệ này căm thù gã...

Túc Lệ nhún vai:

- Tử tử biết vì sao Túc Lệ thù Thường Nhẫn không ?

Phương Đài lắc đầu:

- Không biết..

- Vì tử tử đó.

Phương Đài hơi nheo mày:

- Vì Ngũ Phương Đài ?

- Không sai...

- Muội đã yêu Thường Nhẫn ?

- Đã yêu và đã thù. Trên cõi đời này không phải chỉ có mình gã là nam nhân, đúng không nào. Nhưng gã đã phụ tình Túc Lệ chạy theo bóng hồng giai nhân Ngũ Phương Đài. Bây giờ gã phải đền lại cái tội của gã chứ.

Phương Đài lắc đầu thở dài:

- Tử tử vì chữ hận... Muội vì chữ tình. Xem ra chữ tình chữ hận lúc nào cũng gắn bó với nhau.

Túc Lệ cười mỉm, nhìn Ngũ Phương Đài:

- Gã đã được tử tử tha mạng, thì đến lượt tử tử phải chịu tội dùm gã.
- Muội nhất định không trao Đan sa cho tử tử nữa à ?

Túc Lệ nhún vai:

- Thế thì muội phải bỏ qua tất cả sao ?

Phương Đài băng quơ nhìn ra ngoài trời :

- Ta không ngờ có một ngày hôm nay. Vương muội hãy giết tử tử đi. Ta đền lại cái mạng cho Vương muội đó. Ra tay đi !

Túc Lệ nhún vai:

- Ai nỡ giết một trang giai nhân tài sắc vẹn toàn như tử tử.

Nàng mỉm cười, một nụ cười bí ẩn mà nham hiểm:

- Muội cho tử tử một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm phạm giáo qui. Đây là một ngoại lệ duy nhất để muội trọn tình với tử tử.

Phương Đài như người chết đuối vớ được mảnh ván trôi:

- Muội nói đi... Tử tử đang rất cần Đan sa thần thảo.

Túc Lệ nhìn Phương Đài gật gù:

- Hai khắc nữa Đỗ Hạo Thiên giáo chủ sẽ khai thông thạch môn.. Tử tử hãy nghênh đón người.

Phương Đài cau mày:

- Túc Lệ... Chẳng lẽ...
- Đan sa có hay không là tùy vào quyết định của tử tử.

Túc Lệ nói xong, thả bước rời tòa nhà bát giác để mặc Phương Đài ở lại một mình với bao nỗi trăn trở đè nặng.

Phương Đài cầm lại chiếc đàn tỳ bà. Những ngón tay thon mảnh của nàng dồn dập lướt trên những phím âm tạo ra những âm thanh dồn dập, vừa rộn rã vừa uất hận. Âm điệu đó là một sự xáo trộn giữa cái hận và cái ai.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI SÁU ĐƯỜNG LÊN NÚI CHUNG NAM

Đôi tuần mã đã uể oải sau những đoạn đường lầy lội. Có lẽ chúng đã dừng đến những sức lực sau cùng, để cố lôi cỗ xe tiến về phía trước. Ngọn Chung Nam sơn xa xa, ẩn hiện trong những đám mây trắng trôi dạt dờ.

Thúy Ngân Đài ra roi:

- Chát... Ráng lên nào. Rồi các người sẽ được thả tự do.

Nhát roi đó cùng với lời động viên của Ngân Đài cũng chỉ bắt đôi tuần mã gượng nhịp vó mà thôi.

Trong khoang xe, Tiểu Quân như một con bệnh ủ rũ, mặc dù trời mưa lác đác nhưng cổ họng chàng vẫn cháy khô đắng nghét.

Tiểu Quân cố lê đến phía trước ghế xà ích. Cặp mắt chàng đờ đẫn.

- Nước... Nước... Cho ta uống nước ! Ngân Đài ghìim dây cương, nhìn lại Tiểu Quân:

- Tiểu Quân cần uống nước à ?

- Ta cần uống nước... Cho ta uống nước.

Ánh mắt của chàng trông thật là khốn khổ, và chẳng còn chút tinh anh của một Xảo quỷ từng vang lừng giang hồ.

Ngân Đài lấy bầu nước mở nắp.

Tiểu Quân há miệng như con cá mắc cạn:

- Nước... Nước...

Thúy Ngân Đài kề miệng bầu vào hai cánh môi đã nứt nẻ của Tiểu Quân. Nàng dốc bầu nước.

Tiểu Quân uống ừng ực.

Chàng uống xong nằm lãn ra sàn xe, há miệng, mở mắt nhìn lên bầu trời đầy những cụm mây đen đang ùn ùn kéo tới.

Ngân Đài quay trở lại khoang xe, đỡ đầu Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Người thấy trong người ra sao ?

Tiểu Quân thở gấp từng cơn một. Mặc dù những tia nước mong manh do những đợt gió lùa tạo ra thành cơn mưa phùn làm mát da người lữ hành nhưng mồ hôi vẫn ướt đầm dung diện Tiểu Quân.

Tiểu Quân thều thào:

- Ta cần Đan sa.. Tiểu Quân cần Đan sa... Đưa ta về... Đưa ta về ! Ngân Đài lau mồ hôi trên trán Tiểu Quân:

- Tiểu Quân không nghĩ tới việc đến Chung Nam sơn lấy Tử Phương Thoa à ? Tiểu Quân chấp nhận bỏ cuộc hả.

Tiểu Quân chớp cặp mắt ngẫu đục, thất thần:

- Tử Phương Thoa... Tử Phương Thoa... Chung Nam Sơn đưa ta đến Chung Nam sơn... Đưa ta đến Chung Nam Sơn để lấy Tử Phương Thoa.

Chàng ngoảnh đầu qua bên dựa vào vách thùng xe.

Ngân Đài lại lau mồ hôi trán cho Tiểu Quân:

- Ngân Đài sợ Tiểu Quân không lấy được Tử Phương Thoa.

Tiểu Quân nghiêng răng ken két:

- Không... Ta phải lấy cho kỳ được Tử Phương Thoa... Bao nhiêu người đang chờ ta... Hãy đưa ta đến Chung Nam sơn !

- Với tình hình này thì làm sao Tiểu Quân lấy được Tử Phương Thoa. Dù cho có Tử Phương Thoa rồi. Tiểu Quân cũng đâu làm sao chống lại được Đỗ Hạo Thiên một khi y đã luyện tới cảnh giới tối thượng "Lôi âm ma công".

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ta không cần biết...

Hai cánh môi của Tiểu Quân khô khốc nứt nẻ, trông thể trạng của chàng ngờ như một cành cây khô sắp mục rữa.

Tiểu Quân thở dồn dập:

- Nàng... Nàng có Đan sa không ?

Ngân Đài thở dài:

- Đan sa Ngân Đài lấy trộm được của Túc Lệ đã hết rồi. Tiểu Quân ráng chịu đựng đi !

- Trời ơi... Tiểu Quân không chịu nổi. Ta không chịu nổi nữa rồi.

- Không chịu được cũng phải chịu thôi bởi không còn Đan sa nữa.

Tiểu Quân chống tay gượng nhồm lừng:

- Không có Đan sa ta chết mất... Nàng không biết đâu, trong người ta...

- Ngân Đài biết... Nhưng đâu còn cách gì giúp Tiểu Quân, chẳng lẽ quay về tử địa bí cung để cầu xin Vương Túc Lệ ? Nhứt định ả sẽ giết Tiểu Quân chứ không bao giờ trao Đan sa thân được.

- Ngân Đài ơi... Tiểu Quân không chịu được nữa rồi. Cho ta chút nước !

- Tiểu Quân đã uống nước nhiều lắm rồi. Tiểu Quân càng uống nhiều chừng nào, nội lực sẽ tiêu tan và tẩu hỏa nhập ma ngay. Ráng chịu đựng đi.

Tiểu Quân nhắm mắt lại :

- Ta không uống nước nữa... Cho ta uống rượu. Còn rượu không.

Ngân Đài lắc đầu thở dài một tiếng.

Nàng với tay lấy bầu rượu để trong góc khoang xe.

- Mấy ngày qua Xảo quỷ không ăn gì chỉ uống thôi. Ăn chút gì cho lại sức nghe ?

Chúng ta sắp đến Chung Nam Sơn rồi. Nếu không ăn Tiểu Quân đâu còn sức để đối mặt với vị ẩn sĩ kia.

Chàng lắc đầu:

- Đưa rượu cho ta.

Ngân Đài đưa bầu rượu cho Tiểu Quân. Tiểu Quân đón lấy bầu rượu bằng cánh tay run rẩy. Chàng há miệng toang hoác trút rượu vào miệng mình.

Tiểu Quân nấc nghẹn một tiếng, mắt trợn trừng, rồi quay ngang phún luôn ra ngoài sàn xe một bùm máu bầm.

Tiểu Quân thở gấp, Ngân Đài giật lại bầu rượu:

- Không được nữa rồi !

Tiểu Quân nhắm mắt:

- Đan sa... Ta cần có Đan sa để lấy lại sức... Ta cần có Đan sa để lấy lại sức.

Chàng gượng nhắc đầu đưa mắt nhìn về hướng ngọn núi Chung Nam đang ẩn tàng trong những cụm mây trắng bênh bồng.

- Đến Chung Nam sơn chưa ?

- Gần đến rồi.

Tiểu Quân nắm tay Ngân Đài, thều thào nói:

- Ngân Đài...

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân muốn nói gì ?

- Ngân Đài... Nếu như định số của Tiểu Quân đã an bày phải rồi bỏ cuộc đời này.

Tiểu Quân nhờ nàng một chuyện.

- Tiểu Quân nói đi !

- Dù có hay không có Tử Phương Thoa, nàng cũng thông báo cho Thường Nhấn biết một chuyện nếu như ta chết. Tiểu Quân hy vọng Thường Nhấn sẽ thay thế Tiểu Quân vẫn hồi vận mạng võ lâm. Bằng như Tiểu Quân lấy được Tử Phương Thoa mà không kịp sống để hoàn thành sứ mạng của mình thì nàng hãy mang Tử Phương Thoa về trao cho Tử kiếm Thường Nhấn dùm ta. Tiểu Quân đặt niềm tin vào Thường Nhấn.

Ngân Đài nheo mày, thở dài một tiếng:

- Đến lúc gần chết, sức tàn lực kiệt mà Tiểu Quân vẫn lo cho mọi người sao.

- Bao nhiêu người đang chờ ta. Người ghét cũng như người thương nhưng tất cả đều là bằng hữu của Tiểu Quân.

Tiểu Quân nheo mắt nhìn Ngân Đài:

- Ngân Đài... Nếu trước đây Tiểu Quân có điều gì khiến nàng không vui, hãy bỏ qua tất cả cho ta. Nhấn với mọi người hãy bỏ qua cho Xảo quỷ.

Nghe mấy lời của Tiểu Quân, Ngân Đài không sao dần được cảm xúc. Nàng ôm chầm lấy chàng:

- Tiểu Quân đừng nói vậy... Ngân Đài nghĩ Tiểu Quân sẽ không sao đâu.

Nàng bặm môi, nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Nếu như Ngân Đài có lỗi với Tiểu Quân... Tiểu Quân cũng bỏ qua cho Ngân Đài nghe.

Tiểu Quân gương gật đầu:

- Tiểu Quân không nặng hận với ai đâu. Đối với Ngân Đài, Tiểu Quân càng không bao giờ để tâm.

Ngân Đài vuốt mái tóc Tiểu Quân:

- Ông trời ơi... Sao oan nghiệt như vậy ?

Nàng ép đầu Tiểu Quân vào vai mình:

- Tiểu Quân nghĩ ngợi đi !

- Hãy đưa Tiểu Quân đến Chung Nam sơn, càng nhanh càng tốt.

Ngân Đài rướn lên ra roi vào mông đôi tuấn mã:

- Đi nào... Nhanh lên... Nhanh lên ! Nàng đỡ Tiểu Quân lên ghế xà ích, đặt chàng ngồi dựa hẳn vào mình. Một tay đỡ Tiểu Quân, một tay cầm cương thúc đôi tuấn mã kiệt sức ráng mồ hôi về phía Chung Nam Sơn.

Trong màn mưa phùn như những sợi tơ nhuyền, Ngân Đài và Tiểu Quân tợ đôi tình nhân đang chới bỏ giang hồ, xuôi về chốn thâm sơn cùng cốc.

Cỗ xe song mã vừa đến chân núi Chung Nam Sơn thì từ con đường độc đạo dẫn lên núi xuất hiện một chiếc bóng đỏ băng xuống nhanh không thể tưởng.

Chiếc bóng ấy thoáng một chút đã đứng chặn ngay đầu xe, người đó là một thiếu nữ chỉ độ mười bốn tuổi, nhưng phong thái vô cùng uy nghi đỉnh đạc.

Thiếu nữ trừng đôi mắt sáng như hai vì sao, buông một câu lạnh lùng:

- Dừng xe, quay lại ! Ngân Đài cau mày, nhưng vẫn giữ giọng ôn tồn:

- Chúng tôi có chuyện cần phải lên Chung Nam sơn, xin tiểu cô nương thông báo với Chung Nam Sơn ẩn sĩ.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Quay xe lại, và rời ngay khỏi địa phận Chung Nam sơn. Núi Chung Nam không tiếp người ngoài giang hồ.

Ngân Đài vẫn từ tốn:

- Quả thật chúng tôi có chuyện phải nhờ đến Chung Nam ẩn sĩ.

Thiếu nữ gằn giọng:

- Đã nói rồi... Ngọc Quan Âm không tiếp người ngoài giang hồ. Nếu không rời khỏi đây đừng trách tiểu nữ này nặng tay.

Nàng chỉ tay quát:

- Đi đi !

Tiểu Quân gương nhòm lên:

- Tiểu cô nương báo với Ngọc Quan Âm có Tiểu Quân Xảo quỷ đến diện kiến người.

Thiếu nữ vận hồng y nhìn Tiểu Quân chăm chăm:

- Người nói lại đi... Người là ai ?

- Tại hạ là Xảo quỷ Tiểu Quân... Lặn lội đường xa đến Chung Nam sơn để diện kiến Ngọc Quan Âm.

Tiểu Quân ngỡ rằng cái danh Xảo quỷ Tiểu Quân khi chàng tự nói ra khiến cho thiếu nữ vận hồng y này ít ra cũng phải nể mặt, nhưng không, vừa nghe mấy danh Xảo quỷ, thiếu nữ đã cau có hẳn lên:

- Nếu là Xảo quỷ Tiểu Quân càng phải đi ngay, bằng như không thì đừng trách Tiểu Hồng này.

Nàng vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm chân khí, xuất trảo đặt vào yết hầu đôi tuần mã. Tiểu Hồng gần từng tiếng:

- Có đi không ?

Thúy Ngân Đài thấy Tiểu Hồng quá cương cường và ương ngạnh, tự ái bất giác nổi khí giận:

- Hừ... Bản lĩnh của Tiểu Hồng tới đâu mà đòi giết tuần mã của Ngân Đài này chứ?

Nàng vừa nói vừa thoát xuống khỏi ghế xà ích, chăm chăm nhìn Tiểu Hồng, nói:

- Nếu như Tiểu cô nương có bản lĩnh thì đấu với Ngân Đài, bằng như không thì về báo với Ngọc Quan Âm có Ngân Đài Phương Tử và Xảo Quân ghé đến.

Thiếu nữ buông trảo khỏi yết hầu ngựa. Nàng nhìn Ngân Đài bằng cặp mắt háo hức.

- A.. Cô muốn thỉnh giáo võ công của Tiểu Hồng à ?

Ngân Đài gạt đầu:

- Đúng vậy. Nếu như Tiểu cô nương thắng ta, ta sẽ rời đây ngay lập tức, bằng như không thì phiền cô thông báo với Ngọc Quan Âm có Ngân Đài và Xảo quỷ Tiểu Quân đến diện kiến.

Thiếu nữ cười khẩy nghe rất tự tin:

- Thế cũng được ! Đã nói là phải giữ lời đấy nhé. Nếu như không giữ lời thì đừng trách Tiểu Hồng nghe.

- Ngân Đài đã nói ra thì không bao giờ nuốt lời để mang tiếng bội tín, huống chi lại bội tín với một tiểu nữ như Tiểu Hồng.

- Vậy à.. Thỉnh...

Ngân Đài trầm giọng trang trọng:

- Trước khi giao thủ với tiểu cô nương, Ngân Đài báo trước, thi thố võ công tất

không thể đoán được hậu quả như thế nào. Nếu như có gì xảy ra thì Tiểu Hồng ráng mà chịu đấy nhé.

- Ê... Cứ ra tay đi... Bản lĩnh của những kẻ ngoài giang hồ mà đòi so sánh với võ công của Ngọc Quan Âm sao.

- Tiểu Hồng tự thị quá, hối hận không kịp đâu đấy. Ngân Đài sẽ mở mắt cho Tiểu Hồng.

- Cô nói nhiều quá ! Đúng là hạng người ngoài giang hồ tâm địa hiểm ác, ngôn phong thì uyên thiên.

Nghe Tiểu Hồng nói như vậy, dung diện Ngân Đài đỏ bừng vì thẹn.

Nàng quát lớn một tiếng:

- Đỡ chiêu ! Cùng với tiếng quát lạnh lạnh và khô khốc đó, Thúy Ngân Đài thi triển bộ pháp lăng không hư bộ, thoát đã áp sát vào Tiểu Hồng. Cùng với bộ pháp ảo diệu kỳ tuyệt đó thì đôi kim châm lóe sáng trên hai bàn tay của nàng.

Tiểu Quân nhác thấy Thúy Ngân Đài tấn công Tiểu Hồng bằng sát chiêu xuyên nhãn bồng giạt thót ruột. Chàng không ngờ Ngân Đài lại nóng nảy như vậy. Vừa vào trận đã đụng đến sát công kỳ chiêu của bản thân. Nếu như Tiểu Quân không bị Đan sa và Vô ảnh chi độc hành hạ, chàng nhất định không để cho Ngân Đài hành xử lỗ mãng như vậy. Nhưng tất cả đều ngoài dự tính của Tiểu Quân, chàng không làm sao cản được nữa, chỉ còn biết trở mặt nhìn.

Chiêu công tàn khốc nhanh hơn làn chớp giạt, nhưng Tiểu Hồng có lẽ chưa từng biết qua, hay kinh nghiệm giang hồ của nàng quá non nớt mà cứ đứng phỗng ra như pho tượng. Bang chủ Cái bang Lập Cư từng bị Thúy Ngân Đài lấy một con mắt thì Tiểu Hồng làm sao tránh khỏi.

Tiểu Quân bất giác thở dài một tiếng. Chàng than thầm:

"Nếu Tiểu Hồng có mệnh hệ nào, hay biến thành người tàn phế suốt đời thì mình vĩnh viễn không bao giờ thấy được Tử Phương Thoa chứ đừng nói đến chuyện lấy báu vật đó." Ngân Đài thốt khẽ một tiếng:

- Ý...

Tiểu Quân giạt nảy mình.

Hai cây kim châm vàng óng đã bị Tiểu Hồng kẹp cứng chỉ bằng đôi song chỉ.

Nàng ngơ ngác nhìn Ngân Đài:

- Hình như cô nương tính thọc mù mắt Tiểu Hồng ?

Tiểu Quân lắc đầu. Chàng thở hắt ra một tiếng bởi nghe câu nói ngớ ngẩn từ cửa miệng Tiểu Hồng thoát ra.

Tiểu Quân cau mày:

"Nàng còn hỏi làm gì chứ. Người ta đã ra chiêu công sát thương rõ như vậy rồi mà còn hỏi ." Tiểu Hồng nói tiếp:

- Sao cô ác như vậy ! Đâm mù mắt người ta thì họ sống làm sao ?

Trong một lúc ngỡ ngàng, Thúy Ngân Đài như bị nghẹn lời không sao đáp lời Tiểu Hồng.

Thúy Ngân Đài lợi dụng luôn sự ngây ngô của Tiểu Hồng vì chưa từng trải ngoài giang hồ, rút hai cây kim châm trở về. Nàng đã vận dụng công lực để rút kim về nhưng lại ngỡ ngàng hơn đến độ trở mắt nhìn Tiểu Hồng chăm chăm.

Hai cây kim châm như dính chặt trong đôi song chỉ của Tiểu Hồng. Nhìn đôi song chỉ bé xiu, Ngân Đài không thể tin được nó có thể giữ chặt được đôi kim đã từng dọc ngang giang hồ, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Tiểu Hồng nghiêng đầu nhìn Thúy Ngân Đài. Nàng lắc đầu:

- Đúng như sư mẫu Ngọc Quan Âm nói, người ngoài giang hồ toàn là lũ hiểm ác.

Sau câu nói đó, bất thần Tiểu Hồng lắc cổ tay.

Cạch... Cạch...

Đôi kim châm bằng thép ròng, vũ khí đặc dụng làm nên thân phận của Ngân Đài đã bị bẻ gãy đến tận gốc.

Tiểu Hồng trở đầu châm, dí mũi vào đôi thu nhãn của Ngân Đài:

- Tiểu Hồng đâm mù mắt cô nhé... Cô mù cô có chịu không ?

Ngân Đài biến sắc. Đây là lần đầu tiên nàng chạm trán với một đối thủ mà bản lĩnh võ công của nàng chỉ tự là trò trẻ nít mà thôi.

Ngân Đài biến sắc lùi luôn hai bộ.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Chung Nam Sơn không tiếp những kẻ ác nhân như cô đâu.

Tiểu Hồng vừa nói vừa khoa tròn đôi ngọc thủ. Hai đạo xoáy kinh theo những cái xoay tay của nàng kết thành hai ngọn trốc mãnh liệt ập thẳng vào Thúy Ngân Đài.

Tiểu Hồng như có ma thuật kỳ lạ, dùng hai con trốc ấy nhấc bổng thân ảnh Thúy Ngân Đài lên khỏi mặt đất, rồi bất thần quẳng ngược về cỗ xe song mã.

Huych...

Thúy Ngân Đài bị quẳng trả lại cỗ xe, cùng lúc đôi kim châm từ hai bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Hồng phóng ra ghim vào móng ngựa.

Tuần mã dựng hai vó trước hí vang, rồi đồng loạt trở cước phi nước đại băng về phía trước.

Tiểu Hồng bật lên tràng cười khanh khách nghe tựa ngọc pha lê va vào nhau thánh thót. Tiếng cười của nàng đúng là tiếng cười của một cô bé vô tư, chưa từng biết đến sự tranh đoạt hay kiềm khích ngoài giang hồ.

Tiểu Hồng nhìn theo cỗ xe song mã chẳng mấy chốc đã khuất dạng, đến khi quay mặt lại nàng tròn mắt thốt lên một tiếng ngạc nhiên:

- O...

Tiểu Hồng không ngạc nhiên sao được khi nhận ra Tiểu Quân nằm ườn dưới đất.

Tiểu Hồng bước đến bên chàng:

- Ê... Sao Xảo quỷ còn nằm ở đây ? Người không theo vị cô nương kia à ?

Tiểu Quân nhìn Tiểu Hồng. Chàng lắc đầu:

- Ta đâu có đi nổi mà đi.

Tiểu Hồng tròn mắt:

- Cái gì mà đi không nổi ? Bộ người bị liệt sao ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Ta bị liệt rồi, không nhấc nổi tay chân nữa.

Tiểu Hồng thở ra:

- Xảo quỷ bị liệt à ! Tội nghiệp quá ! Người có cần Tiểu Hồng giúp gì không ?

Tiểu Quân cau mày:

- Sao tiểu cô nương gọi ta bằng người. Tuổi tác của Tiểu Hồng chỉ đáng là sư muội của ta thôi.

Tiểu Hồng nghiêng đầu nhìn Tiểu Quân:

- Ừ hé... Nhưng...

- Nhưng sao ?

- Sư mẫu Ngọc Quan Âm dạy Tiểu Hồng những kẻ ngoài giang hồ chỉ là lũ gian ác lòng lang dạ sói không đáng bận tâm. Mặc dù Tiểu Hồng còn nhỏ nhưng là người của Chung Nam Sơn thì là hàng trưởng bối rồi.

Tiểu Quân mỉm cười vì kiểu cách ngây ngô của nàng:

- Sư mẫu dạy cho Tiểu Hồng điều đó à ?

- Sư mẫu dạy Tiểu Hồng đó.

- Sư mẫu dạy đúng đó. Giang hồ hiểm ác, người xấu nhiều hơn người tốt, nhưng không phải ai cũng xấu hết đâu.

Tiểu Hồng chớp đôi mắt sáng trong:

- Người tốt làm sao... Người xấu như thế nào ?

- Tại Tiểu Hồng không ra ngoài giang hồ nên không biết người xấu và người tốt đấy thôi. Người tốt là người có tấm lòng quảng đại, vị tha, vì mọi người hơn là vì mình.

Còn người xấu thì ích kỷ, sống bởi chữ danh, chữ lợi, chữ ái và chữ thù.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Tiểu Hồng không hiểu.

Nàng ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Quân:

- Mà sao... Mà... Mà đại ca đây là người tốt hay người xấu ?

- Tất nhiên Tiểu Quân là người tốt rồi.

Tiểu Hồng nheo mày:

- Người tốt sao lại bị người ta đánh cho liệt tay liệt chân vậy ?

Nàng lắc đầu, chỉ tay vào trán Tiểu Quân:

- Đại ca không phải là người tốt đâu... Sư mẫu cũng thường nói như vậy. Trong thiên hạ người xấu nhất là Xảo quỷ Tiểu Quân. Đại ca sống vì chữ danh hơn là sống cho người.

Tiểu Quân thẹn mặt.

Tiểu Hồng nhoẻn miệng cười :

- Tiểu Hồng nói đúng không ?

Tiểu Quân nheo mày, trầm mặc hẳn xuống.

Tiểu Hồng thấy vẻ mặt chàng như vậy liền hỏi luôn:

- Tiểu Hồng và sư mẫu Ngọc Quan Âm nói sai à ?

Tiểu Quân thở ra, rồi lắc đầu:

- Tiểu Hồng và sư mẫu Ngọc Quan Âm nói đúng đó. Xảo quỷ Tiểu Quân là người xấu. Người xấu nên mới ra nông nỗi này bởi vì xét cho cùng Tiểu Quân cũng nặng chữ danh nên không được như Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng đứng bật dậy reo lên:

- Thế thì đúng rồi... Sư mẫu nói đúng. Xảo huynh là người xấu.

Nàng nhìn chàng chớp mắt liên tục:

- Xảo huynh là người xấu thì ráng mà lê ra khỏi địa phận Chung Nam sơn đi. Chung Nam sơn không tiếp người xấu đâu.

- Huynh không còn sức để mà lê ra khỏi đây.

- Vậy Tiểu Hồng giúp gì cho Xảo huynh.

Tiểu Hồng vừa dứt lời thì từ con đường độc đạo một giọng nói nghiêm lạnh cất lên:

- Tiểu Hồng ! Con đã biết y là người xấu còn đứng đó làm gì nữa ?

Tiểu Hồng vừa nghe giọng nói đó bèn quay ngoắt lại :

- Ý, sư mẫu ! Tiểu Quân ráng gượng đầu quay mặt nhìn về phía độc đạo dẫn lên Chung Nam Sơn.

Chàng thất vọng vô cùng bởi Ngọc Quan Âm đứng quay lưng về phía chàng.

Tiểu Hồng bỏ Tiểu Quân phi thân đến ngay bên cạnh Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm nói:

- Chúng ta lên núi !

- Nhưng Xảo huynh không còn sức để rời khỏi phạm vi núi Chung Nam.

Ngọc Quan Âm lắc đầu, lớn tiếng nói:

- Tiểu Hắc Tử có sức mò đến Chung Nam Sơn tất phải có sức rời khỏi Chung Nam Sơn.

Nói xong Ngọc Quan Âm nắm tay Tiểu Hồng trở khinh thuật vùn vụt băng lên núi.

Dốc núi sừng sững nhưng khinh công của Ngọc Quan Âm và Tiểu Hồng lướt đi lên chẳng một chút nhọc mệt hay khó khăn gì.

Trong khi đó, Tiểu Quân lại bồi hồi vô cùng. Chàng vừa nghe Ngọc Quan Âm nhắc đến cái tên trước đây của chàng. Tiểu Hắc Tử, một cái tên của dĩ vãng gần như chàng đã quên lãng.

Tiểu Quân gượng nhồm lên, cố nói:

- Ngọc Quan Âm ! Ngọc Quan Âm ! Người là ai ?

Tiếng nói của Tiểu Quân lạc lõng lơ lửng, có nghe chẳng chỉ có những tàn cây cỏ thụ, hoặc những tảng đá vô tri, vô cảm và chàng thôi.

Tiểu Quân vừa thắc mắc vừa tò mò, nhưng cùng với sự thắc mắc tò mò đó thì cơn hành hạ do Đan sa và Vô ảnh chi độc lại ập đến khiến thần trí của chàng rối loạn hẳn lên.

Trong sự hành hạ tột đỉnh của Đan sa và Vô ảnh chi độc, đôi mắt của chàng tối sầm lại. Tiểu Quân nghiêng răng ken kết chịu đựng nỗi thống khổ đau đớn nhất.

Chàng quào hai tay xuống đất, thều thào nói:

- Nước... nước... Rượu... rượu... Đan sa... Ta cần Đan sa.

Không biết từ đâu có một sức mạnh thôi thúc nào đó hay trong nỗi vật vã Tiểu Quân nhìn ngọn Chung Nam sơn mà ngỡ là ngọn Thất Sơn có tòa bí cung tử địa, có cả Đan sa thân thảo, cùng Thánh cô Ngũ Phương Đài mà chỗi tay lê dần về phía con đường độc đạo.

Mười đầu ngón tay của chàng rỉ máu, cặp môi khô nứt, ánh mắt ngầu đục, quần áo sờn rách, Tiểu Quân vẫn cố lê, cố lết về phía độc đạo, cho đến khi chàng gục đầu áp mặt xuống đất chẳng còn nhận thức gì nữa.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY

GIỌT TÌNH HUYẾT LỆ

Cánh cửa thạch môn từ từ xoay tròn cho đến khi ngừng hẳn, Đỗ Hạo Thiên trong trang phục kim y đỉnh đạc bước ra thì Vương Túc Lệ xuống lên:

- Kim Sa thánh quân phúc tợ Nam sơn, sống dư Đông hải.

Ngay sau tiếng xuống của Túc Lệ, tất cả quần hào có mặt tại hiện trường đồng loạt xuống theo:

- Kim sa Thánh quân phúc thọ Nam sơn, sống dư Đông hải.

Đỗ Hạo Thiên đưa cặp mắt sáng ngời nhìn qua một lượt.

- Thánh quân vạn an... Võ lâm vạn phúc.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt bật lên tràng cười cuồng nhiệt:

- Ha... Ha... Ha... ha... Ha... Ha... Ha...

Tiếng cười của Đỗ Hạo Thiên vang động cả một góc trời. Tiếng cười của gã khiến cho chim chóc phải sợ hãi vội lìa tổ thoát chạy về một phương trời nào đó.

Đỗ Hạo Thiên cắt tràng cười tự thị, dời tinh nhãn lại Vương Túc Lệ. Gã gật đầu ra chiều rất vừa ý với sự nghinh đón này.

Vương Túc Lệ tiến lên đối mặt với Đỗ Hạo Thiên:

- Túc Lệ bái kiến Thánh quân ! Những ngày vừa qua Túc Lệ đã thay người xử lý tất cả mọi việc do người sắp xếp. Nay mong Thánh quân chỉ giáo cho Túc Lệ.

- Vương muội hành sự rất tốt...

Đỗ Hạo Thiên lướt mắt qua quần hào đang phủ phục bên dưới :

- Tất cả mọi người hãy nghe đây. Kể từ hôm nay bốn Thánh quân xuất môn thống nhất võ lâm. Tất cả các bang phái thu về một mối là Kim sa giáo. Các bang chủ, chưởng môn đều trở thành đường chủ Kim sa, nhứt nhứt đều phải xem trọng môn qui của bốn Thánh quân. Ai bất tuân sẽ bị xử đường phán xét theo môn qui.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói đến đó bất ngờ trong quần hào có người bật lên tiếng ho khan.

Đỗ Hạo Thiên cau mày.

Vương Túc Lệ thở hắt ra, cất giọng lạnh lùng nói:

- Ai vừa ho... Hãy bước ra ! Ngô ẩn Tung mặt cắt không còn chút máu. Trong bộ mặt của họ Ngô chẳng khác mặt xác chết xanh rờn tái mét.

Ngô ẩn Tung lấp bắp nói không thành lời :

- Ngô... Ngô... Ngô ẩn... Tung... Không... Không có ý xấu... Thuộc hạ chỉ... Chỉ lỡ hắt hơi thôi... Mong... Mong Thánh quân tha tội cho.

Ngô ẩn Tung nói xong, dập đầu xuống đất.

Đỗ Hạo Thiên chớp đôi mắt sáng ngời nhìn họ Ngô. Y buông một câu lạnh lùng:

- Con chó nào vậy ?

Ngô ẩn Tung giật thót ruột. Lão không ngờ tại cọng cỏ lông gà mà bị đứng trước cửa tử thần.

Ngô ẩn Tung dập đầu liên tục:

- Thánh quân... Tôi là con chó Ngô ẩn Tung.

Đỗ Hạo Thiên bật cười sảng sặc:

- A thì ra là thiên kiếm đại hiệp Ngô ẩn Tung. Thiên kiếm đại hiệp hãy đứng lên đi... Đỗ gia đâu dám để cho đại hiệp quì mọp dưới chân Đỗ gia.

Ẩn Tung thở phào một tiếng. Gã tưởng như mình vừa thoát khỏi cánh cửa địa ngục và thoáng chốc đặt chân đến cõi tiên bồng.

Vương Túc Lệ ngờ ngợ và thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng nghĩ thầm:

"Gã Ngô ẩn Tung này chỉ là hạng tiểu nhân mặt hạng, tham sinh quý tử, thế mà lại được Đỗ Hạo Thiên Thánh quân trọng vọng như vậy sao." Nghĩ như vậy, bất giác nàng chú nhãn vào họ Ngô.

Đỗ Hạo Thiên bước xuống bậc tam cấp, tiến đến trước mặt Ngô ẩn Tung.

Gã quan sát dung diện của ẩn Tung:

- Thiên kiếm đại hiệp cũng gia nhập vào Kim sa phái của Đỗ gia nữa à ?

Ngô ẩn Tung chớp mắt, rồi gật đầu như tế sao:

- Đúng... Đúng... Được Đỗ gia cho đầu nhập... Ẩn Tung cúc cung phục vụ Kim sa Thánh quân đến hơi thở cuối cùng.

Đỗ Hạo Thiên tròn mắt:

- Vậy sao... Đỗ mỗ không ngờ mình có được một thuộc nhân trung thành như Thiên kiếm đại hiệp Ngô ẩn Tung. Bốn Thánh quân hỏi thật nhé.

Vẻ mặt của Ngô ẩn Tung căng thẳng đến tột cùng.

Đỗ Hạo Thiên nghiêm giọng nói:

- Thiên kiếm đại hiệp quyết một lòng đầu phục Kim sa giáo của bốn Thánh quân ?

- Bẩm Thánh quân... Tôi tha thiết được phục vụ Thánh quân...

- Nếu vậy, bốn Thánh quân muốn chứng kiến lòng trung thành của Thiên kiếm đại hiệp. Bốn Thánh quân muốn Ngô đại hiệp tỏ bày sự tôn kính đối với bốn giáo ngay trước mặt mọi người.

Ngô ẩn Tung nheo mày:

- Thánh quân muốn tôi tỏ bày như thế nào ?

Đỗ Hạo Thiên rút xoạt thanh trường kiếm sau lưng Ngô ẩn Tung. Gã ngắm nghía lưỡi kiếm:

- Thanh kiếm này cũng tốt lắm ! Ngô ẩn Tung vẻ mặt xanh rờn, tay chân bủn rủn, toàn thân lạnh giá, đến độ có lúc run lên bần bật.

Ngô ẩn Tung nhìn Đỗ Hạo Thiên bằng cặp mắt van xin được sống, nhưng trong ánh mắt của gã, Đỗ Hạo Thiên trông thật lạnh cảm. Một thứ lạnh cảm của thần chết từ dưới âm phủ phả lên, chẳng hề biết xúc động trước cái chết.

Đỗ Hạo Thiên trao thanh trường kiếm cho Ngô ẩn Tung:

- Hãy biểu lộ lòng trung thành của Ngô đại hiệp với bốn Thánh quân.

- Thánh quân... Thánh quân muốn tôi tự kết liễu đời mình ?

Đỗ Hạo Thiên gật đầu:

- Đó là môn qui giới luật. Nếu như Ngô đại hiệp nghĩ đến bốn giáo tất không tiếc mạng sống mình.

- Tôi đã đầu phục Kim sa giáo rồi... Chết như vậy có vô ích quá không ?

Đỗ Hạo Thiên cau mày:

- Thế nào là vô ích... Chết cho bốn giáo là vô ích ư ?

Đỗ Hạo Thiên vừa dứt lời thì Ngô ẩn Tung cũng hoảng sợ đến tột đỉnh. Phàm bất cứ ai đứng trước cái chết đều sợ hãi, nhưng có lẽ Ngô ẩn Tung là người sợ nhất trên cõi đời này, mặc dù lúc nào y cũng tâm niệm ai cũng một lần chết, chết tất sẽ đoàn tụ với những người đã chết trong một cảnh giới nào đó. Thế mà Ngô ẩn Tung vẫn sợ, sợ bước vào cảnh giới chết, cảnh giới mà y chưa bao giờ đặt chân đến.

Ngô ẩn Tung sợ quá... Sợ đến độ phát ra cả một tiếng trung tiện thối tha.

Sau tiếng trung tiện thô kệch đó, Ngô ẩn Tung biết chắc gã phải chết. Một cái chết quá đột ngột đối với Ngô ẩn Tung. Một cái chết mà gã chưa có một chút gì chuẩn bị để đón nó đến.

Ngô ẩn Tung yêu sinh mạng đến tột cùng, đã yêu thì gã phải tìm đường sống...

Không tìm đường sống không được... Nếu không tìm được thì mới chết. Con đường sống ở đâu ?

Ngô ẩn Tung sực nghĩ:

"Kiếm trong tay mình, chỉ với tay ra là có thể đâm vào tim họ Đỗ kia. Mình giết gã được rồi sẽ có cơ sống sót. Nhất định mọi người sẽ theo về với mình... Nhất định mọi người sẽ theo về với mình." Ngô ẩn Tung vừa động viên vừa trở đầu kiếm dứ dứ ngó như gã sắp thọc thanh kiếm vào tim gã. Bất thần Ngô ẩn Tung đảo bộ nhanh như cắt, xoay mũi kiếm đâm thẳng vào tim Đỗ Hạo Thiên.

Ngọn trường kiếm xuất đi nhanh không thể tưởng, nhưng khi mũi kiếm chạm vào người Hạo Thiên thì gãy làm hai.

Các...

Đỗ Hạo Thiên vẫn đứng trơ trơ nhìn họ Ngô:

- Y... Sao người hành thích bốn Thánh quân ?

Ngô ẩn Tung chẳng còn thần trí gì cả. Gã như người điên loạn, rú lên hãi hùng:

- Ó... Ó... Ó... Ó...

Chờ cho Ngô ẩn Tung rú dứt tiếng, đôi trảo Lôi âm thân của họ Đỗ thộp đến hai bờ vai của gã.

Cạch...

Thân ảnh Ngô ẩn Tung chẳng khác nào bức hình nhân bị gấp đôi lại bởi mỗi một động tác rất đơn giản của Đỗ Hạo Thiên.

âm...

Ngô ẩn Tung bị quăng lên cao, cùng lúc Đỗ Hạo Thiên phát tác kinh khí Lôi âm thân bổ thẳng vào cái xác đó.

Sau tiếng nổ khủng khiếp, cái xác của Ngô ẩn Tung tan tác như xác pháo, rải đầy dưới mặt đất.

Đỗ Hạo Thiên nhìn lại quần hào, gần giọng nói từng tiếng:

- Họ Ngô vì quá sợ chết mà hành thích bốn Thánh quân nên y mới nhận hậu quả chết không còn xác. Các người hãy nhớ lấy cái chết của gã mà làm gương.

Đỗ Hạo Thiên nhìn Túc Lệ:

- Kể từ bây giờ Vương muội sẽ là Hình xử đường chủ của Kim sa phái. Vương muội cứ thẳng tay hành xử những người chống lại Thánh quân và Kim sa phái.

Wương Túc Lệ cúi đầu quì mọp lạy Đỗ Hạo Thiên:

- Đa tạ Thánh quân !

Hạo Thiên thấy nàng quì mọp như vậy đắc ý vô cùng, cất tiếng cười khàng khặc.

Tiếng cười của gã không sao diễn tả được, có lẽ là tiếng cười tự mãn nhất của một người độc chiếm võ lâm sống trên mạng sống của thiên hạ.

Ngũ Phương Đài được trang điểm lộng lẫy. Nàng vốn là một trang tuyệt sắc giai nhân, giờ đây được trang điểm từng chút một, sắc đẹp của nàng càng tôn tạo kiêu sa hơn. Có lẽ chưa bao giờ Phương Đài có vẻ đẹp kiêu diễm như ngày hôm nay.

Wương Túc Lệ bước vào. Nàng buông một câu lạnh lùng:

- Xong chưa ?

Hai ả cung nữ gật đầu xá Túc Lệ:

- Bẩm Hình xử đường chủ... Chúng tôi đã làm xong phận sự.

- Các người lui ra đi !

Hai ả cung nữ lẩn ra ngoài. Túc Lệ bước đến bên Ngũ Phương Đài:

- Tỷ tỷ... Hôm nay là lúc tỷ tỷ chuộc lại những lỗi lầm của tỷ... Muội hy vọng tỷ tỷ sẽ có được những thời khắc hoan hỷ nhất trong cuộc đời.

- Muội tính làm gì tỷ mà chăm chút ta tỉ mỉ như vậy ?

- Tỷ tỷ sẽ biết thôi mà. Thỉnh tỷ tỷ theo muội.

Ngũ Phương Đài theo chân Vương Túc Lệ. Hai người tiến thẳng đến tòa Kim cung đã được trang hoàng lại. Khi Phương Đài bước vào tòa Kim cung vốn trước đây là chốn tử cung luyện đan của Diên Hồng phái, giờ thì lạ lùng vô cùng. Nàng ngỡ như mình bước vào một tòa cung son nào đó của bậc đế vương thì đúng hơn.

Túc Lệ ngắm Phương Đài, rồi lùi bước trở ra khỏi tòa Kim cung.

Phương Đài đưa mắt nhìn về những tấm rèm trắng tinh. Nàng nhìn thấy sau những tấm rèm lụa trắng toát kia có người đang ngồi kiết đả vận công điều tức.

Phương Đài tiến đến trước những tấm rèm đó:

- Có phải người là Thánh quân Kim sa giáo chủ Đỗ Hạo Thiên ?

Rèm từ từ vén lên, Đỗ Hạo Thiên chớp đôi tinh nhãn sáng ngời đóng đinh vào Ngũ Phương Đài.

Gã buông một câu thật là nham nhở:

- Phương Đài quả là trang giai nhân tuyệt sắc.

Phương Đài bình thản đối nhãn với Đỗ Hạo Thiên:

- Thánh quân đời Ngũ Phương Đài đến đây chỉ để khen thôi à ?

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu:

- Không phải chỉ khen thôi đâu. Bốn Thánh quân muốn nàng thấy một thức.

- Thứ gì ?

Đỗ Hạo Thiên chỉ chiếc trát sơn son thiếp vàng đặt trên tràng kỷ:

- Nàng mở cái tráp kia ra sẽ thấy.

Phương Đài tiến lại bên tràng kỷ, mở chốt. Chiếc tráp bật lên, bên trong là thủ cấp của Đồng Mã Kỳ với đôi mắt mở to trừng trừng. Nhìn đôi mắt không nhắm của Mã Kỳ đủ biết y nhận cái chết bằng tất cả nỗi uất hận xót xa.

Phương Đài lùi hẳn về sau ba bộ. Nàng nhìn thủ cấp Mã Kỳ mà thở dốc.

Đỗ Hạo Thiên bước đến cạnh bên Phương Đài:

- Ta đã trả thù dùm nàng. Nàng vừa ý chứ ?

Phương Đài quay lại Đỗ Hạo Thiên:

- Trả thù dùm Phương Đài hay vì luyện Lôi âm ma công ?

- Cả hai. Vì nàng và cũng vì Lôi âm ma công mà Đỗ Hạo Thiên ăn thịt cả nghĩa huynh của mình.

Phương Đài lắc đầu:

- Mã Kỳ chắc không ngờ chuyện này như vậy.

- Y tự nguyện đó. Và y chỉ cầu xin bốn Thánh quân được thấy nàng mà thôi. Mã Kỳ là một nam nhân si tình, nặng nghĩa tình, chỉ tôn thờ mỗi một Ngũ Phương Đài.

- Ngũ Phương Đài có lỗi với Mã Kỳ.

Đỗ Hạo Thiên bật cười khằng khặc:

- Mã Kỳ không trách nàng đâu. Y tự nguyện thì làm sao mà hận được. Một chương giáo Kim sa, vì chữ tình mà chấp nhận cho người tình đầy đoạ, cũng đáng phục lắm chứ. Bốn Thánh quân chỉ tiếc Đồng Mã Kỳ đang ra nhìn xa một chút thì bây giờ đã là Thánh quân của thiên hạ rồi.

Đỗ Hạo Thiên đến tràng kỷ đặt tay lên đỉnh thủ cấp của Mã Kỳ:

- Bốn Thánh quân cũng rất khâm phục nghĩa huynh. Và bây giờ Đỗ gia sẽ thế người hành lạc với Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài nghe Đỗ Hạo Thiên nói, da thịt bất giác nổi đầy gai ốc.

Nàng quay ngoắt lại đối mặt với họ Đỗ:

- Thánh quân vừa nói gì ?

Đỗ Hạo Thiên mỉm cười :

- Ngũ Phương Đài... Lúc Đồng Mã Kỳ sống, tâm trí và trái tim của gã lúc nào cũng nghĩ đến nàng, và dâng hiến cho nàng. Giờ đây một phần của Đồng Mã Kỳ đã thuộc về Đỗ Hạo Thiên. Tất Hạo Thiên phải thay người mà thực hiện cuộc giao tình chứ.

Ngũ Phương Đài lùi hẳn lại một bộ. Nàng lắc đầu:

- Đỗ Hạo Thiên Thánh quân... Phương Đài.. Đỗ Hạo Thiên cười mỉm nhìn nàng:

- Người đã đối với nàng bằng chữ tình... Đừng nên phạt ý người.

Đỗ Hạo Thiên bước lại sát bên Phương Đài. Gã đặt hai bàn tay xám ngoét lên đôi bờ vai thanh tú của Thánh cô:

- Nàng đẹp lắm... Nhưng cái đẹp của nàng sẽ sớm ra đi nếu như bốn Thánh quân ra lệnh cho Hình xử đường chủ Vương Túc Lệ vĩnh viễn không trao Đan sa được thảo cho Phương Đài.

Đỗ Hạo Thiên vuốt chiếc cằm gọn mềm của Ngũ Phương Đài:

- Bốn Thánh quân thừa biết nếu không có Đan sa nàng cũng chỉ là một cái xác biết thở thôi.

- Thánh quân vì tình hay vì xác thịt.

- Vì cả hai. Tình bốn Thánh quân cho Đồng Mã Kỳ, xác là của Đỗ Hạo Thiên.

Phương Đài lắc đầu:

- Đồng Mã Kỳ đã chết rồi.

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu:

- Không... y đang ở đâu đó trong cơ thể của bốn Thánh quân và bốn Thánh quân đã hứa với Đồng Mã Kỳ sẽ thực hiện cuộc giao tình với nàng.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa rải những con xúc xắc bằng ngọc xuống sàn gạch. Hai cánh tay của gã từ từ kéo tuột trang y của Ngũ Phương Đài.

Đỗ Hạo Thiên lại bật cười khanh khách khi Ngũ Phương Đài hiện ra với tất cả những đường cong của một thân nữ ái tình. Đỗ Hạo Thiên thò tay lấy nàng ôm gọn vào lòng.

Trên tràng kỷ, chiếc thủ cấp của Đồng Mã Kỳ nhìn thấy tất cả những hoạt cảnh mà họ Đỗ muốn cho oan hồn của y phải thấy. Hai giọt máu rịn ra từ khóe mắt chiếc thủ cấp. Vâng, cái hôn si tình, nặng nghĩa của Đồng Mã Kỳ đã thấy, thấy để khóc, khóc bằng chính những giọt tình huyết lệ.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM

NGỌC QUAN ÂM

Đêm Chung Nam Sơn giá lạnh, và sương phủ dày đặc. Đêm Chung Nam Sơn tĩnh mịch và im lìm. Có thể nói đây là một chỗ tĩnh lặng êm đềm, và mặc tưởng.

Chính lớp sương giá phủ xuống khiến Tiểu Quân bưng tỉnh. Cái đầu của chàng nặng chịch, tứ chi bải hoải, nhưng ngược lại cảm giác khốn khổ bởi Đan sa và Vô ảnh chi độc như không còn nữa.

Tiểu Quân gượng đứng lên, nhưng lại khụy xuống. Chàng cảm thấy đói, một cái đói cồn cào của gã hành khất trăm năm chưa được một cái ăn. Kể từ lúc trúng Đan sa và Vô ảnh chi độc, lần đầu tiên chàng có cảm giác đói như thế này. Tiểu Quân vỗ vào đầu mình:

- Ui cha... Mình đã chết rồi chẳng... Mình đã biến thành con ma đói vất vưởng trong cõi âm ty à ?

Tiểu Quân nghiêng đầu, liếm những giọt sương đêm đọng trên lớp cỏ mượt. Chàng nhắm nháp cái vị nhàn nhạt, lành lạnh của những giọt sương đêm đó.

Chính những giọt sương đã khiến thần trí chàng dần hồi minh lẫn lại. Tiểu Quân thở hắt một tiếng:

- Ma đói như mình cũng khổ thật ! Chợt có mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi Tiểu Quân. Mùi thơm đó khiến nước rãi trong miệng chàng vô tình nhều cả ra ngoài.

Trong màn đêm nhàn nhạt, chàng căng mắt cố định hướng xem mùi thơm kia ở đâu ra. Tiểu Quân sáng mắt hẳn lên khi chớp thấy ánh lửa lập lòe phía trước mặt, cách chàng chỉ độ non ba mươi trượng. Chàng gượng đứng lên, lê những bước chân nặng nề về phía ánh lửa. Chỉ độ ba mươi trượng thôi, nhưng với thân thể tàn tạ, yếu ớt, Tiểu Quân phải mất non nửa khắc mới đến được chỗ ánh lửa đó.

Chàng reo lên như bắt được báu vật:

- Ô...

Tiểu Quân không tin, đến độ phải dụi mắt:

- Rượu... Gà... Người ta cúng cho mình à. Tốt thôi.

Cái đói hành hạ. Tiểu Quân không cần khách sáo. Chàng thộp lấy con gà đã nướng chín xé làm hai nhai ngấu nghiến tợ một gã Cái bang mặt hạng bị đói lâu ngày. Chàng với bầu rượu hai cân ngửa cổ tu ừng ực.

Chỉ loáng mắt Tiểu Quân đã ăn hết con gà nướng, và tọng cạn bầu rượu hai cân vào bụng. Chàng vươn vai xoa bụng:

- Ái chà... Bây giờ mình mới cảm thấy khỏe khoắn đây.

Tiểu Quân hơ tay lên ngọn lửa. Chàng lảm nhảm nói:

- Vị bá tánh nào cúng cô hồn cho Tiểu Quân... Nếu Tiểu Quân biết sẽ phò độ cho vị đó.

Chàng vừa khấn xong thì tiếng Tiểu Hồng cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân:

- Tiểu Hắc Tử đã được sư mẫu giải độc trong kinh mạch, cho ăn, cho uống giờ đã lại sức rồi...

Tiểu Quân quay ngoắt lại:

- Y... Tiểu Hồng... Vậy là Tiểu Quân này chưa chết.

- Tiểu Hắc Tử đâu có chết.

- Thế mà Tiểu Quân cứ tưởng tiêu mạng rồi.

Tiểu Hồng nhún vai:

- Đã lấy lại sức, và no say rồi, thỉnh Xảo quỷ Tiểu Quân rời khỏi địa phận Chung Nam sơn.

Tiểu Quân cười khì một tiếng:

- Tất nhiên là phải đi rồi... Nhưng không thể đi lúc này được.

Tiểu Hồng cau mày:

- Còn chưa đi nữa à... hay Tiểu Hắc Tử muốn Tiểu Hồng đuổi như vị cô nương chuyên dùng kim châm đui mắt người đó.

- Ày... đại ca nói chưa đi được là có nguyên nhân của nó.

Chàng tiến đến bên Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng gằn giọng:

- Tiểu Hắc Tử đừng giở trò với Tiểu Hồng nhé... Sư mẫu Ngọc Quan Âm chẳng tha cho Tiểu Hắc Tử đâu.

Tiểu Quân nhún vai:

- Ày... Đại ca đâu dám hỗn với Tiểu Hồng. Nhưng Tiểu Hồng nghĩ coi... Đại ca đã được sư mẫu giải độc Đan sa và vô ảnh chi độc ra khỏi huyết lưu, còn cho ăn no uống say, chưa một lời tạ Ơn lại bỏ đi... Như vậy thì đâu có được, nếu như đại ca bỏ đi hoá ra là kẻ vô ơn bạc nghĩa sao. Thiên hạ sẽ chửi Tiểu Quân là hạng ăn cháo đá bát, thứ người ngòm vắt chanh bỏ vỏ.

Tiểu Hồng khoát tay:

- Thôi... Thôi đừng chửi nữa... Sư mẫu dặn Xảo quỷ ăn xong, uống xong thì cứ đi. Người không cần mấy lời đầu môi chót lưỡi.

- Ày... Sư mẫu không cần, nhưng đại ca thì cần. Ít ra đại ca cũng đền cái gì cho Tiểu Hồng chứ.

Tiểu Hồng chớp mắt:

- Đại ca tính đền cho Tiểu Hồng cái gì ?

Tiểu Quân cau mày:

- Hiện tại đại ca không có kim ngân, không có báu vật nhưng đại ca có tài đan hoa kết trái.

Tiểu Quân ngẩng đầu ngắm Tiểu Hồng:

- Ôi chao... Tiểu Hồng đẹp lắm đó... Nếu như lúc này có hoa thơm, cỏ lạ nhất định Tiểu Quân sẽ kết cho Tiểu Hồng một chiếc vương miện đẹp nhất trên cõi đời này.

Vẻ mặt Tiểu Hồng rạng rỡ hẳn lên:

- Thiệt không ?
- Tiểu Quân nói là làm... Thật đó... Tiểu Hồng không tin à ?
- Đại ca biết kết vương miện à ?
- Vương miện do đại ca kết còn đẹp hơn cả vương miện của hoàng hậu nữa
- Hoàng hậu là gì ?
- Sao Tiểu Hồng ngu như vậy, hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ
- Mẫu nghi thiên hạ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Ồ... Mẫu nghi thiên hạ.. Vương miện của hoàng hậu có ngọc ngà châu báu, nhưng đại ca dám đảm bảo không đẹp bằng vương miện do đại ca làm ra.

- Đại ca nói thật đấy chứ ?

Tiểu Quân phủi tay:

- Nói thì không tin... làm mới tin - Vậy được...

Tiểu Hồng sẽ đi tìm hoa cho đại ca kết vương miện. Nhưng nhớ kết rồi thì rời ngay đấy nhé, và không được nói với sư mẫu.

- Ủ... Đại ca sẽ không nói đâu.

Tiểu Hồng quay lưng trở khinh công lướt đi. Mặc dù nhỏ tuổi nhưng khinh công của nàng quả là cao siêu. Chỉ hai lần điểm mũi hài là nàng đã khuất vào bóng sương đêm rồi.

Tiểu Quân thoáng cau mày bởi nhận ra khinh pháp của nàng chính là tuyệt pháp "Mê tông bộ". Một bộ pháp vô cùng ảo diệu của Vô cực phái.

Tiểu Quân nhìn lại con đường độc đạo dẫn lên núi. Chàng thở dài lưỡng lự, nửa muốn lên Chung Nam sơn, nửa muốn chờ Tiểu Hồng về kết cho nàng chiếc vương miện rồi bỏ đi. Đối với chàng giờ đây đoạt Tử Phương Thoa của Ngọc Quan Âm quả là khó hơn tát cạn biển đông. Người ta đã đối xử tốt với chàng, chàng làm sao đủ can đảm đoạt báu vật.

Tiểu Quân thở dài, với tay khều ngọn lửa.

Tiểu Hồng quay trở về. Trên tay Tiểu Hồng là một bó bùng nhùng đầy những loài hoa lạ, tỏa hương thơm ngào ngạt. Tiểu Quân đặt bó hoa xuống trước mặt Tiểu Quân.

- Đại ca kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đi ! Tiểu Quân mỉm cười nhìn Tiểu Hồng nói:

- Đại ca kết xấu quá thì Tiểu Hồng đừng chê nghe.

Nàng tròn mắt:

- Đại ca nói kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đẹp hơn vương miện của hoàng hậu kia mà.

- Đại huynh chỉ sợ Tiểu Hồng chê thôi, chứ đẹp thì nhất định hơn hẳn vương miện của Hoàng hậu rồi.

Chàng tủm tỉm cười vì sự ngây thơ quá đời của Tiểu Hồng. Tiểu Quân bắt đầu kết hoa. Chàng vốn xuất thân từ kỹ viện, thường ở chung với kỹ nữ, nên việc kết hoa ít nhiều Tiểu Quân cũng khá rành.

Chàng vừa kết vừa nói với Tiểu Hồng:

- Tiểu Hồng biết đại ca đến đây với mục đích gì không ?

- Đại ca bị người hạ độc bằng Đan sa và Vô ảnh chi độc, nên đến đây nhờ sư mẫu giải độc phải không ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không phải đâu.

- Sư mẫu đã nói đại ca trúng độc kia mà. Nếu không có sư mẫu thì có lẽ giờ này đại ca đã hóa thành người thiên cổ rồi.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Đại ca rất mang ơn sư mẫu và tha thiết được yết kiến người.

Tiểu Hồng nghiêng đầu, nhí nhảnh nói:

- Ê... Mà đại ca vừa nói đến Chung Nam sơn này không nhằm mục đích giải độc, thế đến đây nhằm mục đích gì ?

Tiểu Quân thở ra:

- Đại ca nói ra sợ mất hòa khí giữa đại ca và Tiểu Hồng.

- Nếu đại ca là người tốt thì mục đích tốt... Có gì mà mất hòa khí.

- Đại ca sẽ nói. Thật ra đại ca đến Chung Nam sơn vì.. vì.. Chàng lưỡng lự.

Tiểu Hồng hồi thúc chàng:

- Vì cái gì ?

Tiểu Quân rút một luồng chân ngươn thật sâu. Chàng nhìn thẳng vào đáy mắt của Tiểu Hồng.

- Để đại ca kết xong chiếc vương miện này rồi sẽ nói với Tiểu Hồng.

Tiểu Quân tập trung chăm chút kết từng đóa hoa. Chẳng bao lâu sau, chàng đã kết xong chiếc vương miện bằng hoa cho Tiểu Hồng. Chàng cũng không ngờ hôm nay mình lại kết được một chiếc vương miện đẹp như vậy.

Tiểu Quân ngắm chiếc vương miện bằng hoa tươi đó, rồi ướm lên đầu Tiểu Hồng.

Chàng ngắm nàng:

- Đẹp chiếc vương miện này trông muội đẹp lắm đó.

- Thiệt không ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Rất tiếc ở đây không có tấm gương cho Tiểu Hồng nhìn.
- Trên Chung Nam sơn có gương.
- Vậy hả...

Tiểu Quân đứng lên nhìn ngọn núi Chung Nam:

- Đã đến lúc Tiểu Quân phải chia tay với Tiểu Hồng rồi.

Chàng chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Hồng:

- Tiểu Hồng muốn biết mục đích của đại ca lắm hả ?

Tiểu Hồng gật đầu.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Có lẽ đại ca không nên nói cho Tiểu Hồng biết.

Chàng chưa dứt lời thì tiếng Ngọc Quan Âm cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân:

- Người không nói ta cũng biết.

Tiểu Quân quay ngoắt trở lại. Chàng định nhìn sẽ nhận được chân diện mục của Ngọc Quan Âm, nhưng tiếc thay, Ngọc Quan Âm lại che mặt bằng vuông lụa xám khiến chàng thất vọng vô cùng.

Ngọc Quan Âm nhìn chiếc vương miện bằng hoa trên đầu Tiểu Hồng

- Ai đã kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đó ?

Tiểu Hồng bặm môi, cúi đầu nhìn xuống đầu mũi hài. Nàng lí nhí nói:

- Dạ... Dạ... Chiếc vương miện...

Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm:

- Ngọc Quan Âm sư mẫu đừng quát Tiểu Hồng... Chiếc vương miện kia do tay tại hạ kết cho Tiểu Hồng trước khi rời Chung Nam sơn để quay về tử địa bí cung.

Ngọc Quan Âm hừ nhạt một tiếng:

- Hồng nhi ngây thơ chẳng biết gì. Nó có thể vì chiếc vương miện vô giá trị kia mà mất tính mạng nếu như Xảo quỷ muốn lấy mạng ả.

- Tại hạ không có ý lấy mạng Tiểu Hồng. Tiểu Quân mặc dù mang danh Xảo quỷ nhưng với ai kia. Với Tiểu Hồng... Xảo quỷ này không bao giờ di hại.

- Ta không tin. Hồng nhi hãy quay về tiểu xá đi. Lần sau ta không muốn con nhận bất cứ vật gì của ai.

Tiểu Hồng gỡ chiếc vương miện bằng hoa xuống. Nàng phụng phịu trả lại Tiểu Quân:

- Trả lại cho... cho đại ca đỡ.

Ngọc Quan Âm nạt ngang:

- Hồng nhi... Người dám gọi Xảo quỷ là đại ca à ?

Tiểu Hồng bặm môi lí nhí:

- Trả lại cho Xảo quỷ chiếc vương miện nè !

Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm:

- Chiếc vương miện kia dù không có giá trị gì, nhưng đó là tấm lòng của tại hạ muốn gói gắm lại Chung Nam Sơn.

Ngọc Quan Âm thở dài. Bà quay mặt nhìn Tiểu Hồng:

- Hồng nhi đã nhận rồi thì hãy giữ lấy. Nhưng sư mẫu không cho người gọi Xảo quỷ là đại ca. Y đáng mặt là thúc thúc của người đó.

Tiểu Hồng tròn mắt.

Tiểu Quân ngạc nhiên vô cùng.

Tiểu Hồng xá Ngọc Quan Âm và Tiểu Quân rồi quay lưng trở khinh thuật băng lên Chung Nam sơn. Còn lại hai người, Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm không chớp, ngỡ như ánh mắt của chàng muốn đục qua lớp vương lụa xám để nhận diện mục của Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm buông lời lạnh nhạt:

- Sao người nhìn ta như vậy ?

- Tại hạ cảm nhận giữa tại hạ và Ngọc Quan Âm sư mẫu rất gần gũi với nhau.

Ngọc Quan Âm lắc đầu:

- Ta với người chỉ có hận thù mà thôi.

- Tiểu Quân không tin. Nếu là hận thù sao sư mẫu lại cứu Tiểu Quân ?

Ngọc Quan Âm bật cười khanh khách. Bà cắt tràng cười đó, nhìn chàng nói:

- Ta muốn coi bản lĩnh của người như thế nào mà đòi lên Chung Nam Sơn đoạt Tử Phương Thoa nên mới cứu người đó. Còn ta và người rất xa...

- Tại hạ không tin... Nếu xa lạ sao Ngọc Quan Âm lại biết tục danh thô kệch Tiểu Hắc Tử của Tiểu Quân chứ ?

- Ai không biết chứ ta thì biết.

Ngọc Quan Âm tiến đến đứng trước mặt Tiểu Quân:

- Nào Xảo quỷ Tiểu Hắc Tử... Người thấy trong người thế nào ?

- Tại hạ đã phục hồi công lực rồi.

- Thế thì tốt... Bỏn nương thỉnh giáo bản lĩnh của người.

- Tại hạ phải đấu với Ngọc Quan Âm sao ?

Ngọc Quan Âm gật đầu:

- Chung Nam sơn không chen vào chuyện thị phi trên giang hồ, nhưng khi bị bắt buộc, Chung Nam Sơn vẫn có quyền hành xử.

Tiểu Quân lưỡng lự:

- Tại hạ không còn giữ ý niệm đoạt Tử Phương Thoa nữa.

- Người đến đây vì Tử Phương Thoa kia mà ?

- Nhưng bây giờ tại hạ không cần, và càng không muốn khuấy động Chung Nam sơn.

Ngọc Quan Âm nghiêm giọng:

- Vì sao vậy ?
- Vì những con người của Chung Nam Sơn.
- Vì ta hay vì Tiểu Hồng ?
- Vì tất cả...

Chàng ngược nhìn lên đỉnh núi:

- Chung Nam sơn hùng vĩ và thoát tục, nên tại hạ phải kính mà lui bước.

Ngọc Quan Âm thở dài :

- Ta thất vọng quá. Tiểu Hắc Tử... Ta cho ngươi một cơ hội để có Tử Phương Thoa.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tại hạ không muốn nhận thêm cơ hội nào nữa. Không có Tử Phương Thoa, Tiểu Quân vẫn có thể đối mặt với Đỗ Hạo Thiên và "Lôi âm thân".

- Ngươi cương quyết như vậy à ?

Tiểu Quân gật đầu:

Chàng ôm quyền xá Ngọc Quan Âm:

- Cái ơn cứu mạng của Quan Âm, Tiểu Quân tạc dạ ghi lòng. Nếu có dịp sẽ báo đáp.

Chàng toan trở khinh thuật thoát đi thì Ngọc Quan Âm đã lắc mình thoát ra cản lại.

Tiểu Quân bậm môi nhìn Ngọc Quan Âm:

- Ngọc Quan Âm chỉ giáo !

Ngọc Quan Âm nhìn chàng chằm chằm:

- Ngày nào... Tiểu Hắc đã từng ăn những con gà của ta. Hiện tại ngươi vừa ăn xong một con gà của ta, sao vội vã bỏ đi như vậy ?

Tiểu Quân sửng sốt. ánh mắt chàng ánh lên nhìn cái sắc như bảo kiếm chiếu thẳng vào đáy mắt của Ngọc Quan Âm:

- Mẫn Vĩ Linh...Mẫn Vĩ Linh tử tử... Tử tử chính là Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm tháo vương lụa che mặt.

Tiểu Quân chớp mắt liên tục tỏ ra ngạc nhiên vô cùng. Chàng bất chợt reo lên:

- Vĩ Linh tử tử... Tiểu Hắc không ngờ tử tử lại là Ngọc Quan Âm.
- Ta vẫn còn là tử tử của Tiểu Hắc Tử à ?

Tiểu Quân cúi đầu, rồi ngẩng lên nhìn Vĩ Linh:

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Tiểu Quân vẫn coi Mẫn Vĩ Linh là tử tử của Tiểu Quân.

Vĩ Linh thở dài một tiếng:

- Chuyện xảy ra lâu quá rồi nhỉ ?

Tiểu Quân bùi ngùi nói:

- Tiểu Hắc không ngờ tử tử lại là Ngọc Quan Âm, chủ nhân Chung Nam Sơn.
- Đó cũng là cái duyên của tử tử mà thôi. Khi ta bị cha con Sầm tặc bắt về Sầm gia. Sầm Tử Long khi nghe tin Sầm Nghị chết đã tính cưỡng bức ta...

Nàng thở dài, ánh thu ba chìm vào cõi xa xăm.

- Nhờ có bộ pháp "Mê tông bộ" ta thoát chạy được. Và rồi ta biết đại ca của người đã thành thân với Lâm cô nương. Mang tiếng là phu thê đã tế trời. Vĩ Linh này chẳng còn con đường nào là tìm chốn thâm sơn mai danh ẩn tích.

- Tử tử đã đến Chung Nam sơn.

Vĩ Linh gật đầu:

- Đúng như vậy. Ta đến Chung Nam Sơn may mắn được sư thái tiếp nhận, cho hàm thụ võ công và sau đó thì trở thành chủ nhân nơi này.

Vĩ Linh nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Hắc... Vĩ Linh đã thế không bao giờ bước ra giang hồ, và không bao giờ cho bất cứ một ai lai vãng đến Chung Nam Sơn. Không ngờ người đến Chung Nam sơn lại là người.

- Tiểu Quân vì bất buộc mà làm khinh động đến tử.

Chàng quì xuống:

- Một lạy này xin tử tử miễn xá cho Tiểu Hắc.

Vĩ Linh trừng mắt, đỡ chàng:

- Tiểu Hắc... Người đừng làm vậy. Vĩ Linh này hận tất cả mọi người ngoài giang hồ.

Hận cả kẻ bạc tình Thái Tuấn Phong nhưng với Tiểu Hắc... Ta không hận.

- Tử tử !

Vĩ Linh mỉm cười nói tiếp:

- Trong ngày hợp cẩn giao bôi giữa Thái đại ca và Lâm cô nương, ai cũng hoan hỷ, duy có một người đến rồi đi ngay, đó là Tiểu Hắc Tử.

- Tử tử cũng có mặt trong ngày hôm đó ?
- Ta có mặt chứ... Có mặt để ngắm ngời, để xót xa, và âm thầm ra đi.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tiểu Hắc không biết tử tử có mặt trong ngày hôm đó. Nếu Tiểu Hắc biết nhất định không cho tử tử bỏ đi đâu.

- Đâu ai biết được ta... Tiểu Hắc... Ta kính người lắm.

Mẫn Vĩ Linh nhìn Tiểu Quân:

- Người bây giờ khác xưa nhiều quá rồi, Tiểu Hắc, người cần Tử Phương Thoa để làm gì ?

- Sao tử tử biết Tiểu Hắc cần Tử Phương Thoa ?

- Trong lúc ta dụng công phối hợp với dược thảo trực Đan sa và Vô ảnh chi độc thì nghe người cứ lảm nhảm nhắc đến Tử Phương Thoa ?

Tiểu Quân bẽn lễn:

- Tiểu Hắc tính lên Chung Nam Sơn để đoạt Tử Phương Thoa đó.
- Với thể trạng như vậy làm sao người đoạt được Tử Phương Thoa ?
- Tiểu Hắc chỉ hành sự theo quán tính mà thôi.

Vĩ Linh lắc đầu:

- Nếu như sư thái chưa viên tịch, có lẽ người khó mà đứng đây khi có ý niệm lấy Tử Phương Thoa như vậy.

Tiểu Quân trầm mặt, rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Vĩ Linh nghe. Chàng kết lại một câu:

- Vận hạn của Võ Lâm không ngờ lại đặt vào tay tỷ tỷ.

Vĩ Linh bùi ngùi:

- Giang hồ tranh đoạt... Quả là chốn hiểm ác.
- Chính vì vậy mà Tiểu Hắc mới quyết định đi mà không làm vẩn đục thêm chốn tĩnh cư của tỷ.

- Không có Tử Phương Thoa...Tiểu Hắc có thể đổi đầu với Đỗ Hạo Thiên được sao ?

- Ai cũng có số mạng cả... Tiểu Quân cũng vậy thôi. Ông trời đã gán cho Tiểu Quân cái số như vậy rồi.

Chàng nhìn Vĩ Linh, mỉm cười :

- Tiểu Hắc đi đây !

Vĩ Linh lắc đầu:

- Người chưa thăm nơi cư ngụ của ta mà.
- Tỷ tỷ có thể cho Tiểu Quân lên Chung Nam Sơn à ?
- Vĩ Linh chỉ mời mỗi một mình Tiểu Hắc mà thôi.

Tiểu Quân mừng rỡ:

- Tiểu Hắc thật là tốt phúc... Tốt phúc. Tỷ tỷ... còn Tiểu Hồng là gì của tỷ tỷ.
- Tiểu Hồng là một đứa bé mồ côi, Ta đã cưu mang đưa lên núi Chung Nam sơn để hàm thụ võ công.

- Hèn chi Ngọc Quan Âm mới quở trách Tiểu Hồng bắt gọi Tiểu Hắc là Thúc Thúc.

Tiểu Quân ưỡn ngực:

- Giờ thì Tiểu Hắc lên chức rồi. Thúc Thúc đấy chứ.

Vĩ Linh bật cười :

- Tính khí của Tiểu Hắc cũng như ngày nào, mặc dù giờ đây người đã là Xảo quỷ, một con người được thiên hạ ví như con tiểu long, đâu đâu cũng nể mặt.

Tiểu Quân khoát tay:

- Không ham đâu... Không ham đâu... Bởi vì Tiểu Hắc được thiên hạ trọng vọng quá mới dính vô chuyện của Kim sa phái và Diên Hồng phái... Được như tử tử vui thú thâm sơn cùng cốc có lẽ còn hứng thú hơn là làm con tiểu long bận bịu, sống hôm nay nhưng mai chết lúc nào không biết.

- Giang hồ là như vậy đó... Nhưng được như Tiểu Hắc thì có mấy ai thành đạt bằng.

Vĩ Linh lơ đãng nhìn lên đỉnh núi :

- Lâu lắm rồi thì phải...

Tiểu Quân cau mày, không hiểu Ngọc Quan Âm Mẫn Vĩ Linh muốn nói gì. Chàng chỉ kịp nghe tiếng thở dài của Vĩ Linh. Tiểu Quân muốn hỏi, nhưng kịp nén sự thắc mắc tò mò. Chàng thầm đoán:

"Có lẽ Mẫn Vĩ Linh tử tử đang hồi tưởng lại những ngày trong dĩ vãng mà tử tử đã chối bỏ nó."

Vĩ Linh quay lại nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Hắc... Chúng ta lên núi chứ.

Tiểu Quân gật đầu.

Hai người trở khinh công vùn vụt, theo con đường độc đạo băng lên đỉnh Chung Nam Sơn.

Hai người vừa khuất dạng thì một người nhỏ nhắn từ tàn cây cổ thụ gần đó phi thân xuống. Người đó nhìn về hướng con đường độc đạo dẫn lên núi.

- Tiểu Quân sẽ có Tử Phương Thoa .

HỒI THỨ NĂM MƯỜI CHÍN SÁT NHÂN LOẠN THẦN

Đỗ Hạo Thiên ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng. Chiếc ngai đó không chạm hình bốn con vật Tứ quý, mà lại chạm những hạt xúc xắc vô cùng tinh xảo. Có lẽ chạm những hạt xúc xắc kia là cổ tặc hay cá tính của Đỗ Hạo Thiên bởi dù sao cái chết của quán chủ Tứ Hải đã ăn vào từng thớ thịt, khối óc của gã rồi.

Vương Túc Lệ ngồi dưới một bậc bên tay phải Đỗ Hạo Thiên, nàng lớn giọng xướng:

- Thanh Thành chương môn đường chủ.

Phàm Nhân chương môn phái Thanh Thành bước lên, hai tay ôm khư khư một cái tráp vàng. Phàm Nhân xá Đỗ Hạo Thiên:

- Thanh Thành Phàm Nhân đường chủ bái kiến Kim Sa Thánh quân, chúc Thánh quân vạn thọ, tể độ cho bá tánh.

Đỗ Hạo Thiên gật đầu.

- Phàm Nhân đường chủ mang gì đến chúc thọ ta ?

- Bẩm Thánh quân trong cái tráp này là mười hai viên huyết ngọc dạ minh châu.

Trên mỗi viên đều có khắc một môn võ công bí truyền của phái Thanh Thành.

Phàm Nhân vừa nói vừa mở tráp. Ánh hào quang từ chiếc tráp tỏa ra khiến mọi người lóa mắt.

Đỗ Hạo Thiên vừa thấy mười hai viên huyết ngọc dạ minh châu bật đứng lên, mắt nhìn không chớp.

- Tốt... Tốt lắm...

Phàm Nhân đặt cái tráp dát vàng lên chiếc kệ kê gần đó, rồi xá Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên gật gù nhìn Vương Túc Lệ:

- Hình đường chủ thưởng cho Phàm Nhân đường chủ Thanh Thành.

- Tuân lệnh Thánh quân ! Nàng với tay qua chiếc kệ kê bên, nhón lấy cái lọ tịnh bình màu lam.

- Phàm Nhân đường chủ nhận phần thưởng của Thánh quân.

Phàm Nhân xá Đỗ Hạo Thiên lần nữa:

- Đa tạ Thánh quân ! Gã đón chiếc lọ tịnh bình rồi lui về chỗ củ.

Vương Túc Lệ lại xướng lớn:

- Hoa sơn đường chủ !

Hà Chỉ bước ra khỏi hàng, cũng như Phàm Nhân, Hà Chỉ cũng cống nạp vật báu môn phái mình cho Đỗ Hạo Thiên. Gã dâng lên họ Đỗ chiếc lục bình đời Hán cao tổ.

Hà chỉ nói:

- Đây là chiếc lục bình cổ vô cùng quý giá của Hán cao tổ. Chính nhờ chiếc bình này mà ngày xưa Hán cao tổ Lưu Bang dựng được nghiệp đế.

Đỗ Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào chiếc lục bình trên tay Hà Chỉ:

- Hà đường chủ nói nhờ chiếc lục bình này mà ngày xưa Hán cao tổ Lưu Bang dựng được nghiệp đế à ? Nó có công dụng như thế nào ?

- Bẩm Thánh quân ! Trên chiếc lục bình này ghi lại những trận pháp, và binh khí cần có để một người có chí lớn dựng nghiệp vương.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười sảng sặc, rồi buông một câu đầy hứng khởi :

- Tốt... Sau này nếu bốn Thánh quân dựng nghiệp đế vương, sẽ có bổng lộc cho Hà đường chủ.

Hà Chỉ đặt chiếc lục bình lên kệ, rồi nhận phần thưởng từ tay Vương Túc Lệ, lùi về chỗ cũ.

Vương Túc Lệ lại xuống tiếp:

- Thiếu Lâm đường chủ Tuệ Tĩnh !

Tuệ Tĩnh tay lần chuỗi hạt bước ra khỏi hàng. Đôi mắt đại sư trang trọng vô ngần.

Trên tay người cũng có lễ vật để dâng tặng Thánh quân Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên lừ mắt nhìn Tuệ Tĩnh:

- Đường chủ là gì của lão trọc Nhất Phàm ?

- Bẩm Thánh quân ! Tuệ Tĩnh chỉ là hàng hậu bối của phương trượng mà thôi, nhưng được Thánh quân cất nhắc tạm thời đảm đương cai quản cổ tự Thiếu Lâm.

Đỗ Hạo Thiên gật đầu:

- Tốt lắm... Thiếu lâm các người chỉ có lão trọc Nhất Phàm là ương ngạnh, giờ sống không ra sống, chết chẳng ra chết, các người hãy lấy đó làm gương.

- Bẩm Thánh quân ! Từ lúc Tuệ Tĩnh được Thánh quân cất nhắc cho cai quản cổ tự, Thiếu Lâm một mực tôn vinh Thánh quân.

- Thế thì tốt ! Bốn Thánh quân nghe nói trong Thiếu Lâm tự báu vật quý nhất chính là Ngọc trượng của Đạt Ma sư tổ. Có Ngọc trượng tất sẽ mở được tàng kinh các mà trong tàng kinh các vật gì cũng quý. Chẳng hay Tuệ Tĩnh đường chủ mang vật gì dâng chúc cho bốn Thánh quân.

- Bẩm Thánh quân, xin người xem qua.

Tuệ Tĩnh mở tráp.

Đỗ Hạo Thiên trố mắt, miệng gần như muốn há ra. Bởi trong tráp kia chứa Ngọc trượng đang tỏa hào quang lấp lánh.

Đỗ Hạo Thiên ngoắc Tuệ Tĩnh:

- Hãy mang đến gần đây cho bốn Thánh quân xem kỹ coi.

Tuệ Tĩnh bung cái tráp bằng vàng ròng tiến lên bậc tam cấp. Mỗi bước chân Tuệ Tĩnh như nện xuống sàn đá.

Vương Túc Lệ chợt nhìn xuống chân Tuệ Tĩnh. À phát hiện ra những dấu chân Tuệ Tĩnh để lại trên sàn gạch.

Vương Túc Lệ bật đứng lên:

- Thánh quân ! Coi chừng...

Nàng đã phát hiện Tuệ Tĩnh vừa đi vừa vận công đến tầng tối thượng mới để lại những dấu chân lún sâu ba phân như vậy.

Nhưng Vương Túc Lệ cảnh báo cho Đỗ Hạo Thiên thì đã quá muộn rồi. Tuệ Tĩnh bất ngờ xoay nghiêng cái tráp, nện luôn một chưởng vào chiếc tráp vàng đó.

Bình...

Sức chưởng kinh do đại sư Tuệ Tĩnh phát tác ra đánh vỡ toang đáy tráp, tạo một sức mạnh khủng khiếp đẩy Ngọc trượng lao thẳng vào chấn tâm Đỗ Hạo Thiên như một ngọn giáo.

Ngọc trượng xẹt thẳng vào chấn tâm Kim sa Thánh quân như một làn hào quang chớp nhoáng.

Chát.. Ai cũng ngỡ Ngọc trượng báu vật của cổ tự Thiếu Lâm sẽ đập bể tan lồng ngực của Đỗ Hạo Thiên. Nếu Đỗ Hạo Thiên chết thì vận hạn của Võ lâm đã được hóa giải.

Nhưng không.

Mặc dù Ngọc trượng có thể đánh nát một tầng thạch kim, nhưng chẳng làm hề hấn gì Đỗ Hạo Thiên. Ngọc trượng rơi xuống đất, trong khi đó Tuệ Tĩnh thất thần biến sắc.

Và ngay cả những gã đường chủ khác cũng phải biến sắc. Bởi họ sắp nhận được sự hung tợn từ trận lôi đình của Thánh quân Kim sa.

Đỗ Hạo Thiên cúi xuống nhặt Ngọc trượng đưa lên ngắm nhìn:

- Ngọc trượng này quý lắm... Nhưng không làm gì được bổn Thánh quân đâu.

Đỗ Hạo Thiên rất từ tốn, nhưng sự từ tốn đó càng khiến cho tất cả mọi người thất hồn bạt vía.

Hạo Thiên ngược lên nhìn Tuệ Tĩnh:

- Lũ trọc nhân lúc nào cũng chống đối bổn Thánh quân.

Tuệ Tĩnh lần chuỗi hạt:

- A di đà phật ! Đối với ác nhân, phật tổ cho phép đệ tử ra tay tế độ.

Đỗ Hạo Thiên ngửa mặt cười sằng sặc:

- Tế độ ? Lũ trọc bất tài, hèn hạ mà đòi tế độ bổn Thánh quân ư.

Gã đứng dậy, từ từ bước xuống:

- Ngươi đáng chết lắm, nhưng ta chưa cho ngươi chết sớm như vậy đâu.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa vươn đôi tay xám ngoét thộp lấy vai đại sư Tuệ Tĩnh.

Tuệ Tĩnh nghiêng rằng vận dụng hết mười hai thành công lực dụng đôi chưởng thịt tống ngược trở lại một đạo Vạn phật triều trung.

âm...

Hai tay đại sư Tuệ Tĩnh tưởng như lìa khỏi đôi vai gầy, buông lỏng theo thân người, trong khi đó đôi trảo công xám ngoét của họ Đỗ đã thộp vào bả vai người rồi.

Các...

A... Đại sư rên khẽ một tiếng thối lùi ba bộ.

Đỗ Hạo Thiên đầu tha cho Tuệ Tĩnh, gã phóng hai đạo chỉ khí sắc sảm ngoét đánh vào bắp đùi đại sư.

Bụp... Bụp...

Tuệ Tĩnh ngã xuống đất. Đại sư nhìn Đỗ Hạo Thiên ôn tồn nói:

- Đệ tử phạt môn không tể độ được ác nhân về châu diêm chúa...Có chết cũng về cõi Như Lai.

Tuệ Tĩnh nhắm mắt chờ đợi cái chết đến với mình.

Đỗ Hạo Thiên ngồi trở lại chiếc ngai nhìn qua một lượt tất cả những người có mặt tại gian chính sảnh.

Gã dõng mặt lại Vương Túc Lệ:

- Hình đường chủ... Tội ám toán bốn Thánh quân xử như thế nào ?
- Bẩm Thánh quân... Tội ám toán Thánh quân đáng bị xử bầm thây.
- Chỉ vậy thôi à ?

Wương Túc Lệ biến sắc.

Đỗ Hạo Thiên thở hắt ra một tiếng:

- Bốn Thánh quân muốn dùng cái đầu gã trọc này làm thớt bửa củi. Thực hành đi.
- Tuân lệnh Thánh quân.

Tất cả mọi người vừa nghe Đỗ Hạo Thiên phán quyết tứ chi bủn rủn, ngỡ như chẳng còn sức đỡ được thân nữa. Về mặt ai nấy đều thất thần cúi đầu nhìn xuống.

Wương Túc Lệ ra lệnh cho hai gã thuộc hạ Hình đường bưng vào bó củi to.

Nàng chỉ đại sư Tuệ Tĩnh:

- Hành xử...

Bọn thuộc nhân dựng luôn một cây củi lên đầu đại sư, rồi dùng búa bổ thẳng xuống.

Bộp...

Ngỡ như thủ cấp của Tuệ Tĩnh thụt hẳn vào trong cổ, máu chảy ròng ròng xuống mặt đại sư, nhưng Tuệ Tĩnh đại sư chẳng hề rên một tiếng, còn lảm nhảm niệm kinh.

Những thớ thịt trên mặt Đỗ Hạo Thiên giãn gật. Gã giờ trông như một ác nhân khủng bố với khuôn mặt đánh ác gớm ghiếc.

Gã thuộc nhân hình đường dựng cây củi thứ hai lên đầu Tuệ Tĩnh cũng là lúc đại sư đã niệm xong phần kinh cầu an. Đại sư mặc nhiên để máu rịn phủ dung diện mình, vận công bút phá kinh mạch về với cõi niết.

Đại sư vừa tịch diệt thì lưỡi búa cũng bỏ xuống thanh củi chẻ luôn vào đầu ngài.

Mọi người đều nhắm mắt lại, bởi không dám chứng kiến lối hành xử khủng khiếp như vậy.

Đỗ Hạo Thiên như phát hiện ra điều đó. Gã gầm lên như chúa sơn lâm nổi cơn thịnh nộ:

- Các người... Mở mắt ra... Mở mắt ra ngay lập tức cho ta... Mở mắt ra nhìn...

Tất cả các vị chưông môn đã đầu phục Kim sa Thánh quân vụt mở choàng hai mí mắt nhìn cái xác của đại sư Tuệ Tĩnh.

Đỗ Hạo Thiên gần giọng:

- Các người nhớ lấy... Ai phản lại bốn Thánh quân đều bị cực hình như lão trọc này.

Tất cả mọi người rùng mình như vừa có cơn gió lạnh giá buốt ập vào nhà chính sảnh:

- Vương Hình đường chủ... mấy ngày nay người của bốn Thánh quân phái đi Chung Nam sơn đã về chưa.

Túc Lệ hồi hộp nói:

- Thưa Thánh quân chưa nhận được chim thư.

- Chưa nhận được chim thư à... Nếu nhận được thì báo bốn tọa biết. Chúng ta sẽ san bằng ngọn núi Chung Nam trước, rồi thân hành đến Cổ tự Thiếu Lâm là cở lũ trọc phản trắc.

Đỗ Hạo Thiên nhướn mày, lộ hai luồng hung quang chết chóc:

- Các người nghe rõ lệnh của ta chưa.

Mọi người đồng quì mọp úp mặt xuống đất:

- Chúng tôi nguyện thực thi di lệnh của Thánh quân.

Đỗ Hạo Thiên bắt chột nheo mày. Cái nheo mày đó của gã rất bình thường nhưng khiến tất cả thuộc nhân Kim sa phái, kể cả những vị đường chủ chưông môn cũng rúm người lại.

Đỗ Hạo Thiên hỏi Vương Túc Lệ:

- Hôm nay sao không thấy Thánh cô Ngũ Phương Đài đến. Nàng đang ở đâu ?

Wương Túc Lệ giật thót bụng. Thị không ngờ Đỗ Hạo Thiên lại hỏi Ngũ Phương Đài, nên tỏ ra lúng túng vô cùng.

Đỗ Hạo Thiên nheo mày hỏi Túc Lệ:

- Vương Túc Lệ có nghe bốn tòa hỏi không ?

Túc Lệ ngẩn đầu lên đối nhãn với Đỗ Hạo Thiên. Nàng run giọng đáp lời :

- Bẩm Thánh quân... Thánh cô chắc đang ở thư phòng.

- Hừ... Triệu hồi Ngũ Phương Đài đến cho bốn tọa.

- Tuân lệnh Thánh quân.

Vương Túc Lệ vừa đứng lên thì hai gã thuộc nhân Hình đường xông xộc bước vào.

Cả hai quì mọp trước mặt Đỗ Hạo Thiên và Vương Túc Lệ:

- Bẩm Thánh quân... Thánh cô Ngũ Phương Đài đã... đã phá giám ngục giải thoát cho lũ phạm nhân.

Đỗ Hạo Thiên đứng bật lên:

- Đồ vô dụng...

- Thánh quân tha tội.

Lời còn đọng trên môi hai gã thuộc nhân Hình đường thì hai đạo chỉ "Lôi âm thần" đã đánh vỡ sọ chúng rồi.

Vương Túc Lệ mặt cắt không còn chút máu. Nàng quì xuống dưới chân họ Đỗ:

- Thánh quân tha mạng... Vương Túc Lệ sẽ truy đuổi theo bọn chúng, bắt về cho Thánh quân hành xử.. Chúng không có Đan sa nhất định chưa thể rời khỏi đây được đâu.

- Hừ... Bỏ tọa cho Vương hình đường chủ một cơ hội đó.

Túc Lệ đập đầu vào mũi giày của Đỗ Hạo Thiên.

- Đa tạ Thánh quân.

- Bắt chúng về đây đi... Nếu không bắt được... Vương hình chủ hãy tự xử lấy.

- Túc Lệ biết.

Túc Lệ đứng lên vừa bước ra đến cửa thì chạm trán ngay với Ngũ Phương Đài.

Túc Lệ neho mày khi thấy Phương Đài vận đồ trắng, đầu đội khăn trắng như người đang để tang.

Ngũ Phương Đài bước vào sảnh, ánh thu nhẵn sáng ngời trong vắt của nàng chiếu thẳng vào Đỗ Hạo Thiên.

Ngũ Phương Đài trầm giọng ôn nhu nói:

- Vương muội khỏi tìm tở làm gì, Ngũ Phương Đài đã đến đây.

Nàng tiến thẳng đến đối nhẵn với Đỗ Hạo Thiên:

- Đỗ Hạo Thiên tìm Ngũ Phương Đài à. Giờ ta đã đến đây.

Nàng cười mỉm:

- Người tính hành xử như thế nào ?

Đỗ Hạo Thiên cụp mắt, neho mày. Gã đứng lên chỉ những người đang có mặt:

- Các người lui hết ra ngoài.

Mệnh lệnh do Đỗ Hạo Thiên ban ra như cởi trói cho tất cả mọi người đang có mặt tại nhà đại sảnh. Họ lũ lượt, lục đục kéo ra ngoài.

Cửa nhà đại sảnh khép lại, Đỗ Hạo Thiên bước xuống cạnh Ngũ Phương Đài:

- Nàng đã phá giám ngục, giải thoát cho lũ ngục nhân.

- Đúng như vậy !

Đỗ Hạo Thiên lờm Ngũ Phương Đài:

- Nàng đã phạm qui giới của Kim sa phái, sao không chạy trốn theo lũ ngục nhân mà lại quay về đây.

Ngũ Phương Đài nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Phương Đài đã vận đồ tang, đội khăn tang.
- Ý nàng muốn nói gì ?
- Phương Đài đã để tang cho Đồng Mã Kỳ, và để tang cho bản thân ta nữa.

Đỗ Hạo Thiên cau mày:

- Nàng muốn trả thù cho Mã Kỳ à ?
- Cả cho Phương Đài nữa.

Đỗ Hạo Thiên bật cười khàng khặc:

- Nàng có điên không vậy. Đỗ Hạo Thiên đâu xử tệ với nàng.
- Người còn tệ hơn loài cầm thú nơi sơn dã.

Đỗ Hạo Thiên nạt ngang:

- Phương Đài... Nàng muốn chết à ?
- Người tưởng Phương Đài này ham sống lắm à. Thật ra ta chỉ còn là cái xác biết thở để chất nổi hận thù mà thôi. Đỗ Hạo Thiên, hôm nay ta thanh toán với người.

Đỗ Hạo Thiên lắc đầu:

- Tại sao nàng lại thay đổi như vậy.
- Ta thay đổi ư... Không đâu... Mà Phương Đài tự soi lại mình thôi.
- Nàng chống đối bốn tọa.
- Phương Đài chẳng có gì để mà chống lại Thánh quân. Ta chỉ tâm niệm đền lại cho Đồng Mã Kỳ những gì y đã mất.

Đỗ Hạo Thiên trừng mắt:

- Nàng vì Đồng Mã Kỳ... Gã đã nằm... ở...

Đỗ Hạo Thiên xoa bụng:

- Gã đã ở trong ta rồi.
- Chính vì vậy Phương Đài mới muốn tách Đồng Mã Kỳ ra khỏi người.

Ngũ Phương Đài nói xong, vận dụng huyền âm chân ngươn tạo màn kiếm khí dày đặc.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Đỗ Hạo Thiên... Hãy chuẩn bị đi.
- Được... Bốn tọa thử coi Càn khôn kiếm khí của nàng có làm gì được bốn tọa không.

Đỗ Hạo Thiên vừa nói vừa cởi phăng chiếc choàng y. Gã lộ một thân hình trong suốt tưởng như ngọc lưu ly, ngoài từ hai cánh tay xám ngoét.

Phương Đài quát lớn:

- Cùng với tiếng quát đó, một đạo khí kiếm cắt ngang, chém xả vào họ Đỗ.

Chát...

Húng trọn đạo khí kiếm của Phương Đài, vết xước trên người Đỗ Hạo Thiên ngẫu đục lại, rồi nhanh chóng trở lại sự trong vắt như ban đầu.

Chát...

Phương Đài liên tục phát tác một lúc mười hai đạo kiếm khí với tất cả nội lực tu vi bản thân, nhưng tất cả những độc chiêu kiếm đó chỉ để lại những vết vàng đục trên cơ thể họ Đỗ rồi nhanh chóng biến mất, tuyệt nhiên chẳng để lại dấu tích gì.

Đỗ Hạo Thiên bật cười hăng hắc:

- Ha... Ha... Ha... Ha... Ha Gã cắt ngang tràng cười đó, nghiêm giọng nói:

- Cần khôn kiếm khí của Thánh cô không làm gì được bổn Thánh quân.

Phương Đài phát tác một lúc mười hai đạo kiếm khí Cần Khôn nội lực huyền âm cạn kiệt. Nàng buông lỏng hai tay, quay nhìn Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên bước đến đối mặt với Phương Đài:

- Ngũ Phương Đài sao không đánh nữa đi.

- Phương Đài đã trả được cái nợ của mình rồi. Mười hai đường khí kiếm Cần khôn kia mặc dù không lấy mạng người được, nhưng ít ra nó cũng để lại ẩn tích trên thân thể Lôi âm thân của người. Những chứng tích đó sẽ hiện ra một khi người đụng đến "Lôi âm ma công", và Tiểu Quân nếu biết được sẽ có cách hóa giải Lôi âm thân bằng Tử Phương Thoa.

Đỗ Hạo Thiên trang trọng hẳn lên:

- Ý của nàng...

Phương Đài mỉm cười :

- Đỗ Thánh quân quên mất rồi... Người quá cao ngạo luyện thành "Lôi âm thân" mà quên mất Ngũ Phương Đài chính là hậu nhân của môn tà công vô địch đó.

- Nàng... nàng...

Phương Đài nhìn Đỗ Hạo Thiên:

- Ta đã để tang cho Đồng Mã Kỳ, và vận tang y cho ta.

Phương Đài dứt lời, điểm mũi hài bằng mình lao thẳng vào cây cột gần đó.

Bốp...

Nàng đập đầu mình vào cột, từ từ khuyu xuống. Đỗ Hạo Thiên lướt đến đỡ lấy Ngũ Phương Đài. Gã nâng đầu Phương Đài miệng gào lớn:

- Phương Đài... Sao nàng làm như vậy...

Phương Đài nhoen miệng cười :

- Ta không muốn biến thành nô nữ của Đan sa... Hãy chôn Phương Đài trong bí cung.

Nói xong những lời đó, nàng nhắm mắt lại, trút hơi thở cuối cùng.

Đỗ Hạo Thiên gầm lên như hổ dữ:

- Phương Đài... Phương Đài... Nàng phản bội ta... Phương Đài... Nàng phản bội ta... Nàng phản bội ta.

Hai ánh mắt của Đỗ Hạo Thiên long lên sòng sọc nhìn cái xác chỉ còn chút hơi ấm sau cùng trước khi nó lạnh ngắt mà găm giữ:

- Phương Đài nàng phản bội ta... Nàng đáng chết lắm... Nàng đáng chết lắm.

Gã lắc đầu nguây nguậy:

- Nàng dám chống lại ta... Để đi tìm cái chết đang về với tên Đồng Mã Kỳ... Nàng muốn về với hân nơi chốn âm ty. Nàng muốn như vậy à.

Đỗ Hạo Thiên vỗ vào má Ngũ Phương Đài. Hân cúi xuống thè lưỡi liếm vết máu đang rỉ ra từ vết thương trên đỉnh đầu nàng:

- Phương Đài... Nàng muốn chạy trốn ta... Ta sẽ ăn thịt luôn cả nàng.

Cùng với ý niệm điên loạn đó, Đỗ Hạo Thiên toan bẻ quặt cánh tay của Phương Đài.

Rầm...

Cánh cửa tòa đại sảnh bung ra, Thường Nhẫn lầm lì bước vào.

Thường Nhẫn buông một câu lạnh lùng:

- Đỗ Hạo Thiên...

HỒI THỨ SÁU MƯƠI

BÍ ẨN CỦA THÚY NGÂN ĐÀI

Tiểu Quân cùng với Tiểu Hồng ghé vào một khách điểm lúc ánh dương quang vừa lặn xuống trời Tây.

Lần đầu tiên bước ra ngoài giang hồ, Tiểu Hồng như một cô bé ngây ngô, đến đâu cũng thấy những điều lạ mắt. Thậm chí vừa thấy ngọn đèn lồng treo trước cửa khách điểm, Tiểu Hồng nhìn không chớp mắt bởi những sợi tua tơ hồng bay phất phới, và hoa văn lung linh in trên chiếc đèn đó.

Nàng đứng nghếch mặt nhìn chiếc đèn lồng, rồi bất ngờ điểm mũi hài phi thân lên đoạt luôn chiếc đèn lồng treo trước cửa.

Gã tiểu nhị tất tả chạy ra:

- Ê... Ê... Sao cô nương lại lấy dạ dăng của tôi chứ.

Tiểu Quân nhún vai nhìn Tiểu Hồng, tủm tủm cười. Chàng quay lại gã tiểu nhị:

- Tại hạ mua chiếc đèn này.

Tiểu Quân vừa nói vừa nhét vào tay gã điểm chủ một nén bạc vụn.

Cầm nén bạc đó, gã điểm chủ sáng mắt hẳn lên:

- Cảm ơn đại gia.

Tiểu Quân cùng với Tiểu Hồng bước vào trong quán. Tiểu Hồng cầm theo ngọn đèn lồng trông thích thú vô cùng. Nàng hóm hỉnh nói với Tiểu Quân:

- Thúc Thúc... Bộ phải trả kim ngân cho người ta à.

- Giang hồ là như vậy đó... Không ai cho không cái gì đâu.

Tiểu Hồng phụng phịu:

- Vậy Tiểu Hồng trả cái đèn cho người ta nghe.

Tiểu Quân khoát tay:

- Thúc Thúc đã mua rồi. Đêm nay chúng ta tạm ở đây, ngày mai sẽ lên đường đến Thất sơn tử địa.

Tiểu Hồng gật đầu.

Chàng gọi điểm nhị:

- Điểm chủ... Hãy dọn cho tại hạ một căn phòng nghỉ đêm.

Điểm nhị gật đầu:

- Vâng, vâng... Tiểu nhân sẽ dọn ngay.

- Dọn trước cho tại hạ một bữa cơm, và vò rượu năm cân.

Tiểu Hồng nhìn chàng:

- Thúc Thúc uống rượu nhiều như vậy à.

- Thúc thúc quen rồi.

Tiểu Hồng chợt nhìn lên lan can. Nàng nheo mày:

- Thúc thúc xem ai đang đến kìa.

Tiểu Quân ngược lên, chàng nhận ra Thúy Ngân Đài.

Tiểu Quân mừng rỡ gọi lớn:

- Ngân Đài... Ngân Đài...

Ngân Đài thả bước đến bàn Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Nàng nhìn Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng lườm nàng, lí nhí nói:

- Thúc Thúc...

Tiểu Quân giả lả cười :

- À để Thúc Thúc giới thiệu... Đây là Ngân Đài cô nương.

Chàng nhìn Tiểu Hồng:

- Còn đây là Hồng nhi diệt nữ của Tiểu Quân.

- Chúc mừng Xảo quỷ có được một diệt nữ tài sắc, võ công quán tuyệt siêu phàm.

Tiểu Quân kéo ghế:

- Ngân Đài ngồi xuống đây đi... Chúng ta đã là người nhà rồi.

Tiểu Hồng dịch ghế đến bên Tiểu Quân:

- Thúc Thúc...

Ngân Đài mỉm cười với Tiểu Hồng:

- Diệt nữ đừng nghĩ quấy cho ta. Lần trước chúng ta hiểu lầm thôi. Ta sẽ không đánh Tiểu Hồng nữa đâu.

Tiểu Hồng nghe mặt:

- Nếu có đánh thì Tiểu Hồng lại đuổi cô cô đi mà thôi. Cô cô đâu đánh lại Tiểu Hồng.

Tiểu Quân nheo mày:

- Tiểu Hồng không được nói vậy.

Ngân Đài nói:

- Tiểu Quân đại ca đừng trách Tiểu Hồng. Tiểu Hồng nói đúng đó. Võ công của xuyên Nhãn phương tử Thúy Ngân Đài không thể sánh bằng Tiểu Hồng.

Nàng nhìn Tiểu Hồng:

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi... Bởi Tiểu Hồng là diệt nữ của Xảo quỷ Tiểu Quân.

- Ngân Đài đừng khách sáo như vậy...

Gã điểm chủ dọn thức ăn và bầu rượu năm cân lên bàn.

Ngân Đài nói với Tiểu Quân:

- Xảo quỷ đại ca hôm nay nghỉ ở đây à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tôi đã dọn một gian phòng cho tôi và Tiểu Hồng.

Ngân Đài cầm bầu rượu rót ra chén:

- Ngân Đài cũng trú trong khách điểm này... Để chờ Tiểu Quân đó.

- Tôi gặp lại Ngân Đài... Mừng lắm.

Chàng cầm chén nâng đến trước:

- Chúc mừng sự hội ngộ của chúng ta.

Tiểu Hồng cũng bắt chước cầm chén nhưng khi vừa hớp rượu đã ho sặc sụa. Nàng lắc lưỡi :

- Cay quá... Cay quá à.. Tiểu Hồng dụi mắt:

- Rượu không có ngon, sao thúc thúc thích như vậy chứ.

Ngân Đài chen vào:

- Thúc thúc của Tiểu Hồng là con sâu rượu mà. Ngân Đài nhìn Tiểu Quân:

- Xảo quỷ ! Máy ngày nay Ngân Đài có nhiều tin tức rất quan trọng. Chúng ta lên phòng, Ngân Đài sẽ nói cho Tiểu Quân biết.

Tiểu Quân gật đầu.

Ba người quay trở lên gian thư phòng của Ngân Đài. Vừa yên vị, Tiểu Quân sực nhớ đến vò rượu năm cân:

- Ấy... Vô ý quá... Tiểu Quân để quên vò rượu dưới nhà rồi.

Ngân Đài lắc đầu:

- Để Ngân Đài kêu điểm chủ lấy lên cho.

Tiểu Quân khoát tay:

- Không... Không... Tiểu Quân không muốn làm phiền người đâu.

Ngân Đài đứng lên:

- Tiểu Quân không muốn nhờ điểm chủ thì để Ngân Đài xuống lấy vậy.

Nàng vừa nói vừa bước ra cửa, không chờ xem Tiểu Quân có cản mình hay không.

Ngân Đài đi rồi, Tiểu Hồng mới nói với Tiểu Quân:

- Thúc thúc... Tiểu Hồng cảm nhận vị cô cô này không phải người tốt đâu.

Tiểu Quân nheo mắt:

- Sao Tiểu Hồng nghĩ như vậy ? Phải Tiểu Hồng mang ấn tượng cô cô đã từng giao đấu với mình chẳng ?

Tiểu Hồng phụng phịu.

- Không đâu... Nhưng Tiểu Hồng cảm nhận như vậy đó. Những người dụng võ công thâm mưu mắt người khác thì không phải người tốt đâu.

Tiểu Quân nhún vai:

- Võ công của mỗi người trên giang hồ có đặc thù riêng của mình. Võ công của cô cô ẩn tàng sự tàn nhẫn nhưng tâm tính của cô cô Thúy Ngân Đài thì rất tốt.

Tiểu Hồng gãi đầu:

- Nhưng sao Tiểu Hồng không thích cô cô.
- Ác cảm phải không... Cho thúc thúc xin đi mà.

Ngân Đài quay trở lại, bụng theo bầu rượu. Nàng đặt vò rượu xuống bàn rồi nói với Tiểu Quân:

- Xảo quỷ tiểu ca... Hai người cứ ở đây để Ngân Đài xuống thị trấn tìm xa và ngựa.
- Ngày mai chúng ta tìm cũng không muộn.

Ngân Đài lắc đầu:

- Tiểu Quân không biết đấy thôi... Có thể ngay trong đêm nay chúng ta phải lên đường đến tử địa bí cung may ra mới kịp.

Tiểu Quân nheo mày:

- Ngân Đài nói rõ được không ?

Ngân Đài bậm môi thở dài một tiếng:

- Ngân Đài không dấu gì Tiểu Quân. Trong khi Tiểu Quân lên Chung Nam sơn để mượn Tử Phương Thoa thì Ngân Đài dò la tin tức bọn thuộc hạ Kim sa phái, biết được một điều rất hệ trọng.

Tiểu Quân trang trọng hẳn lên:

- Ngân Đài đã biết được những gì ?
- Đỗ Hạo Thiên đã tự xưng là Kim sa giáo chủ sau khi tự thành "Lôi âm ma công"
- Tiểu Quân có thể đoán được điều đó.
- Điều thứ hai là Đồng Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, Trân Trân hiện đã bị Đỗ Hạo Thiên bắt rồi. Một ngày không giải cứu cho họ thì sinh mạng của những người đó như chỉ treo mảnh chuông.

Tiểu Quân đứng bật lên:

- Tại sao những người đó lại bị bắt chứ ? Họ là những người có võ công đâu phải tầm thường thế mà một lúc Đỗ Hạo Thiên bắt hết được.
- Đồng Tiểu Linh và những người kia có thể đã bị Độc vương vô ảnh hạ độc rồi dâng nạp cho Đỗ Hạo Thiên để đổi lấy sự tồn vong của Độc môn.

Tiểu Quân bậm môi:

- Thì ra là vậy.

Tiểu Hồng nhìn Ngân Đài, rồi quay lại Tiểu Quân:

- Thúc thúc... Nếu sự việc bắt buộc không thể để mất thời gian... Chúng ta phải lên đường thôi. Thúc thúc đã có Tử Phương Thoa rồi đâu còn sợ gì gã Đỗ Hạo Thiên nữa.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Hồng lắc đầu:

- Việc không đơn giản như Hồng nhi nghĩ đâu.

Chàng nhìn Ngân Đài:

- Chúng ta sẽ đi sớm.

Ngân Đài gật đầu:

- Ngân Đài đi tìm xe và ngựa đây. Có lẽ những người kia đang chờ chúng ta.

Nàng nói rồi quay lưng lẩn luôn ra ngoài cửa.

Tiểu Quân nói với theo:

- Ngân Đài cẩn thận đấy

- Ngân Đài tự bảo trọng được mướn Nàng khép cửa lại.

Còn lại Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Chàng xoa trán, thở ra.

Chàng nhìn Tiểu Hồng:

- Hồng nhi ra giang hồ lần này với Thúc thúc, lành ít dữ nhiều, không phải là cuộc du sơn ngoạn cảnh. Nếu như thúc thúc có mệnh hệ gì, thì Tiểu Hồng phải quay về núi Chung Nam báo cho Mẫn sư mẫu biết. Hai người rời núi Chung Nam mà tìm nơi khác ẩn cư.

- Cái gã kia là hạng người thế nào mà thúc thúc bị quan vậy. Thúc thúc đã có Tử Phương Thoa rồi, còn sợ gì "Lôi âm ma công" nữa.

- Phòng xa vẫn tốt hơn.

Tiểu Quân thuận tay mở nắp vò rượu. Mùi thơm của hảo tửu bốc lên xộc vào mũi chàng.

Tiểu Hồng thì nhăn mặt, hai cánh mũi khinh khịt. Tiểu Quân rót rượu ra chén, chưa kịp đưa lên miệng uống thì Tiểu Hồng bất ngờ cản lại :

- Thúc thúc khoan uống rượu đã.

- Có chuyện gì nữa... Bộ Hồng nhi muốn đổi ẩm với thúc thúc à ?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Rượu này không bình thường.

- Không bình thường, nghĩa là sao ? ý Tiểu Hồng nói trong rượu có độc à ?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Chắc chắn là có độc.

- Chưa nếm mà Hồng nhi đã nói rượu có độc. Hồng nhi hoài nghi hơn Tào tháo.

Tiểu Hồng có ấn tượng với cô cô mà thôi.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Thúc thúc không biết thôi. Thúc thúc thử nhìn lỗ mũi Tiểu Hồng coi có gì lạ không ?

Tiểu Quân nhìn cánh mũi thanh tú của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng hỏi :

- Thúc thúc thấy có điều gì lạ lùng không ?

Tiểu Quân quan sát thật kỹ rồi gật đầu:

- Cánh mũi của Hồng nhi bắt đầu chuyển sắc qua màu hồng rồi đỏ.
- Thế thì đúng trong rượu này có độc rồi.

Nàng vừa nói vừa đẩy nắp vò rượu lại, nhìn Tiểu Quân phân giải :

- Sư mẫu nói, lúc còn nhỏ Hồng nhi đã bị trúng bách độc vô cùng nặng. Sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông, may mắn được sư mẫu đưa lên núi Chung Nam luyện công, để trừ độc, bằng phương pháp thay da đổi thịt mất hết bốn mươi chín ngày. Sau những ngày trừ độc đó tự dưng Hồng nhi bị dị ứng với mọi chất độc. Độc chất không xâm nhập vào cơ thể Tiểu Hồng nữa, nhưng khốn nỗi, mỗi khi có chất độc trong vòng hai trượng, cánh mũi của Tiểu Hồng lại bị dị ứng.

Tiểu Quân cau mày:

- Vậy ai đã bỏ chất độc trong vò rượu này ?
- Còn ai nữa ? Chỉ có cô cô Thúy Ngân Đài mà thôi. Tiểu Hồng đã nói rồi... Cô cô không phải là người tốt nên mới luyện độc công đâm mù mắt người ta.
- Tiểu Hồng chỉ ấn tượng với cô cô mà thôi. Họ bỏ chất độc vào rượu, tất có ý đồ...

Tiểu Quân gõ tay vào trán.

Chàng chồm tới trước nói thầm với Tiểu Hồng. Tiểu Quân ngồi lại như cũ:

- Chúng ta cứ theo đó mà tiến hành.

Tiểu Hồng gật đầu.

Gã điểm nhị lên phòng Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Y thấy hai người nằm gục trên bàn, bên cạnh Tiểu Hồng là chiếc túi nải chắt chắt bên trong có chứa báu vật Tử Phương Thoa. Gã điểm chủ nhẹ bước như một con mèo, từ từ đến bên Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Gã ghé mắt nhìn Tiểu Quân.

Tiếng ngáy đều của chàng khiến gã phấn khởi vô cùng. Gã liếc qua Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng cũng chẳng khác gì Tiểu Quân.

Gã điểm chủ thò tay, nhón lấy chiếc túi nải khoác vào vai, rồi nhẹ bước lần ra ngoài.

Tiểu Quân và Tiểu Hồng bật đứng lên.

Tiểu Hồng nói:

- Thúc thúc tin Tiểu Hồng chưa ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tin rồi... Chúng ta đi theo gã chứ ?

Tiểu Hồng gật đầu.

Hai người tiến ra ngoài cửa. Tiểu Hồng thì dụng Mê tông bộ pháp, còn Tiểu Quân thì thi triển Di hình vô tướng âm thầm theo sau lưng gã điểm chủ.

Gã điểm chủ vừa ra khỏi khách điểm với tay lấy chiếc đèn lồng ra ám hiệu thì cảm nhận luôn đại huyết kiên tĩnh tê buốt, tứ chi liền bất động đứng phỗng như pho tượng.

Tiếng xe ngựa rộn lên sau những ám hiệu của gã. Cỗ xe song mã xuất hiện, ngồi trên ghế xà ích là Thúy Ngân Đài.

Nàng nói với gã điểm chủ:

- Người còn đứng phỗng ra đó à... lên xe đi ! Thúy Ngân Đài thoáng chau mày khi thấy gã điểm chủ không có chút phản ứng gì sau câu nói của nàng.

Ngân Đài còn chưa hết ngạc nhiên thì Tiểu Quân và Tiểu Hồng từ trong khách điểm bước ra.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng nhìn Thúy Ngân Đài:

- Gã trộm vật này đã bị Tiểu Quân điểm huyết rồi.

- Tiểu Quân...

- Tại sao Ngân Đài lại muốn đoạt Tử Phương Thoa chứ ?

Ngân Đài sa sầm mặt xuống:

- Miễn cho Ngân Đài câu trả lời đó.

Nàng toan ra roi đánh vào mông ngựa, nhưng đã muộn quá rồi. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi, Tiểu Hồng đã thi triển Mê Tông bộ nhanh như cắt phóng chỉ điểm vào hai vó trước của đôi tuấn mã.

Hai con tuấn mã quy xuống, khiến Ngân Đài chới với. Nàng chưa kịp lấy lại thăng bằng thì đã hứng trọn hai ngọn đàn chỉ thần công của Tiểu Quân.

Ngân Đài ngã bật ra sau bất động.

Tiểu Hồng reo lên:

- Thúc thúc thật là tài ba...

Tiểu Quân bước lại bên Ngân Đài, đỡ nàng ngồi lên:

- Ngân Đài... Nàng phải trả lời cho ta biết... nàng quan hệ thế nào với Đỗ Hạo Thiên. Chính nàng đã kiểm chứng cái xác của Đỗ Hạo Thiên tại Tứ Hải quán và khẳng định y đã chết... Vậy cơ sao bây giờ y lại là Kim sa giáo chủ.

Hai mí mắt Ngân Đài cụp hẳn xuống:

- Tiểu Quân giết Ngân Đài đi.

- Ta muốn rõ sự thật chứ tuyệt nhiên không muốn giết nàng. Ngân Đài nàng thừa biết tay của Tiểu Quân chưa từng vấy máu, chỉ khi bị ép buộc Tiểu Quân mới lấy mạng người mà thôi.

Tiểu Quân ôn nhu hỏi :

- Đỗ Hạo Thiên là gì của nàng ?

Ngân Đài nường mày nhìn Tiểu Quân:

- Sư huynh của Ngân Đài.

- Đại ca của nàng. Vậy tất cả những việc làm của Đỗ Hạo Thiên nàng đều biết.

- Biết...

- Đỗ Hạo Thiên bắt nàng bám sát Tiểu Quân ?

- Ngân Đài là cái bóng của Tiểu Quân.

Tiểu Quân thở ra :

- Vây Đồng Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, Trân Trân cũng đều do nàng lập mưu bắt.

- Đúng như vậy... Ngân Đài đưa những vị cô nương đó về Tứ Hải quán, rồi lập mưu bắt họ. Tất cả những người đó hiện nay cũng chẳng khác gì Tiểu Quân khi bị trúng Đan sa và Vô ảnh chi độc.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ta không ngờ... Ngân Đài, vậy nàng còn cứu ta tại Thiếu Lâm chi vậy.

- Tiểu Quân chết thì Thánh cô Ngũ Phương Đài đâu còn con mối nào dẫn dụ quần hào đến tử địa bí cung.

- Nhưng Tiểu Quân chết thì mục đích của sư huynh muội dễ toại thành hơn, sao không để ta chết.

- Lập Cư đâu biết Ngân Đài là sư muội của Đỗ huynh. Nếu như Đỗ huynh luyện thành tuyệt công cái thế, và Ngân Đài lấyặng Tử Phương Thoa, san bằng Chung Nam Sơn thì đâu còn ai dám chống lại sư huynh muội của Ngân Đài chứ.

Tiểu Hồng sững sốt, chồm đến Ngân Đài:

- Cô cô tính san bằng Chung Nam sơn à. Tại sao lại làm vậy chứ ?

- Bởi vì núi Chung Nam là đỉnh cao của Võ Lâm.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Nàng muốn đoạt Tử Phương Thoa.

- Đúng... Ngân Đài chờ đợi ở đây chỉ vì cái đích đó thôi.

Tiểu Quân thở ra :

- Tất cả những người kia hiện nay đang nằm trong tay sư huynh của nàng.

- Đúng như vậy... Chỉ còn một người duy nhất không khuất phục, chịu sự quản thúc của sư huynh Ngân Đài là Xảo quỷ Tiểu Quân.

- Nàng giận ta không ?

- Không giận... Chỉ buồn thôi... Số phận của Ngân Đài và Tiểu Quân phải đối mặt với nhau mà.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Hồng:

- Hồng nhi ! Chúng ta lên đường đến Tử địa bí cung.

Tiểu Hồng tròn mắt:

- Minh không ở lại khách điểm này à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không... Tất cả mọi người đang chờ Thúc thúc. Thúc Thúc hy vọng giải được của Chung Nam sơn có thể trục được Đan sa của Kim Sa phái.

Tiểu Hồng chỉ Ngân Đài:

- Còn vị cô cô này ?

Tiểu Quân buông một câu lạnh lùng :

- Mang theo.
- Người mang theo ta làm gì... Cứ giết Ngân Đài đi !

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không giết... Đưa cô về với sư huynh của cô.

Chàng quay lại Tiểu Hồng:

- Hồng nhi ! Mình đi !

Tiểu Hồng gật đầu, cách không phóng chỉ giải huyết đạo cho đôi tuần mã. Nàng hí hửng cầm lấy dây cương và ra roi. Đôi tuần mã hí vang một hồi rồi kéo cỗ xe lao về phía trước, Tiểu Hồng thích thú reo lên:

- Thích quá ! Hồng nhi biết cầm cương ngựa rồi nè.

Tiểu Quân mỉm cười, thoáng một chút mộng mơ được hồn nhiên như Tiểu Hồng.

Chính cái cảm giác đó, bất giác chàng quay lại nhìn Ngân Đài. Chàng chợt nao lòng khi thấy thế nằm co quắp của Ngân Đài mà cảm thấy thương hại, tội nghiệp.

Tiểu Quân mở túi nải lấy chiếc áo choàng, sử dụng thế nằm, rồi đắp cho nàng.

Ngân Đài chớp mắt, nghiêng đầu nhìn vào khoang xe. Nước mắt tự dưng trào ra hai bên khóe. Một nỗi xót xa thâm kín nào đó chen ngang cuống họng nàng.

Tiểu Hồng liếc mắt thấy Tiểu Quân đắp áo choàng cho Ngân Đài liền nheo mày nói:

- Thúc thúc ! Chiếc áo choàng đó của... của Tiểu Hồng mà.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không phải đâu ! áo của thúc thúc đấy.

Tiểu Hồng phùng hai má, xì một tiếng:

- Thúc thúc vì người xấu mà người xấu có vì thúc thúc đâu.

Tiểu Quân trợn mắt:

- Hồng nhi không được nói vậy... Ngân Đài vẫn là cô cô đấy nhé
- Tiểu Hồng không cần đâu.

Tiểu Hồng vừa nói vừa ra roi quất thẳng vào mông tuần mã tỏ vẻ giận lẫy.

Nàng lẩm nhẩm nói:

- Tiểu Hồng không nhận đâu.

Ngân Đài nghe Tiểu Hồng nói càng xót xa hơn, nước mắt trào đẫm ra ngoài .

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT THOẠT TỬ BỔNG TỒN SINH

Nhất Phàm đại sư, Đồng Tiểu Linh, Cúc Cúc, Sư Sư và Trân Trân cố trườn xuống sườn núi phía đông.

Nhất Phàm đại sư thở hồng hộc. Lão sư nói:

- Chắc hẳn tăng khó mà xuống tới đất.

Tiểu Linh động viên đại sư:

- Đại sư ráng lên đi ! Chúng ta xuống tới chân núi sẽ có cách rời khỏi chốn tử địa này. Chỉ còn vài mươi trượng nữa thôi.

- Lão nạp cảm thấy cạn kiệt sức lực rồi. Không còn chịu nổi nữa đâu.

- Không nổi cũng phải nổi mà.

Tiểu Linh đỡ lấy Nhất Phàm đại sư. Nàng nói với Sư Sư và Cúc Cúc:

- Nhị tử xuống trước đi ! Tiểu Linh sẽ đỡ đại sư xuống sau.

Cúc Cúc gật đầu nhìn qua Sư Sư:

- Mình xuống chứ ?

- Chúng ta xuống.

Nói xong hai người vận chuyển nguyên khí cạn kiệt sau cùng vào cước pháp, tay thì bấu vào vách đá thoăn thoắt trườn xuống chân núi.

Đặt chân xuống chân núi rồi, Sư Sư nói với Tiểu Linh:

- Linh muội ! Đưa đại sư xuống đi.

Tiểu Linh gật đầu. Một tay bấu vào vách đá, một tay thọc ngang ống tay áo cà sa của Nhất Phàm đại sư.

Tiểu Linh nói:

- Đại sư bảo trọng.

Nàng dứt lời hất tay Nhất Phàm ra khỏi vách đá, thả luôn xuống phía dưới.

- A di đà phật ! Cứu độ cho đệ tử.

Nhất Phàm đại sư vốn đã kiệt lực, không còn chút chân khí để vận dụng khinh thuật nên rơi từ trên cao xuống chân núi. May mắn cho Nhất Phàm đại sư là Cúc Cúc, Sư Sư đã chờ sẵn bên dưới rồi.

Cúc Cúc dụng hết chân âm, băng mình lên đỡ lấy Nhất Phàm cản bớt đà rơi, rồi đến lượt Sư Sư. Mặc dù hai người cùng dụng hết phần nội lực cạn kiệt, và thân pháp của Nhất Phàm qua thời gian bị giam cầm độc chất hành hạ đã còm cõi như cây tre miếu nhưng vẫn khiến ba người ngã lăn dưới đất.

Mặt của Nhất Phàm đại sư úp luôn lên ngực Sư Sư. Nhất Phàm bật nhồm dậy, miệng không ngừng đọc phật hiệu :

- A di đà phật ! Thiện tai ! Thiện tai !

Sư Sư và Cúc Cúc bất giác bật cười. Hai người vừa cười vừa thở.

Tiểu Linh và Trân Trân cũng đặt chân xuống chân núi. Tiểu Linh thở phào một tiếng:

- Thế là chúng ta thoát rồi.

Cúc Cúc nhìn lên đỉnh núi:

- Không biết Ngũ Phương Đài bây giờ ra sao.

Trân Trân hậm hực nói:

- Không ngờ sự tình lại tồi tệ như vậy... Thánh cô Ngũ Phương Đài thì cứu chúng ta, còn Thúy Ngân Đài thì hại chị em mình.

Cúc Cúc lắc đầu:

- Lòng người ai mà biết được... Nếu biết Thúy Ngân Đài có lòng lang dạ sói như vậy thì Cúc Cúc đã cho ả một chưởng rồi.

Tiểu Linh nhìn Đại sư:

- Đại sư... Chúng ta rời Thất sơn chứ ?

- A di đà phật ! Bần tăng sợ chúng ta khó mà rời khỏi đây.

- Sao đi không được.

- Bần tăng đã bắt đầu khát nước... cơn khát này rất dữ dội mà không có Đan sa thì không thể lê nổi hai chân chứ đừng nói rời khỏi địa phận này.

Nhất Phàm đại sư vừa nói thì Tiểu Linh và Cúc Cúc, Sư Sư, Trân Trân bất giác nhìn nhau. Cả bốn người cũng cảm nhận cuống họng bắt đầu đắng ngắt, bởi cơn khát ập đến bất ngờ.

Tiểu Linh quệt mồ hôi trán:

- Chúng ta không có Đan sa...

Cúc Cúc bặm môi.

Sư Sư cúi đầu nhìn xuống.

Trân Trân thì ngược mặt nhìn lên núi:

- Chẳng lẽ lại trở về chốn lao tù sao ?

Tiểu Linh giằng mạnh tay:

- Không.. Chúng ta đi... Có chết cũng đi... Có bị Đan sa hành hạ đến cháy gan, đoạn mạch cũng rời khỏi chốn này.

Nàng bước đến bên Nhất Phàm đại sư, xốc nách lão tăng:

- Đại sư chúng ta đi... Tiểu Linh tin chắc trên giang hồ vẫn có giải dược để trục Đan sa.

Nhất Phàm đại sư thấy Tiểu Linh tỏ nghị lực như vậy, cũng ráng gượng đứng lên:

- A di đà phật ! Chúng ta đi... Phật tổ sẽ phù hộ chúng ta.

Nhất Phàm đại sư vừa dậm bước đi. Vương Túc Lệ xuất hiện cùng hai mươi cao thủ hình đường.

Nàng nhìn Nhất Phàm đại sư, Tiểu Linh, Cúc Cúc, Sư Sư và Trân Trân bật cười dòn dả rồi nói :

- Các người không đi được đâu.

Nhất Phàm đại sư cũng sờ:

- A di đà phật...

Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, và Trân Trân đồng loạt dàn thành hàng ngang đối mặt với Vương Túc Lệ.

Vương Túc Lệ chấp tay sau lưng thả bước tiến đến ba bộ:

- Ta khuyên các người hãy quay trở lại đi.

Cúc Cúc thở mạnh. Nàng cảm nhận mắt mình bắt đầu hoa lên không còn thấy rõ Vương Túc Lệ nữa. Bất giác Cúc Cúc ngồi bệt xuống đất. Cúc Cúc vừa ngồi xuống tịnh công thì tới Nhất Phàm đại sư. Sư Sư gượng đứng nhưng hai chân cứ run bần bật. Trân Trân thì mồ hôi vã ra che mờ nhãn quang. Tay nàng bóp chặt lại để chịu đựng sự hành hạ của Đan sa.

Tiểu Linh thì nghiêng răng ken két.

Túc Lệ thanh nhiên nhìn những con người đang khổ sở đó. Nàng lạnh lùng nói:

- Sức lực của các người bị Đan sa thần thảo hút đến cạn kiệt ví như ngọn đèn hết dầu đang leo lét. Bốn hình chủ với tay phải nhẹ một cái thì đã lấy mạng được rồi. Sao còn chưa ngoan ngoãn quì xuống chịu tội.

Tiểu Linh nghiêm giọng nói:

- Dâm phụ ! Có bản lĩnh thì cứ ra tay ! Chúng ta cũng không quay về chốn ô uế đó đâu.

- Nói hay ! Túc Lệ chỉ tay vào mặt Tiểu Linh:

- Thuận thì sống, chống thì chết. Người đầu tiên bốn Hình chủ lấy mạng để cho các người này sáng mắt là mi.

Túc Lệ vuốt mớ tóc mai lòa xòa dính trên trán. Nàng lấy từ thắt lưng ra một lọ tịnh bình màu lam ngọc đưa lên cao:

- Các người kia nghe đây... Trong các người, ai ra tay trước chặt cái đầu của ả thì bốn Hình chủ sẽ trao lọ tịnh bình Đan sa cho người đó.

Trân Trân run bần toàn thân. Nàng quả thật không ngờ Vương Túc Lệ lại đánh ác như vậy. ả muốn dùng Đan sa làm mồi nhử để các tử muội của nàng tàn sát lẫn nhau.

Trân Trân nghiêng răng bước lên ba bộ.

- Ta sẽ lấy mạng Tiểu Linh.

- Tốt lắm... Hãy hành động đi.

Tiểu Linh biến sắc. Tình huống này thì quả là nàng không còn phương cách chi xử

lý được rồi. Bình thời nàng là một người thông minh, nhưng sao hôm nay nàng cảm thấy u tối vô cùng.

Trân Trân nhìn Túc Lệ:

- Ta cần lọ tịnh bình kia trước ?

Túc Lệ lắc đầu:

- Không... Lấy cái đầu Tiểu Linh trước.

- Ta đâu tin vào lời nói của thị.

- Hừ ! Tưởng qua mặt bốn Hinh chủ được à ? Có phải người tính dụng xảo ngôn đang có Đan sa, phục hồi công lực đối mặt với bốn Hinh chủ tìm đường tháo thân.

Trân Trân thở ra:

- Thị đoán đúng ý của ta đó.

Trân Trân vừa nói vừa bất ngờ dựng song chưởng tống ra hai đạo kinh Băng Hàn tập kích Vương Túc Lệ.

Hai đạo kinh Băng Hàn của nàng phát tác ra nhẹ như gió thu đang chuyển qua gió đông, hiu hiu lạnh, khiến cho Túc Lệ bật cười dòn dã:

- Băng Hàn chưởng của người chỉ làm mát Vương Hinh chủ mà thôi. Đến lượt ta trả lễ đây.

Túc Lệ vừa nói vừa dựng song thủ ngang ngực từ từ đẩy tới Trân Trân hai đạo nhuyễn kinh xoáy hình tròn ốc. Mũi hai dòng xoáy kinh nhọn hoắt như hai mũi khoan có thể san bằng mọi hướng ngại vật.

Trân Trân thấy hai đạo kinh của Túc Lệ áp tới mình thừa biết tử thân đã đặt tay lên vai nàng.

âm...

Trân Trân chỉ thối lùi về sau ba bộ, ngồi bệt xuống đất đầu óc tối sầm, hai tai nghe những tiếng u u. Nàng ngỡ mình đã chết rồi.

Trân Trân buột miệng nói:

- Vĩnh biệt...

Nhưng khi mở mắt thì mới nhận ra vây quanh nàng là Cúc Cúc, Sư Sư, và Tiểu Linh.

Còn đối mặt với Vương Túc Lệ chính là Băng Tâm tiên tử Công Tôn Thất Thất.

Trân Trân mừng rỡ reo lên:

- Tỷ tỷ ! Thất Thất quay lại nhìn nàng:

- Muội muội hãy tịnh công ráng chịu qua thời khắc hành hạ của Đan sa... Để ả dâm phụ này cho tỷ.

Thất Thất dẫn đến hai bộ đối mặt với Vương Túc Lệ.

- Túc Lệ ! Thất Thất thỉnh giáo tuyệt nghệ của người.

- Hừ... Băng Tâm tiên tử ! Người tưởng Vương Hinh chủ sợ người sao ?

Vương Túc Lệ nói mấy lời với Thất Thất rồi khoát tay ra lệnh cho bọn thuộc hạ đứng sau lưng:

- Bốn Hình chủ sẽ đấu với Băng Tâm tiên tử, còn các người thu nạp mấy tên kia cho ta.

Thất Thất chột dạ.

Nàng nghĩ thầm:

- Tình hình này xem ra bất lợi cho mình rồi. Một mình đâm phụ mình có thể cản tay ả, nhưng mình không thể chia làm hai vừa đấu với Túc Lệ vừa cản tay mấy tên này.

Thất Thất nghĩ vậy tỏ ra lo lắng vô cùng. Nhưng tình thế đâu cho nàng còn thời khắc suy nghĩ nữa.

Túc Lệ đã dựng chưởng xông thẳng vào Thất Thất. Trong tình huống này, Thất Thất đâu còn cách chi khác ngoài ý niệm giải quyết cuộc đấu giữa nàng với Túc Lệ càng nhanh càng tốt. Không cần tránh né, Thất Thất cũng dựng ngọc thủ vận dụng Hấp tinh đại pháp đến tầng tối thượng đón thẳng vào chưởng ảnh của Túc Lệ.

âm...

Vô hình trung vì sự nôn nóng, ngọc thủ của Thất Thất vừa chạm vào ngọc thủ của Túc Lệ đã hít chặt lấy nhau. Hai người trong lần chạm chưởng đầu tiên đã chuyển qua đấu nội lực.

Chung quanh hai người, những dòng nội khí tỏa ra quán ghệt lấy họ. Tình thế này càng bất lợi cho nhóm của Nhất Phàm đại sư và Tiểu Linh hơn. Ngay cả Thất Thất cũng bất lợi nữa. Bởi trong lúc đấu nội lực với Túc Lệ, thì bất cứ một gã thuộc hạ nào cũng có thể lợi dụng thời cơ lấy mạng nàng từ phía sau.

Đất dưới chân Thất Thất từ từ phồng lên bởi oai lực của Hấp tinh đại pháp, trong khi đó đất dưới chân của Túc Lệ lại lún sâu xuống, chứng tỏ ả cũng có thần công hộ thể.

Về mặt hai người càng lúc càng căng thẳng tới cùng, bởi họ đã nhận ra sự ngang tài ngang sức, bên tám lạng, bên nửa cân và có đấu đến lực tàn sức kiệt thì cả hai cùng chết một lượt.

Túc Lệ mỉm cười :

- Băng Tâm tiên tử cũng chỉ có vậy thôi à ?

- Ta và người cùng chết.

- Mười tên thuộc hạ của bốn Hình chủ thanh toán lũ kia xong thì đến lượt Tiên tử làm sao Túc Lệ này chết được.

Quả đúng như Túc Lệ nói. Tình huống xảy ra như dầu sôi lửa bỏng, chỉ có kỳ biến nào đó mới thay đổi được tình thế cực kỳ bất lợi này mà thôi.

Mười gã Hình sát đường dưới trướng Túc Lệ đồng loạt rút binh khí, như bầy sói dữ ào ào lao vào nhóm Nhất Phàm đại sư, Cúc Cúc, Tiểu Linh và Trân Trân. Bình thời, chỉ mỗi một Cúc Cúc thôi cũng đủ lấy mạng những tên thuộc nhân này rồi, nhưng lúc này họ giở tay giở chân không nổi, lại bị Đan sa hành hạ thì đâu còn cách gì ngoài việc nhắm mắt chờ chết.

Ảnh những cây quỷ đầu đao nhoáng lên tạo thành một màn lưới chết chụp xuống đầu Nhất Phàm đại sư và các nàng.

Reng... Hai ánh chớp sáng ngời bất thần xuất hiện, xoay vùn vụt như chong chóng kẻ nhang một đường vòng cắt tiện những thanh quỷ đầu đao đó.

Mười gã thuộc nhân Hình sát đường thất sắc, trên đời này làm gì có thứ binh khí đó, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Tiểu Quân và Tiểu Hồng đồng loạt xuất hiện.

Tiểu Hồng vỗ tay:

- Thúc Thúc thấy chưa "Tử Phương Thoa" chém sắc như chém bùn đó.

Trên tay Tiểu Quân là thứ binh khí kỳ quặc lạ lùng vô cùng. Nó tựa như vành trăng khuyết tỏa ánh sáng xanh lè.

Tiểu Linh mừng rỡ:

- Tiểu Quân... Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhìn mười gã thuộc nhân Hình sát đường:

- Tiểu gia tha mạng cho các người đó... Hãy đi đi, đừng quay lại Kim sa phái nữa sẽ được sống.

Mấy gã thuộc hạ Hình sát đường lưỡng lự. Bọn chúng đâu thể đi được, bởi phản bội Kim sa Thánh quân chẳng khác nào tự kết liễu đời mình vì không nhận được Đan sa.

Mười gã nhìn nhau, rồi đồng loạt quát lớn, bâu lấy Tiểu Quân.

Tiểu Quân cau mày:

- Các người muốn chết ! ảo sắc xanh rờn của Tử Phương Thoa lại nhoáng lên, không một tiếng la thảm, không một người nào kịp phát chiêu, tất cả đều trở thành những cái xác không đầu.

Vương Túc Lệ mặt biến sắc khi thấy oai lực của Tử Phương Thoa.

Tiểu Quân hỏi Tiểu Linh:

- Tiểu Linh... Thánh cô Ngũ Phương Đài đâu ?

- Thánh cô cứu người rồi quay trở lại Kim cung.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Hồng:

- Hồng nhi... ở đây giải độc cho Đại sư và những vị cô cô.

Tiểu Hồng gật đầu.

Tiểu Quân đưa mắt nhìn về phía Thất Thất và Vương Túc Lệ. Túc Lệ thấy chàng thả bước đến vẻ mặt đã căng thẳng vô cùng. Tiểu Quân vừa dừng bước, ả đã nói:

- Tiểu Quân ! Nếu ngươi là quân tử hán đại trượng phu thì hãy đứng ngoài cuộc để ta và Băng Tâm tiên tử phân tài cao thấp.

Thất Thất nhìn Tiểu Quân rồi gật đầu:

- Đệ đệ đừng xen vào.

Tiểu Quân lùi lại một bộ.

Tiểu Hồng mặc dù đứng xa nhưng tất cả những gì Thất Thất và Túc Lệ nói đều lọt vào tai nàng.

Tiểu Hồng hỏi Nhất Phàm đại sư:

- Lão đại sư... Hai người đang đánh nhau kia, ai là người xấu ai là người tốt.

Đại sư vừa uống được thảo giải độc Đan sa vừa nói:

- Bằng Tâm tiên tử Thất Thất là người tốt. Còn ả đang đấu nội lực với Tiên tử là người xấu. ả đã từng giết bao nhiêu người để thỏa tính cầm thú dâm loạn.

- Vậy hả ! Để Tiểu Hồng giúp Thất Thất cô cô một tay.

Nhất Phàm lắc đầu:

- Đừng làm vậy... Bằng Tâm tiên tử Công Tôn Thất Thất không chịu đâu.

Tiểu Hồng nheo mắt:

- Thất Thất cô cô không biết đâu.

- Diệt nữ dùng cách gì ?

- Đại sư sẽ thấy thôi.

Tiểu Hồng bứt luôn mấy sợi tóc, xe lại thành một chùm tơ đen mượt. Khi Tiểu Quân vừa quay lưng thì Tiểu Hồng vận nguyên âm thuần khiết, phát tác chỉ khí đưa lọn tóc vừa xe thoát đi như một mũi ám khí.

Chùm tơ tóc của Tiểu Hồng làm ra không ghim vào chỗ nào khác trên người Vương Túc Lệ mà lại ghim ngay vào hai cánh mũi của ả.

Túc Lệ trợn mắt, há miệng.

- A...

Chính chùm tóc tơ của Tiểu Hồng đã khiến thị không thể điều hòa nguyên âm tử đấu nội lực cùng Thất Thất, chỉ một chút thời khắc gián đoạn thôi, thân ảnh Vương Túc Lệ đã bị Hấp tinh đại pháp rút đến cạn kiệt chân khí trở nên khô đét, trông tựa cành cây mục cháy.

Ả quy xuống đất giãy giụa, lăn lộn, cơ thể phát ra những âm thanh răng rắc. Túc Lệ nảy ngược, đầu bẻ ngược phía sau, hồn lìa khỏi xác.

Thất Thất ngạc nhiên vô cùng, nhìn Tiểu Quân chằm chằm:

- Tiểu Quân !

- Không phải đệ giúp cho tử tử đâu.

Tiểu Hồng vỗ tay:

- Thất Thất cô cô võ công siêu phàm quá.

Tiểu Quân liếc xuống cái xác Túc Lệ. Tinh thần của chàng nhận ra lọn tóc kết thành chùm còn dính trong mũi Vương Túc Lệ.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Hồng buông một câu:

- Ngày xưa có Tiểu Hắc Tử, ngày nay có ai đây.

Thất Thất nói với Tiểu Quân:

- Tiểu Quân ! Chúng ta mau lên Kim Cung. Phương Đài... Thường Nhẫn chắc đang bị nguy.

Tiểu Quân nói với Tiểu Hồng:

- Hồng nhi ! Con ở đây với lão tăng và các vị cô cô.

Tiểu Hồng phụng phịu:

- Không ! Tiểu Hồng đi với thúc thúc...

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không được ! Trên kia nguy hiểm lắm. Không phải chỗ của con.

- Nhất Phàm đại sư đi với Xảo quý.

Tiểu Hồng reo lên:

- Hay quá ! Lão tăng cho Tiểu Hồng đi với nghe.

Tiểu Quân thở dài một tiếng nghiêm giọng nói:

- Nếu như có bất trắc, các vị để mặc Tiểu Quân rời rời ngay khỏi đây, quay về Chung Nam sơn. Mọi người phải bảo trọng.

Chàng nhìn Tiểu Hồng:

- Nhất là Tiểu Hồng.

Thất Thất nắm tay Tiểu Hồng:

- Hồng nhi đã có tỷ tỷ. Đệ đệ đừng lo

- Vậy chúng ta đi !

Mọi người đồng tình quyết tâm kéo lên Thất Sơn. Cùng lúc đó thì xuất hiện hai đạo quần hào kéo đến. Một đạo do những người Thiếu Lâm dẫn đầu, đạo thứ hai chính là quần hùng do Ngọc Quan Âm Mẫn Vĩ Linh làm chủ kỳ.

Ngọn Thất sơn, vốn trước đây đã từng là tuyệt địa võ lâm, nay bỗng trở nên rộn rịp vô cùng.

HỒI ÂM

GIEO NHÂN GẬP QUẢ

Đỗ Hạo Thiên nhìn Tử Kiếm Thường Nhẫn chậm chậm. Gã ngửa đầu bật lên tràng cười kiêu thị:

- Tử Kiếm Thường Nhẫn ! Người đấy à... ha... ha... ha... ha

Tử Kiếm Thường Nhẫn dần đến ba bộ. Đôi mắt u hoài ngẫu dục của gã đã nhìn thấy cái xác của Ngũ Phương Đài.

- Ngũ Phương Đài ! Ngũ Phương Đài !

Đỗ Hạo Thiên chỉ xác Ngũ Phương Đài:

- Ồ... Ngũ Phương Đài đó ! Ấ chính là Ngũ Phương Đài một thị nữ ngu muội, dám chống lại bốn Thánh quân... và sẽ bị bốn Thánh quân ăn thịt. Nếu như người giết được ta... thì tâm nguyện của Ngũ Phương Đài là mang xác ả vào bích cung... à quên Kim Cung.

Đỗ Hạo Thiên cắt ngang lời nói nhìn những thớ thịt trên mặt gã giãn giựt.

Đỗ Hạo Thiên nói tiếp:

- Người đến đây để chống đối bốn Thánh quân à ?

- Ta sẽ giết người !

- Ha... ha... ha...ha...

Gã cắt ngang tràng cười cay độc, rồi nói:

- Bốn tọa tức cười quá. Thường Nhẫn ! Người giết được ta ư ? Người mà có thể giết được bốn tọa. Nếu người giết được bốn tọa, thì đáng mặt là bá chủ võ lâm đó.

Đỗ Hạo Thiên nói dứt câu, lột phăng tất cả y trang kim bào của mình.

Thường Nhẫn thoáng nheo mày bởi thân thể trong suốt như ngọc lưu ly của Đỗ Hạo Thiên.

Đỗ Hạo Thiên ngoác Thường Nhẫn:

- Nào, Tử kiếm Thường Nhẫn ! Hãy lại đây giết bốn Thánh quân.

- Thường mỗ sẽ giết người.

Thường Nhẫn cầm đốc kiếm, vận dụng tất cả nguyên nguyên bản thân, từ từ dần tới từng bước. Mỗi bước chân của Thường Nhẫn đều để lại dấu ấn trên sàn gạch. Vẻ mặt của Thường Nhẫn trang trọng đến cực độ.

- Đỗ Hạo Thiên ! Ta sẽ giết người ! Một ảnh chớp đã được tạo ra bởi thanh huyết kiếm. Một vòng cầu huyết quang thì đúng hơn. Có lẽ đây là lần đầu tiên Tử Kiếm Thường Nhẫn dụng tất cả công lực của mình thi triển huyết kiếm tử chiêu nên cả không gian tòa đại sảnh chấn động. Ánh cầu vòng huyết quang đó nhuộm đỏ mọi vật dụng trong tòa đại sảnh này.

Keng...

Thường Nhẫn lùi luôn ba bộ, trên tay y chỉ còn đốc thanh Huyết kiếm, phần lưỡi đã vỡ ra thành từng mảnh vụn.

Mặc dù hứng trọn một chiêu tử kiếm của Thường Nhẫn, nhưng Đỗ Hạo Thiên vẫn chẳng hề hấn gì. Vả chăng cái có thể có là những tia lửa nhoáng lên rồi vụt tắt, trong khi thanh huyết kiếm đã vỡ nát làm muôn mảnh.

Tay kiếm Thường Nhẫn tê rần, tưởng chừng như hổ khẩu đã vỡ toang.

Đỗ Hạo Thiên gần giọng:

- Người khiến bốn tọa rất bồng đầy. Đến lượt ta trả lễ đây.

Đỗ Hạo Thiên quát lớn một tiếng:

- Lôi âm thần.

Cùng với tiếng quát như sấm động đó, đôi tay xám xịt của gã đột ngột vụt vươn dài ra không sao có thể tưởng tượng được.

Đôi trảo công "Lôi âm thần" nhanh như cắt thọc vào hai bờ vai Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Đỗ Hạo Thiên bật lên tràng cười dữ dội, nghe tựa tiếng trú của loài quỷ dữ.

- Ha... ha... ha... ha...

Gã cắt tràng cười nói:

- Bốn tọa sẽ xé xác người, ăn thịt người. Tử Kiếm Thường Nhẫn, người dám chống lại bốn tọa thì đáng bị ta tọng vào bụng rồi.

Thường Nhẫn giãy giụa, nhưng không sao thoát khỏi đôi trảo công "Lôi âm thần" Đỗ Hạo Thiên rút hai cánh tay lại, cặp theo Thường Nhẫn về sát gã. Y chìa mặt:

- Bốn tọa sẽ ngoạm từng miếng thịt của người.

- Đỗ Hạo Thiên... Người điên rồi.

- Bốn tọa không điên đâu. Ai chống lại bốn Thánh quân sẽ bị ăn từng miếng thịt.

Gã từ từ ghé miệng vào cổ Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Người là loài quỷ dữ.

Khi Đỗ Hạo Thiên vừa đặt miệng vào cần cổ Thường Nhẫn, thì Tiểu Quân và Thúy Ngân Đài xuất hiện.

Tiểu Quân thét lớn:

- Dừng lại tên quỷ dữ !

Đỗ Hạo Thiên giật mình, ngược đầu lên. Gã nhận ra Tiểu Quân cùng với Thúy Ngân Đài đứng ngay trước mặt mình.

Tiểu Quân đặt cầm nã thủ vào yết hầu Ngân Đài. Chàng gần giọng nói:

- Đỗ Hạo Thiên ! Nếu ngươi giết Tử kiếm Thường Nhẫn thì Tiểu Quân sẽ bóp nát yết hầu sư muội ngươi.

Đỗ Hạo Thiên cau mày:

- Tiểu Quân ! Người hăm dọa ta đấy à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ta không hăm dọa người đâu ! Mà ta sẽ thực thi lời nói của mình đó.

Đỗ Hạo Thiên chớp mắt liên tục. Gã nhìn Tiểu Quân bằng ánh mắt của loài sói lang, rồi từ từ chuyển dịch lại Thúy Ngân Đài.

Đỗ Hạo Thiên nhếch mép cười ruồi, nụ cười của gã không sao có thể hiểu được ý nghĩa.

Đỗ Hạo Thiên nói:

- Xảo quỷ ! Ngũ Phương Đài đã chết nên Thường Nhẫn cũng sẽ chết, sau đó đến lượt người. Tâm nguyện của Phương Đài là được an táng trong Kim Cung. Nếu người giết được bốn Thánh quân nhớ đưa xác ta vào chung với Phương Đài nhé.

Y nhìn lại Thường Nhẫn:

- Người có muốn nằm chung với bốn tọa và Thánh cô không ?

- Người có chết cũng không đáng được chôn.

- Ha... ha... ha... ha...

Sau khi buông tràng cười khùng bố và góm ghieếc đó, Đỗ Hạo Thiên gằn từng tiếng:

- Bốn tọa không được chôn với Thánh cô thì chắc chắn Tiểu Quân đáng được nằm cạnh Thánh cô chứ không phải là người. Nếu không có Đồng Mã Kỳ, thì chắc chắn Thánh cô Ngũ Phương Đài để trọn trái tim cho Xảo quỷ chứ không phải là người đâu.

Đỗ Hạo Thiên nói xong mấy lời đó, quay lại nhìn Tiểu Quân:

- Sự muội của bốn tọa cũng đáng yêu lắm đấy. Nếu người không hưởng thì cứ việc hủy hoại đi.

Ngân Đài bặm môi. Nàng lí nhí nói:

- Tiểu Quân giết ta đi ! Tiểu Quân chưa kịp phán xử ra sao thì đôi trảo "Lôi âm thân" của Đỗ Hạo Thiên nhất bồng Thường Nhẫn lên.

Gã gằn giọng:

- Kẻ chống ta đều như thế này đây ! Xoạt...

Sau tiếng xoạt lạnh lùng khô khốc, Thường Nhẫn bị xé ra làm hai.

Tiểu Quân thất sắc. Chàng không thể nào tin được Đỗ Hạo Thiên có thể hành động như vậy.

Đỗ Hạo Thiên xé Thường Nhẫn làm đôi, vung tay quăng về hướng cái xác của Ngũ Phương Đài. Gã nhìn Tiểu Quân:

- Đến lượt người !

Tiểu Quân buông một câu lạnh lùng:

- Người không chết không được.

Chàng thả tay cầm nã thủ khỏi yết hầu Thúy Ngân Đài.

Tiểu Quân dẫn lên một bộ, hai tay thủ sẵn đôi Tử Phương Thoa.

Đỗ Hạo Thiên vận "Lôi âm ma công" đến cảnh giới tối thượng. Toàn thân gã trong suốt như ngọc lưu ly, và thêm man sương trắng bao bọc. Trông gã bây giờ chẳng khác bộ khô cốt quái dị, lạ thường.

Tiểu Quân nghiêng răng, quát lớn một tiếng:

- Song long xuất hải ! Đôi Tử Phương Thoa từ tay chàng rít lên những tiếng sáo vi vu, rồi bay vụt về phía họ Đỗ.

Chát...

Những tia lửa nhoáng lên rồi vụt tắt. Tử Phương Thoa quay trở về tay Tiểu Quân.

Chàng thoáng một chút ngạc nhiên, bởi Đỗ Hạo Thiên vẫn đứng sừng sững, chẳng có một chút suy xuyễn gì. Vả chẳng chỉ có một chút khói trắng bốc lên từ chỗ va chạm.

Tiểu Quân thối lui một bộ.

Đỗ Hạo Thiên gằng giọng.

- Người đáng chết như gã Thường Nhẫn lắm.

Gã quát lớn một tiếng:

- Lôi âm thân ! Tiểu Quân đã chuẩn bị rồi, vừa thấy đôi tay quái dị tợ hai cánh tay xác chết vươn dài ra nhanh như chớp toan thộp vào vai chàng, thì Tiểu Quân đề khí vận dụng Di hình tướng pháp thoát lên. Chàng chạy trên đôi tay quái dị của Đỗ Hạo Thiên, đồng thời phát tác Tử Phương Thoa tập kích vào yết hầu gã.

Chát... Chát...

Đỗ Hạo Thiên chỉ lùi một bộ, thu hồi đôi trao công quái dị.

Gã buông một câu:

- Khá lắm... hay lắm...

Tiểu Quân không thể tưởng tượng được, Tử Phương Thoa cũng chẳng làm gì được gã quỷ dữ này.

Nếu Tử Phương Thoa không lấy mạng được Đỗ Hạo Thiên, thì trên đời này đâu còn thứ binh khí nào có thể thâm nhập vào họ Đỗ. Trong tình hình trước mắt, Tiểu Quân quả là chẳng còn con đường nào ngoài cái chết thảm cực chời.

Chàng tiếp tục thi triển một tuyệt thức Đàn chỉ thần công phối hợp với Tử Phương Thoa.

Chát... Chát...

Tiểu Quân vừa phát tác thế công thì thấy trước mặt mình đôi bản thủ xám ngoét vô tới.

Tiểu Quân ngã người ra sau, đôi bản thủ Lôi âm thân lướt xoạt ngay trên khuôn mặt Tiểu Quân cách chưa đầy hai đốt tay.

Đỗ Hạo Thiên bất ngờ phóng vụt đến, dụng cước đập xuống lồng ngực Tiểu Quân.

- Người phải chết ! Tiểu Quân kịp lăn tròn qua bên, phạt luôn Tử Phương Thoa vào gót chân của đối phương.

Chát...

Những tia lửa nhoáng lên rồi nhanh chóng tan biến, nhưng ngay cả gót chân của Đỗ Hạo Thiên, Tử Phương Thoa vẫn chẳng có tác dụng gì.

Chân Đỗ Hạo Thiên đạp hụt Tiểu Quân, nện thẳng xuống sàn gạch.

Bình...

Cả gian đại sảnh như lọt thỏm vào vùng chấn động dữ dội khiến nó phải rung chuyển sau cái nện gót của họ Đỗ. Tiểu Quân biến sắc lăn tròn về phía cửa.

Đỗ Hạo Thiên gần giọng nói lớn:

- Tiểu Quân ngươi có thể chạy thoát khỏi bàn tay bốn Thánh quân sao ?

Cùng với lời nói đó, Đỗ Hạo Thiên cong mười ngón tay rồi búng ra mười đạo chỉ đen kịt "Lôi âm thần". Thế chỉ của Đỗ Hạo Thiên tiềm ẩn một sức mạnh di sơn đảo hải, san bằng mọi chướng ngại vật khi nó đi qua, đồng thời tạo ra một thứ âm thanh chói tai.

Tiểu Quân thấy thế chỉ của đối phương chỉ trong chớp mắt đã tập kích vào thân ảnh chàng, không cho chàng một kẻ hở có thể dụng di hình tướng tháo thân. Nếu trúng mười đạo chỉ, thân ảnh chàng chẳng khác nào bị bằm ra thành mười khúc.

Trong tình thế không còn đường lùi, Tiểu Quân nghiêng răng vận dụng tất cả công lực tu vi, phát tác mười đạo đàn chỉ thân công ngáng đỡ mười đạo "Lôi âm thần" âm...

Đón thẳng mười đạo chỉ Lôi âm thần của Đỗ Hạo Thiên, thân ảnh Tiểu Quân bị nhắc bổng lên, bay luôn về phía sau va lưng vào vách tòa đại sảnh.

Bình...

Chàng gượng đứng lên trong đầu vang những tiếng u u, mắt hoa, chẳng còn nhận được đối phương đứng đâu nữa.

Đỗ Hạo Thiên bật lên tràng cười khàng khặc. Gã gần từng tiếng:

- Tiểu Quân ! Ta sẽ tọng ngươi vào bụng như đã từng ăn Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân nghe Đỗ Hạo Thiên nói mà xương sống lạnh buốt. Không phải chàng là kẻ tham sinh sợ tử, mà thật ra chàng đang tưởng tượng Đỗ Hạo Thiên đang hóa thân thành con quỷ nhân có một không hai trên cõi đời này.

Hai cánh tay xám ngoét của Đỗ Hạo Thiên vươn dài ra toan thộp lấy bờ vai Tiểu Quân, thì Thúy Ngân Đài lướt ra đứng chắn ngay trước mặt chàng.

- Đỗ đại ca ! Đừng giết Tiểu Quân...

Nàng lắc đầu, vừa nói vừa khóc:

- Đỗ đại ca ! Muội van xin đại ca đừng giết Tiểu Quân.

- Ngươi cũng chống lại ý muốn của bốn Thánh quân nữa à ?

Ngân Đài lắc đầu:

- Muội không chống ! Muội chỉ xin đại ca đừng giết Tiểu Quân thôi.

- Bốn tóa muốn ăn thịt gã. Tránh ra ! Nếu không bốn tóa cũng sẽ phanh thây ngươi.

Ngân Đài rùng mình. Nàng không ngờ Đỗ Hạo Thiên lại có thể nói ra được lời đó.

Ngân Đài có biết đâu, một khi Đỗ Hạo Thiên đã dụng "Lôi âm thân" giết người, hẳn sẽ bị mùi tử khí khiến cho thần trí say máu, hóa thành ác nhân gớm ghiếc nhất trên trần đời này.

Ngân Đài lắc đầu:

- Đại ca giết muội cũng được ! Nhưng hãy tha cho Tiểu Quân.

Đỗ Hạo Thiên lườm hai con ngươi xanh rờn:

- Người chống lại ý niệm của bốn Thánh quân. Ta cũng sẽ phanh thây người.

Gã vừa nói vừa toan phát động "Lôi âm thân" vỗ vào đỉnh đầu Thúy Ngân Đài.

Giữa lúc thập tử nhất sinh đó, có tiếng sư tử hồng cất lên âm âm. Cùng với tiếng sư tử hồng tuyệt công của phật gia là tiếng ê a một bài kệ từ ngoài cửa vọng vào.

Vừa nghe những âm thanh êm dịu kia, không biết có oai lực gì mà Đỗ Hạo Thiên bất giác lùi luôn hai bộ. Đôi tinh nhãn ma quái trùng trùng hướng ra ngoài cửa.

Ngọc Quan Âm Mẫn Vĩ Linh trong tư thế ngồi kiết đà, là đà phiêu điều như bậc thượng tiên đang vân lướt vào trong tòa đại sảnh. Dung diện của Ngọc Quan Âm Mẫn Vĩ Linh trang trọng ngỗ như một pho tượng ngọc.

Nàng ê a cất tiếng niệm Tu La đại tụng, mặc dù lời kinh của Ngọc Quan Âm nghe thật êm tai, nhưng lại tiềm ẩn một nội lực vô biên mới khiến cho Đỗ Hạo Thiên phải dùng đôi quỷ thủ bịt hai lỗ tai.

Thân ảnh của gã đang trong suốt như ngọc, bất giác hiện lên những vết sứt sầm màu.

Tiểu Quân nhìn những vết sứt đó chằm chằm. Chàng nghĩ thầm:

"Trên người gã có mười hai vết sứt... chắc chắn những vết sứt sầm màu kia do đao kiếm tạo thành" Tiểu Quân lắc đầu nghĩ ngược lại :

"Gã đã luyện tới cảnh giới tối thượng, ngay cả Tử Phương Thoa cũng chưa chạm được vào thân thể gã thì đao kiếm nào làm sứt được da thịt của Đỗ Hạo Thiên. Chỉ có... Chỉ có... Cần khôn kiếm khí của Ngũ Phương Đài".

Chàng bậm môi nghĩ tiếp, trong khi Ngọc Quan Âm đã tụng gần hết bài Tu La đại tụng:

"Ngũ Phương Đài ! Có thể nàng dụng Cần khôn kiếm khí để lại những vết tích cần thiết cho mình biết." Ngọc Quan Âm vẻ mặt càng lúc càng trang trọng. Nàng không ngờ với tuyệt đỉnh công phu của Chung Nam sơn, Tu La đại tụng mà Đỗ Hạo Thiên cũng chỉ chao đảo thôi. Nếu như Tu La đại tụng không làm gì được gã thì trên thế gian này đâu còn thứ võ công nào khả dĩ chống được "Lôi âm thân".

Tu La đại tụng vừa dứt câu cuối cùng, Đỗ Hạo Thiên như bừng tỉnh khỏi cảnh giới ảo giác do oai lực Tu La khống chế thần thức.

Cũng vừa lúc đó, Tiểu Quân quyết định ra tay. Chàng quát lớn:

- Long triều vượt sóng ! Hai ngọn Tử Phương Thoa bay vút ra khỏi đôi tay của Tiểu Quân, như hai đạo chỉ kinh hồn nhảm vết sứt mờ nhạt trên cơ thể họ Đỗ lao tới.

Rét... chất.. Đỗ Hạo Thiên nẩy ngược lên, rú lên tiếng kêu khủng khiếp, ngay cả tòa đại sảnh cũng rung chuyển âm âm.

Cơ thể Đỗ Hạo Thiên bị Tử Phương Thoa chém tách làm hai theo một đường sườn, Tử Phương Thoa quay ngoắt trở lại, theo ý niệm của Tiểu Quân điều khiển, xả chớp nhoáng mười hai thức nhất nhất đều theo những đường sườn nhàn nhật ẩn hiện trên thân thể trong vắt của gã.

Mỗi lần Tử Phương Thoa xả xuống, thì một luồng khí đen lại bốc lên, tỏa ngợp mùi tử khí nồng nặc.

âm...

Đỗ Hạo Thiên đột ngột bề vụn ra từng mảnh nhỏ, rơi vãi khắp nơi. Chỉ còn lại duy nhất mỗi chiếc thủ cấp là còn nguyên vẹn.

Mặc dù còn mỗi cái thủ cấp, nhưng mắt gã vẫn chớp liên tục vì sự ngạc nhiên quá đổi, bởi không ngờ nổi sao mình lại có thể vỡ nát ra như vậy.

Tử Phương Thoa đao ngoắt lại một lần nữa. Và lần này đôi Tử Phương Thoa như hai lưỡi tầm sét từ trên cao nện thẳng xuống chiếc thủ cấp của Đỗ Hạo Thiên.

Bình...

Chẳng còn một cái gì nguyên vẹn của họ Đỗ. Y đã luyện "Lôi âm thân" để dựng nghiệp bá vương, giờ thì cái y có là một cái chết không toàn thây.

Nhất Phàm đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật ! Ngân Đài nức khê một tiếng.

Ngọc Quan Âm nhìn mọi người :

- Nhiệm vụ của ta đến đây là xong... ta quay về Chung Nam sơn và hy vọng đừng một ai đến quấy nhiễu núi Chung Nam.

Tiểu Quân bồi hồi nhìn Ngọc Quan Âm:

- Tỷ tỷ... Đa tạ tỷ tỷ đã giúp Tiểu Hắc Tử.

Ngọc Quan Âm mỉm cười :

- Người có lòng với ta... ta phải đáp lại tấm lòng của người.

Tiểu Quân cùng tất cả mọi người có mặt tại Kim Cung làm lễ an táng Ngũ Phương Đài theo tâm nguyện của nàng. Tử kiếm Thường Nhẫn cũng được chôn trước lối vào Kim Cung mãi mãi làm người hộ tướng trung thành của Ngũ Phương Đài. Dù sao đó cũng là ý niệm mà Thường Nhẫn chẳng bao giờ bộc lộ cùng ai.

Tiểu Hồng chờ cho Tiểu Quân hành lễ tưởng niệm những người đã chết, mới lí nhí nói:

- Thúc thúc ! Tiểu Hồng nghe nói Thúc thúc có chiếc lâu thuyền đẹp lắm phải không?

Chàng nhún vai:

- Nó đã chìm rồi... vĩnh viễn không bao giờ nổi lên nữa.

- Eo ôi...

Tiểu Hồng kiễng chân nói nhỏ vào tai chàng:

- Phía sau núi Chung Nam có một cây Sao đã năm trăm năm. Thúc thúc cứ đến xin sư mẫu nhất định sư mẫu sẽ cho thúc thúc đóng một chiếc thuyền mới.

Tiểu Quân rùng mình:

- Thúc thúc lại xâm nhập Chung Nam Sơn nữa à ? Sợ quá !

- Sư mẫu còn dám cho Thúc thúc mượn Tử Phương Thoa thì nhất định sẽ cho Thúc Thúc cây sao đó thôi mà... Thúc thúc đóng thuyền cho Tiểu Hồng nhé.

- Hồng nhi lại đòi hỏi rồi. Được Thúc thúc sẽ xin với sư mẫu.

Tiểu Hồng reo lên:

- Hay quá... Thích quá...

Đồng Tiểu Linh hỏi Tiểu Hắc Tử:

- Có gì mà Tiểu Hồng thích quá như vậy ?

- Thúc thúc sẽ đóng chiếc lâu thuyền cho Tiểu Hồng nè.

Tiểu Linh mỉm cười:

- Nếu đóng xong cho cô cô đi với được không ?

- Được chứ ! Nhất định là có Tiểu Linh cô cô, Cúc Cúc cô cô, Sư Sư cô cô, và Trân Trân cô cô nữa.

- Vậy chiếc lâu thuyền đó phải bọc lấm.

- Phải bọc rồi.

Thất Thất cùng với Ngân Đài tiến lại bên Tiểu Quân. Thất Thất nói:

- Đệ đệ ! Tỷ phải đi đây.

- Tỷ tỷ tính đi đâu ?

Thất Thất mỉm cười, rồi lí nhí nói:

- Ngọc Quan Âm Mẫn Vĩ Linh thỉnh tỷ tỷ và Ngân Đài cô nương đến Chung Nam sơn vui thú an cư một thời gian.

- Tiểu Quân cũng tính đến Chung Nam sơn đây.

- Đệ cũng đến núi Chung Nam nữa à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đệ đệ đến Chung Nam sơn theo sự thỉnh cầu của... của...

Tiểu Quân ngoác Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng tiến lại bên chàng:

- Thúc thúc có chuyện gì vậy ?

- Mình đi thôi.

Tiểu Quân nheo mắt với Thất Thất:

- Tiểu Quân sẽ chờ tỷ tỷ ở đó.

Chàng cùng với Tiểu Hồng trở khinh công thoát đi, thì Tiểu Linh cũng tất tả rượt theo. Nàng vừa rượt vừa nói:

- Xảo quỷ chờ Tiểu Linh với.

Tiểu Hồng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Quân:

- Thúc thúc ! Coi bộ Tiểu Linh cô cô...

- Hồng nhi đang tập nói sàm như thúc thúc ngày xưa đó à ?

Hết